

Giới thiệu Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)

Vẫn thường nói, nữ cảnh sát chính là người vô tình lạnh lẽo, vô cùng nghiêm khắc. Nhưng tất cả đều bị thay đổi khi nàng xuyên không về thế giới cổ đại, gặp gỡ và yêu hắn.

Hắn là người khiến cho nàng biết yêu, hận, đau khổ, hạnh phúc. Hắn thông lĩnh vạn quân đạp trên xác địch, là một đại tướng quân bất khả chiến bại, đúng! Chỉ cho đến khi gặp nàng hắn đã phải bại ngay lần đầu tiên gặp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Xuyên qua được hắn cứu _1

Trong một đêm mưa như trút nước của tháng bảy, tại trụ sở của đội đặc nhiệm cảnh sát, nhận được tin tình báo, có một vụ buôn lậu vũ khí lớn, và số vũ khí đó được chuyển bằng đường thủy, tàu sẽ cập cảng tối nay lúc chín giờ, chúng sẽ giao dịch tại địa điểm kho hàng bị bỏ hoang gần bến cảng của thành phố T.

Xe cảnh sát lúc này rất nhiều bao vây hết khu vực bến cảng, đầu bên trong đó là một chiếc xe đen tuyền huyền bí.

_ "Mau xuống xe!"

Trương Dạ Yến (25 tuổi) nữ đặc cảnh của cục cảnh sát đặc nhiệm thành phố, cô nghiêm mặt nói.

Người trên xe từ từ đẩy cửa bước xuống, một bóng dáng cao gầy, hắn mặc trên người bộ vest đen, tóc cắt ngắn, mũi thẳng mắt hơi xếch, hai tay hắn lúc này giờ lên cao qua đầu.

Trái với hình ảnh sợ hãi. Hắn bình thản cười nhếch mép nói:

_ Chào em!

_ Anh!

Khẩu súng trên tay cô run rẩy, miệng lắp bắp nói không thành lời: "Thiệt Duyệt!"

_ "Tại sao lại là anh...?" Cô kịp bình tâm hỏi hắn.

_ Tại sao anh lại làm như vậy chứ? anh phản bội cả đội? Anh phản bội đất nước của mình như thế?.

Thiệt Duyệt giữ vẻ mặt lạnh lùng không trả lời, anh nhìn cô, một giây trôi qua bỗng từ phía sau các thùng hàng, có vài tên bắn tia, chúng đã nấp ở đó trước rồi, bọn chúng chạy ra trên tay cầm những khẩu L115A3, chúng bắn tới tấp về phía cô, và anh lúc này đang đứng gần một chiếc xe.

Dạ Yến nhanh chân nhảy sang phải vội lùi ra sau xe, né được một lần đạn vừa bắn tới mình, trong lúc cô không chú ý, hắn thừa dịp thoát khỏi tay cô, rút súng khỏi bao, Dạ Yến vội bắn về phía những tên tội phạm.

Hạ được một tên phía trên thùng hàng, ..Đoàng, một phát nữa liền bắn ra, hạ tiếp một tên nấp phía sau thùng hàng. ..Đoàng, một tên nữa gục xuống. ..Đoàng, ..Đoàng, ..Đoàng...những tiếng súng giữa cảnh sát và bọn buôn lậu vang dội cả khu nhà hoang.

Trương Dạ Yến hầu như hạ gần hết những tên đó. ..Đoàng, .. A!

bỗng nhiên cô kêu lên vì bất ngờ cảm thấy một con đau trước ngực, theo phản xạ cô đưa tay ôm lấy chỗ đau trước ngực mình, bàn tay cô cảm nhận được dòng nước ấm ấm từ chỗ đau chảy ra, cô cúi xuống nhìn trước ngực thì ra đó là máu, trúng đạn rồi Dạ Yến suy nghĩ "hiếm có ai đủ bản lĩnh làm cô bị thương được, mà lại gần ngay điểm nguy hiểm, người ra tay khả năng dùng súng cũng phải hạng cao thủ".

Trương Dạ Yến vội quay sang bên trái chỗ vừa phát ra tiếng nổ cô nhìn thấy được người bắn mình không ai xa lạ chính là anh, "Thiệt Duyệt!".

Thật là trớ trêu, người này từ trước tới nay cô hết lòng yêu thương và tôn trọng, vào giờ này lại nở ra tay đối với cô, phản bội tình cảm của cô dành cho anh, giọt nước mắt từ khóe mắt chảy ra, cô không biết cô khóc vì vết thương, hay vì trái tim cô đã vỡ nát tan tành.

_ Tại sao như thế này? Tại sao lại đối với tôi như vậy chứ? Dạ Yến hét lớn cô nhìn hắn giận dữ hỏi.

Thiệt Duyệt vẫn giữ vẻ mặt lãnh đạm miệng chỉ khẽ nhếch mép cười, cũng như không cười nhìn cô từ tốn trả lời:

_ Chỉ tại vì cô quá thanh liêm, vì cô quá ngu ngốc mà cam chịu cuộc sống khổ cực, tôi đây không cần những thứ đó cô có biết không?.

_ Cô đừng trách tôi, mà hãy tự trách cô quá ngây thơ, không biết nhìn người, mà vội yêu hết lòng, nếu có kiếp sau hãy thông minh hơn bây giờ nhé, hần nhếch mép cười cặp mắt thanh u, cùng sắc lạnh nhìn Dạ Yến, tay nâng lên cây súng đang cầm Thiết Duy hần nhắm về hướng cô đang ngã ngửa mà nổ súng, ý hần muốn kết liễu cô để bịch luôn nhân chứng.

Đúng lúc này trên bầu trời có một trận sét đánh xuống kèm theo mưa lớn, nó trúng ngay vào cột điện nơi cô đang ngã ngửa, ánh mắt cô chỉ kịp thấy một tia sáng chói ngàng lóa cả mắt cơ thể cô lúc này đang mờ và tan biến trong không khí trước ánh mắt hoảng hốt của Thiết Duy.

Tại một khu rừng hoang vắng, cây cối um tùm, từ trên độ cao cơ thể cô rơi xuống rớt vào những tán cây lớn, cũng nhờ những chiếc lá to này nó đỡ cho cô lại bị thương nặng hơn.

Trương Dạ Yến rơi từ từ chạm đất, cả thân thể đau nhức ê ẩm, vết thương do đạn bắn phía trước ngực, lúc này rơi phần ngực lại bị đập xuống mặt đường làm cho máu càng ra nhiều hơn.

Dạ Yến cố nén cơn đau, bàn tay ôm lại vết thương, cô lồm cồm bò dậy, cố gắng đi về phía trước theo ánh sáng mặt trời, xung quanh khung cảnh thiên nhiên hùng vĩ, núi non trùng điệp thật là quá đẹp.

_ Trương Dạ Yến ngẫm nghĩ " ở thành phố T này lại có một nơi đẹp vậy mà mình không hề biết ".

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng đôi chân cô vẫn cố gắng bước từng bước chậm chạp, cô rất mệt mỏi vì vết thương ra máu quá nhiều, cố gắng đi cô mong tìm được người cứu giúp mình.

Đi được một khoảng xa, ra khỏi được đám cây to, trước mắt có một con đường đất, hình như là đường cái lớn, Dạ Yến mừng thầm cô cố đi nhanh hơn, và cũng vì đi nhanh hơn làm cho vết thương trước ngực cô chảy nhiều máu.

_ Dạ Yến cảm thấy hình ảnh trước mắt mình đang xoay tròn và mờ đi, cô bắt lực té xuống ngay bên vệ đường.

Đằng kia cách đó không xa, có một đoàn người, cùng ngựa, cò bay phấp phới đang tiến về phía con đường lộ cái, vì đường là hướng về đến kinh thành.

Chính giữa bầy ngựa là một con ngựa bạch, người cưỡi nó là một vị đô thống đại tướng quân, trên thân mặc bộ võ phục màu trắng, đầu đội mũ sắc trắng, trên lưng đeo bảo kiếm và bộ cung tên, cưỡi con bạch mã thật là uy nghiêm.

Gương mặt lạnh lùng, nhưng không làm mất đi vẻ anh tuấn khôi ngô, đội quân đang vội vã hồi kinh, đôi mục quan sắc bén của một tướng lĩnh, hần liếc nhìn hai bên vệ đường, đó là một thói quen cẩn thận vốn có của người võ tướng, chợt hần nhìn thấy một thân ảnh đang nằm bên vệ đường cách ăn mặc thật kỳ lạ, hần quan sát thấy người nằm đó có vẻ không ổn Tước Thiên vội lên tiếng ra lệnh dừng lại.

Bước xuống ngựa hần tiến đến người đang nằm, đưa hai ngón tay vào mũi kiểm tra hơi thở, thấy người vẫn còn hơi thở, Tước Thiên liền đưa hai cánh tay lật đỡ người nằm xấp lên ý hần muốn bế người này lên ngựa đem về phủ chữa trị, nhưng trong lúc hần lật người qua, thì búi tóc bị bung ra một mái tóc đen mượt, mùi thơm hoa thoang thoảng thật dễ chịu từ trên tóc bay ra.

Tước Thiên thật không ngờ người này lại là một cô nương, nàng có làn da trắng mịn như sữa, sống mũi cao nhỏ, môi hồng tự nhiên nàng không dùng son phấn gì, mắt nàng đang nhắm nghiền, nhưng đuôi mắt thật dài, mày liễu đen thanh tú, hần đảo mắt nhìn xuống y phục trên người nàng đồ thật lạ quá.

Ngay phía trước ngực có một mảng đỏ tươi, hần vội vàng kiểm tra, thì ra là máu, nàng đã bị thương rồi.

_ Tước Thiên vội ho lớn:

_ Truyền thái y, từ trên con ngựa cách đó không xa một người đàn ông trung niên chợt vội vàng tiến đến cuối đầu thi lễ: " dạ tướng quân!".

_ "Hãy mau cầm máu cho nàng!".

_ Rồi liền mang nàng hồi phủ. Được lệnh thái y nhanh tay vào chữa trị nhưng khi thái y muốn xé y phục trên người nàng ta ra để tiện cho việc băng bó lại vết thương thì, Tước Thiên với giọng nói lạnh lùng hần vội vàng lên tiếng:

_ "Đề ta băng cho nàng các người quay mặt chỗ khác đi".

Mệnh lệnh đã được bang ra, tất cả binh lính cùng thái y vội vã nghe theo, trên trán ai nấy cũng đều nổi đầy vạch đen thui, họ đều há to miệng hết cỡ vì quá kinh ngạc.

Tước Thiên vội vàng nhanh chóng băng lại vết thương cho nàng, hần cúi bò xuống áo choàng trên người, để đắp lên trên người nàng hai cánh tay hần bế nàng lên ngựa, liền ra lệnh

_ " Hồi phủ ".

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Trương Dạ Yến tỉnh lại sau khi ngủ được một giấc dài, nàng mở đôi mắt to tròn liếc nhìn chung quanh, nàng thấy trong phòng này nó có gì đó là lạ, cách trang trí mang một phong cách cổ xưa quá mức, từ cái giường

ngủ, cho tới bàn uống trà, mọi thứ đều bằng gỗ, được trạm khắc rất tinh xảo nhìn thật đẹp, nàng nhìn sơ là biết toàn là gỗ quý, chắc lẽ chủ nhân ngôi nhà này là người thích chơi đồ cổ? Có ai đến nói cho nàng biết đây là đâu

không?.

Và ai là người đã cứu nàng về đây?.

Dạ Yến lòng chột đau xót khi nhớ về tình cảnh bị chính người mình yêu phản bội.

"Thiệt Duyệt!"

_Đừng để tôi bắt được anh, tôi sẽ cho anh ăn cơm ở trong tù cho

để ngày anh nhắm mắt, hai giọt nước mắt không hẹn mà cùng nhau chảy

xuống.

Trương Dạ Yến vội lấy tay lau đi tự nói với lòng "mình sẽ không khóc cho cái hạng người như hần ta".

Mãi suy nghĩ về những chuyện xảy ra với mình mà nàng không hay người vừa vào phòng.

_ "Tiểu thư nàng đã tỉnh "

_ Một giọng nói trầm ấm bất ngờ vang lên, nghe tiếng nói Dạ Yến quay sang người vừa lên tiếng.

Trương Dạ Yến liền ngẩn ngơ nhìn người trước mắt mình, đó là một nam

nhân, hần có vóc dáng cao lớn, một bờ vai rộng vững chắc, nét mặt tuấn tú, sống mũi cao thẳng, đôi lông mày đen dài, vôi đôi mắt quan to thật đẹp, rèm mi dài cong vút, đôi môi đầy gợi cảm, đang khép hờ, oh cả mái tóc đen dài đến hơn nửa lưng, được hần cột hờ ra phía sau bằng dây lụa màu lam, trên người mặc bộ y phục màu trắng càng tôn lên vẻ đẹp uy nghiêm của hần.

Lúc này tim Dạ Yến đập nhanh đi một nhịp.

_ "Nàng nhìn đủ chưa?"

Trương Dạ Yến nghe người trước mặt nhìn mình hỏi như vậy, nàng ngại ngùng hai má liền ửng đỏ như ánh mặt trời chiếu vào buổi trưa, Dạ Yến thầm mắng chính mình "thật là mất mặt quá đi, sao mình lại lộ ra cái tính mê sắc như vậy kia chứ? ".

Dạ Yến xấu hổ cúi thấp đầu không dám nhìn lên.

Thấy nàng vì xấu hổ mà không dám ngước nhìn lên, Tước Thiên không nỡ trêu ghẹo nàng nữa, nên hần chuyển sang chuyện khác, hần lên tiếng nói:

_ Nàng chắc đã đói rồi, vì đã hai ngày qua nàng hôn mê nên có gì vào bụng cả, nàng nằm yên để ta gọi người mang cháo và thuốc vào

cho nàng.

Tước Thiên nhìn nàng hần nở nụ cười nhẹ, rất nhẹ, có lẽ chính hần cũng không biết là mình đang cười, vì kể từ ngày song thân lần lượt qua đời thì nụ cười của hần cũng biến mất, chỉ còn lại sự cô độc, trong lòng hần chỉ có sự lạnh lùng cùng tàn nhẫn, đối với kẻ địch trên xa trường thì ra tay không thương tiếc.

Bước ra khỏi phòng Tước Thiên lớn tiếng gọi:

_ Người đâu mang thức ăn và thuốc đến đây cho ta!.

Quay trở vào phòng hần đi đến bên giường, Tước Thiên ngồi vào cái ghế được đặt kế bên giường lớn, đôi mắt quan đầy sự ôn nhu, hần nhìn nàng đầy tình cảm hỏi:

_ "Tên nàng là gì? "

_ Nhà nàng ở đâu? vì sao nàng lại bị thương nặng như vậy chứ?.

Trương Dạ Yến ngược nhìn người nam nhân trước mặt, mà nàng không biết phải nói sao cho hẳn hiểu, nên đành im lặng cuối đầu.

Thấy nàng im lặng gương mặt lại hiện nét muộn phiền, Tước Thiên lại thêm lo lắng lên tiếng hỏi tiếp:

_ Vậy những kẻ ra tay hại nàng thành ra thế này, nàng có biết chúng không?hãy nói với ta, ta sẽ lấy lại công bằng cho nàng.

Dạ Yến nghe những lời của nam nhân này nói trong lòng cảm thấy có vị chua xót hơn, biết mình không thể im lặng hoài như vậy được, đành nói bừa cho qua chuyện.

Ta tên Trương Dạ Yến, 25 tuổi, ta đến từ một bộ lạc xa xôi hẻo lánh, đường đi đến đây rất xa, chỗ ở của ta bị cướp tấn công, chúng giết hết người trong bộ lạc.

Và đốt làng, ta may mắn lắm giả chết mới thoát được, thừa lúc chúng không chú ý mà trốn thoát được, ta đi mãi đến khi ngất xỉu cũng không biết đã đi đến nơi nào.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Tước Thiên nghe những lời nàng nói lòng cảm thấy một cổ chua xót, gương mặt hắn đã nổi đầy gân xanh, đỏ vì tức giận, hai tay nắm chặt thành quyền, hẳn nhìn nàng miệng nghiền răng nói:

_ Nếu đề ta bắt được bọn chúng, ta sẽ cho bọn chúng biết thế nào là sống còn đáng sợ hơn cái chết, bọn này chẳng xem ai ra gì, thật là tức chết mà, chúng chẳng coi trời đất là gì mà.

_ Còn gì là phép vua luật nước nữa, cướp của giết người giữa ban ngày như vậy, hẳn ngược mặt nhìn vào Dạ Yến lại hỏi:

_ Nàng nói đi bọn chúng ở vùng nào? Ta sẽ đích thân đi sang bằng hàng ổ của chúng giúp nàng rửa hận.

Trương Dạ Yến nhìn gương mặt giận dữ của tên nam nhân này, thật là đáng sợ, nhìn mà nổi hết cả da gà luôn.

_ "Ồi trời ơi!"

_ Dạ Yến thầm kêu gào khóc trong bụng, nàng suy nghĩ.

"Minh sao lại bị xuyên vào nơi này cơ chứ, lại gặp phải người nam nhân nóng tính và tàn ác như vậy nữa .

_ "Nàng nghĩ xong chưa?"

Tước Thiên nhìn nàng đang thất thần nên lên tiếng hỏi.

_ "Dạ Yến chợt bừng tỉnh lúc đầu nói:

_ Ta không biết bọn chúng mà, nàng nhướng mắt nhìn vào mặt hắn, trên gương mặt hắn vẫn còn đầy những đường gân xanh đỏ, đôi lưỡi mác hắn châu lại hầu như sắp đụng cả vào nhau rồi.

_ "Trời ơi!"

Trương Dạ Yến lại gào thét trong bụng " nếu sau này tên nam nhân này mà biết mình nói dối hắn, lúc ấy có khi hắn ta lại giết mình luôn không chừng ".

Mới vừa nghĩ đến đó thôi, mà một luồng khí lạnh từ sống lưng chạy thẳng lên đỉnh đầu, Dạ Yến chợt rùng mình.

_ Nhưng thật nàng không biết phải giải thích sao với hắn, thôi kệ cứ ở tạm nơi này trị thương cho khỏi rồi tìm cơ cáo từ ra đi, đành phải vậy chứ biết sao Dạ Yến ngẫm nghĩ.

Cổ chấn tinh tinh thần lại Dạ Yến ngược nhìn người nam nhân trước mặt nở nụ cười vô tội nói:

_ Tước Thiên tôi cảm ơn ngài rất nhiều, vì ngài đã ra tay cứu giúp tôi, on này tôi sẽ mãi khắc sâu trong lòng, tôi nợ ngài một mạng, nếu có cơ hội sẽ đáp đền ơn ngài.

Tước Thiên nhìn nàng, khẽ lên tiếng nói:

_ Nàng đừng nói lời cảm ơn, thấy người gặp nạn ra tay cứu giúp là chuyện nên làm thôi.

_ Ta đỡ nàng ngồi dậy dùng cháo nhé, lời nói vừa dứt thì có tiếng gõ cửa, hân lên tiếng ra lệnh:

_ Vào đi!

Người bước vào phòng là một tiểu nha đầu, cô bé có gương mặt tròn trịa dễ thương, làn da trắng mịn, đôi má hồng hồng, cặp mắt to nhìn thật lanh lợi, nha đầu đi đến bên giường tay cầm một cái mâm nhỏ, trên đó có hai cái bát chắc là cháo và thuốc, cô bé cúi đầu thi lễ, thưa đại vương gia thuốc và cháo của tiểu thư đã chuẩn bị xong rồi ạ, đặt mâm lên cái bàn gần đó nha đầu quay sang Dạ Yến cuối đầu hành lễ, nô tì thỉnh an tiểu thư, mời tiểu thư dùng cháo cho khỏe.

_ Tước Thiên nhìn nha đầu nói:

_ Người đưa đây ta sẽ cho nàng ấy dùng, người hãy lui ra ngoài đi, không có lệnh của ta không ai được phép vào đây, nếu trái lệnh đừng trách ta sao độc ác, nha đầu run rẩy cúi đầu lên tiếng:

_ Dạ vâng nô tì đã biết, nô tì xin phép được lui ra, hân phát tay ra hiệu nha đầu nhẹ nhàng lui ra khỏi phòng, cũng không quên đóng cửa cẩn thận.

Tay cầm bát cháo lên, Tước Thiên thái độ ôn nhu chưa từng có trước đây, miệng thổi nhẹ nhẹ vào muống cháo cho bớt nóng rồi nhìn sang nàng nói:

_ "Nàng há miệng ra nào!".

Dạ Yến nhìn thấy thái độ của hân như vậy, làm cho nàng ngây đại ngay phút này, miệng nàng cũng tự mở to cho hân đút cho mình, nuốt cháo vào miệng một cảm giác thật khó tả:

_ Ngon quá! Nàng vui vẻ lên tiếng khen ngợi, trước đến nay nàng chưa từng ăn được cháo ngon như vậy.

_ "Ngon thật không?"

Nghe hân hỏi Dạ Yến vui vẻ nói:

_ "Ngon thật đấy ạ! "

Hân nhìn nàng nói miệng chợt nhếch mép cười nhẹ, làm cho Dạ Yến chợt ngưng ngừng, đỏ hết cả mặt, càng làm cho nàng vốn đáng yêu, giờ đây càng đẹp hơn hân, tim Tước Thiên giờ đây đập lồi mắt một nhịp, càng nhìn hân càng mê mẩn, chợt Dạ Yến lên tiếng nói:

_ "Đề ta tự ăn được rồi?"

Nàng ngưng ngừng nhìn hân, lời nói vừa dứt tay Dạ Yến cũng đưa ra đón bát cháo từ trên tay hân, nàng ăn một hơi hết sạch chắc vì quá đói.

Tước Thiên nhìn nàng ăn mà lòng cảm giác thật vui vẻ, đối với ta nàng thật đẹp, lão Thiên đã ban nàng cho ta, ta sẽ bảo vệ nàng, chăm sóc cho nàng không để một ai làm nàng bị tổn thương, dù là một sợi tóc Tước Thiên thề hứa với chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Tước Thiên nhìn nàng ăn xong muống cháo cuối cùng, nàng còn luyến tiếc liếm môi mình như tìm kiếm mùi vị của cháo, hân khẽ mỉm cười nói: nếu nàng còn đói ta nói người lấy thêm cho nàng nha?.

Nghe hân nói vậy Dạ Yến chợt thấy xấu hổ mặt đã ửng đỏ đến mang tai, nàng lắc đầu khẽ nói: không!...không cần đâu ta no rồi mà!.

_ "Thật không?"

Dạ Yến vội gật đầu lia lịa nói: " thật là ta no rồi!" Hân cầm lên cái chén đưa đến trước mặt nàng nói: vậy giờ nàng uống thuốc này đi, Dạ Yến đón lấy chén thuốc, mắt nàng nhìn vào chén thuốc nàng tròn mắt, miệng nói lớn.

_ "ôi trời ơi!"

_" sao mà nó đen thui vậy?"

_ Và có mùi gì khó ngửi lắm?thật nó có uống được không vậy? nàng nghi ngờ nhìn hấn hỏi.

_ Tước Thiên nhìn nàng cười đáp lời: được chứ, được liệu quý hiếm trong đó cả,nàng uống đi cho mau khỏi.

_ Nghe lời nói của hấn Dạ Yến biết là mình phải uống rồi, không thể trốn tránh được nữa nàng bầm bụng, nín thở,nhắm mắt đưa chén thuốc lên miệng uống một ngụm liền nuốt xuống, thuốc vừa vào cổ họng thì một vị đắng ngắt, thêm vị chua chua, và đầu lưỡi hơi the the cay,một cảm giác kinh khủng chưa từng có, bao tử cảm giác xối trào khó chịu, nàng không thể chịu được nữa cả một bụng thuốc phun trào ngược trở ra, văng ra làm ướt cả chân mềm.

Tước Thiên lẹ tay đỡ lấy chén thuốc sắp bị nàng làm rơi,ánh mắt không vui nhìn nàng nói, sao nàng lại phun ra cả vậy?.

_ Dạ Yến bày ra gương mặt tội nghiệp nhìn hấn nói: thuốc đắng quá, và rất khó uống, ta không uống được đâu, không uống có được không?

_ Trương Dạ Yến nhìn mặt hấn hỏi?.

_ "Không được!nàng phải uống mới mau khỏi được", mau uống đi! hấn dùng ánh mắt liếc nhìn nàng nói như ra lệnh.

_ Dạ Yến chu môi biểu tình lắc đầu nói:" ta không uống, nhất định không uống".

Tước Thiên nhìn môi nàng chu ra thật là đáng yêu, thật cảm lòng không đành, chợt hấn nghĩ ra cách cho nàng uống thuốc, nghĩ là làm ngay, chân bước gần nàng hơn, hấn tay cầm chén thuốc đưa lên miệng uống một ngụm, rồi để chén thuốc lên bàn gần đó, hấn quay sang nàng đang ngơ ngác nhìn mình, hấn một tay chợt đưa ra sau chế trụ đầu nàng, tay còn lại nâng cằm nàng lên, hấn đột ngột cúi xuống hôn lên môi nàng rồi mút mạnh mẽ, lúc này Dạ Yến bất ngờ bị mút môi đau quá vội vàng mở to miệng,y muốn cắn lại cái tên đang làm vậy, ai ngờ đầu vừa mở ra, hấn thừa dịp đưa hết thuốc từ miệng hấn vào miệng nàng, bị bất ngờ nàng đành phải nuốt thuốc xuống vì sợ sặc chết mất, nhưng thuốc quá đắng Dạ Yến định phun trở ra.

Như hiểu được ý định của nàng, hấn vội hôn sâu hơn, đưa lưỡi thừa dịp du ngoạn trong miệng nàng, dùng môi mút chặt lưỡi của nàng không cho thuốc trào trở ra,thuốc cuối cùng cũng được nàng nuốt xuống bụng, vậy mà hấn vẫn mê mẩn với nụ hôn mà không có ý định dừng lại, càng hôn càng sâu, hấn tham lam mút lấy vị ngọt ngào từ miệng của nàng, càng lúc càng mạnh mẽ hôn đến khi thấy người trong lòng có biểu hiện khó thở,hấn mới chợt tỉnh buồn nàng ra.

Tìm được không khí nàng thở dòn dập, tay vỗ nhẹ trước ngực để được dễ chịu hơn, nàng liếc mắt nhìn hấn,lúc này hấn đang đứng nhìn nàng cười tươi nàng tức giận nói: ngài thật là quá đáng!sao ngài lại làm vậy chứ?.

_ Tước Thiên cười nói:"giờ nàng có chịu uống thuốc không?"hay để ta giúp nàng uống giống như lúc này nàng thích như vậy đúng không?.

Nghe lời nói của hấn dọa nạt, làm Dạ Yến sợ hãi, nàng bực tức nói: ta tự uống được, đưa thuốc cho ta!đón chén thuốc từ tay hấn, Dạ Yến nhắm mắt, nín thở uống sạch sẽ chén thuốc.

_ " Xong rồi đó được chưa?" nàng nhìn hấn về mặt đầy sự giận dữ.

Tước Thiên liền cười tươi nhìn nàng nói: nàng ngoan ngoãn nằm nghỉ ngơi đi,ta ra ngoài lo công việc, tối khi nào đến giờ ta sẽ mang cơm vào cho nàng.

Dạ Yến bực bội lên tiếng: ngài biến đi khỏi mắt ta đi,ta ghét ngài, Tước Thiên cười nhẹ hấn không bận tâm nàng giận, miễn sao nàng uống thuốc là được rồi, hấn nhẹ nhàng nói: thôi ta đỡ nàng nằm xuống nha? Dạ Yến liền lên tiếng: ta không cần ngài đỡ ta, ngài đi ra đi, dù cho Dạ Yến có không đồng ý, nhưng hấn vẫn chung thủy cứ chỉ thật nhẹ nhàng đỡ cho nàng nằm xuống, hấn không quên đắp chăn cho nàng cẩn thận rồi tự nhiên đặt lên trán nàng một nụ hôn nhẹ, miệng khẽ nói: chúc nàng ngủ ngon, lúc này hấn mới quay đầu đi ra khỏi phòng tay nhẹ nhàng đóng cửa.

Dạ Yến cũng mệt mỏi nên cũng đành nhắm mắt ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Bước ra khỏi sương phòng Tước Thiên sắc mặt trở lại băng lãnh nhìn không ra biểu cảm gì, chân hấn bước đi ra hướng hoa viên.

Tước Thiên dừng lại đôi mục quan hấn liếc nhìn vào khoảng đen,gọng trầm ấm lên tiếng: các người ra đây!.

Từ trong bóng tối bốn thân ảnh hắc y vệ,thi triển khinh công lướt gió đến bên Tước Thiên cuối đầu,hai cánh tay họ ôm quyền thi lễ nói: dạ chủ nhân cho gọi!.

_ Tước Thiên nhìn họ nói: miễn lễ, ta cho gọi các người là có việc quan trọng giao cho các người,Tước Thiên nét mặt đầy sự uy nghiêm nhìn bốn người

kia, giọng nói từ tốn vang lên: ta cho phép các người lộ mặt, vì nhiệm vụ mới này của các người, các người có trách nhiệm bảo vệ nàng ấy, người mà ta đã cứu mấy hôm trước, và vì ta sẽ lấy nàng ấy làm nương tử, nó chỉ còn là vấn đề thời gian thôi, nên các người phải hết sức tận lực mà bảo vệ nàng.

_ Không được để xảy ra sai sót dù nhỏ nhất cũng không được, không cho ai đến gần nàng, nhất là những người trong triều đình các người hiểu rõ chứ?.

Bốn người cuối đầu tay ôm quyền thi lễ nói: dạ chúng tiểu nhân đã rõ.

Tức Thiên nhìn bọn họ liền nói tiếp: từ ngày hôm nay các người thay phiên đứng gác trước phòng ta, không được lệnh của ta bất cứ kẻ nào cũng không được vào phòng, để cho nàng ấy dưỡng thương, các người không được rời mắt khỏi nàng, nếu có việc gì xảy ra với nàng thì các người biết phải chịu tội thế nào rồi đấy?.

Mặt của bốn người giờ phút này cắt không còn giọt một giọt máu, sống lưng đã lạnh và cứng đờ từ nãy giờ, chỉ có điều là chưa té ngã thôi.

Bất ngờ một trong bốn hắc y vệ vẫn còn bình tĩnh chút, cuối đầu ôm quyền nói: dạ vâng chúng tiểu nhân đã hiểu thưa chủ nhân.

_ Tốt vậy các người lui xuống đi, cả bốn vội vàng hành lễ với hắc rồi thi triển khinh công lướt gió chạy mất vào bóng tối như là bị ai rượt đuổi.

Tức Thiên bước đến một phòng khác, đã được chuẩn bị sẵn nước tắm, cùng y phục, nhanh chân cởi bỏ y phục, bước vào thùng nước ấm, tắm vội vàng thay y phục mới vào ra khỏi đó, trở lại sương phòng xem nữ nhân trong lòng mình đã dậy chưa.

Trước khi vào phòng Tức Thiên gọi quảng gia của tướng phủ lại căn dặn về chuyện thuốc và món ăn của nàng, hắc nhìn quảng gia miệng chậm rãi lên tiếng nói: "ngươi nhớ căn dặn ngự thiện phòng làm món ăn bổ về máu cho nàng, vì nàng mất máu nhiều lắm" quảng gia cuối đầu nói: dạ nô tài tuân lệnh, để nô tài đi căn dặn, Tức Thiên phát tay ra dấu cho quảng gia lui xuống, còn mình thì quay lại sương phòng.

Mở cửa phòng Tức Thiên nhẹ nhàng bước vào đi đến bên giường lớn, người con gái hắc yêu mến đang nằm ngủ, nhìn nàng lúc này thật quá đáng yêu, hắc suy nghĩ: từ trước đến giờ, duy chỉ có nàng mới làm cho trái tim hắc rung động.

Bàn tay Tức Thiên đặt nhẹ nhàng lên mặt nàng vuốt nhẹ lên má nàng, hắc liền giật mình phát hiện, sao mà mặt nàng nóng quá vậy chứ?.

Tức Thiên hoảng hốt vội lắc người nàng miệng hắc gọi lớn tên nàng: " Trương Dạ Yến!... Trương Dạ Yến!.. nàng mau mở mắt ra! nàng có nghe ta gọi không?".

Tức Thiên hoảng loạn gọi mãi mà Dạ Yến vẫn nhắm nghiền mắt, hắc vội chạy ra cửa lớn tiếng gọi: "người đâu! mời thái y Kỳ Lôi cho ta".

Nói lời xong Tức Thiên liền quay vô nhanh đến bên nàng, hai cánh tay ôm lấy cả người Dạ Yến kéo nàng vào lòng, miệng khẽ nói: "nàng hãy cố lên, nàng không được rời khỏi ta, chưa được phép của ta không ai được phép bắt nàng đi" dù là diêm vương lão gia đi chăng nữa cũng không được.

Ôm nàng trong lòng Tức Thiên đau đớn, giờ đây hắc thấy mình thật là vô dụng, không giúp được gì cho nàng trong lúc này, hai giọt lệ rơi xuống rớt lên mặt nàng, hắc vì lo sợ và vì đau lòng, hắc lâm bần: người nữ nhân này là của hắc, không ai được quyền cướp khỏi tay hắc.

Trong lúc mãi suy nghĩ thì tiếng gõ cửa vang lên cùng lời nói:

_ Vương huynh đệ đến rồi!.

Hắc lên tiếng đáp lời: " đệ vào lệ đi! bàn tay mở cửa nhẹ nhàng, Kỳ Lôi chân bước nhanh vào trong phòng ".

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Cỏi hồng trần chinh phạt bấy nhiêu năm.

Ôm giấc mộng tung hoành trên chiến trận.

Trái tim đá chưa từng nghe khuất phục.

Bỗng ngấp ngừng trước giọt lệ giai nhân.

Kỳ Lôi- bước vào bên trong đến bên giường lớn, diễn cảnh trước mắt thật làm cho người ta té xỉu, cũng may hiện tại cô nương này đang bị bất tỉnh, nếu không thì một cảnh trước mắt sẽ dễ bị hiểu lầm mất thôi.

Liếc mắt nhìn vị đại huynh của mình, hắc ngồi trên giường hai cánh tay ôm chặt cả người tiểu cô nương trong lòng, mặt hắc nhìn không còn chút huyết

sắc, đôi mắt quang đồ ngẫu vì rơi lệ.

"hà!"

_ "Huỳnh ấy khóc sao? "

_ Vì một cô nương! có phải thật không?.

_ "Sao đệ còn không xem bệnh tình của nàng mà còn đứng ngây ra đó?"

Tức Thiên nghiêm mặt nói, Kỳ Lôi nghe lời nói của vương huỳnh hấn mới chợt nhớ mình đến đây để làm gì, chân liền bước vội đến bên giường đặt hai ngón tay lên mạch tượng của Dạ Yến mà chuẩn mạch.

Tiếp theo Kỳ Lôi kiểm tra lại vết thương, đôi mày kiếm khẽ chau lại, gương mặt Kỳ Lôi căn thẳng hướng mắt nhìn đến Tức Thiên giọng trầm ồm nói: vương huỳnh! cô nương này đang bị sốt cao, là do vết thương trên ngực xưng to, có hiện tượng tụ mủ, vết thương bầm đen, mạch không đều, hơi thở nàng mệt nhọc, đệ thật sự không biết hung khí gây ra thương tích cho nàng là gì? nhưng nó vẫn còn nằm trong đó.

_ Nhất định phải lấy nó ra, bằng không sẽ rất nguy hiểm đến tính mạng của nàng ấy.

"Rầm" nghe lời nói của biểu đệ mình, và đệ ấy cũng là thái y giỏi nhất kinh thành này, đệ ấy đã nói như vậy, chẳng lẽ nàng tính mạng thật sự sẽ nguy mất.

_ "Không thể như vậy được! "

Tức Thiên chau đôi mắt quang nhìn Kỳ Lôi nói: "đệ hãy tìm cách gì cứu nàng, không được để nàng có việc gì xảy ra, ta không cho phép đệ có hiểu không?"

Tức Thiên hoảng loạn la lớn tiếng.

Kỳ Lôi nhìn vương huỳnh hôm nay đã mất không chế chỉ vì nữ nhân này, hấn chậm rãi lên tiếng: đệ biết rồi, trước tiên huỳnh hãy cho nàng ấy uống hai viên dược này đã, để cho nàng khỏe và vết thương giảm sưng, còn bây giờ huỳnh, và đệ mình phải giúp lau mát cho nàng để hạ sốt trước cái đã.

Dứt lời Kỳ Lôi bước chân ra ngoài phòng, gọi gia nhân mang vào một chậu nước ấm cùng nhiều khăn sạch.

Cầm chậu nước và khăn trên tay Kỳ Lôi bước gần đến bên giường, đặt chậu nước lên bàn để gần đó, nhúng khăn vào nước ấm vắt khô đưa qua cho Tức Thiên liền nói: " huỳnh đắp khăn này lên trán nàng, để hút bớt khí nóng của nàng vào khăn, còn cái khăn này huỳnh lau mặt và cổ cho nàng ấy".

_ Còn đệ lau bàn tay, chúng ta phải lau và thay nước ấm liên tục mới được, nhanh huỳnh đệ ta cùng làm nào! nhanh lên để nàng ta nóng quá là nguy hiểm lắm đấy.

Lời nói của Kỳ Lôi vừa dứt hai người vội vàng làm, thời gian cũng đã một canh giờ trôi qua, đan dược cũng đã uống, lau mát cũng đã lau mà sao đến giờ nàng vẫn còn chưa tỉnh?.

Tức Thiên lo lắng trong lòng, trái tim co thắt từng đợt không chịu nổi nữa đành lên tiếng hỏi: " sao nàng chưa tỉnh nữa biểu đệ?"

Kỳ Lôi đang lau mát nghe vương huỳnh hỏi hấn ngược nhìn lên trả lời: huỳnh sao lại gấp như vậy? nàng ấy đã hạ sốt nhiều rồi, giờ chỉ còn chờ đợi chút thôi, "mà lát nàng tỉnh lại huỳnh phải hỏi nàng ấy hung khí gây ra thương tích cho nàng là thứ gì để đệ biết mà tìm cách chữa cho nàng".

Kỳ Lôi nhìn thẳng vào mắt của Tức Thiên liền hỏi hấn: Vương huỳnh! huỳnh thích cô nương này sao?.

Gương mặt Kỳ Lôi căn thẳng chờ đợi hấn trả lời, mặt Tức Thiên âm trầm nhìn biểu đệ miệng hấn khẽ nói: ừ! Ta yêu nàng ấy, yêu từ cái nhìn đầu tiên, khi ta đỡ nàng ấy đang nằm trên đất lên, nhìn thấy nàng ta liền biết đây là người ta đã chờ đợi bấy lâu.

_ Dù nàng là ai, thân phận thế nào, ta đây không cần biết, ta yêu nàng và sẽ bảo vệ nàng, những thứ khác không quan trọng gì cả.

Lời nói ôn nhu của vương huỳnh khi nói về cô nương này làm cho Kỳ Lôi ngạc nhiên há to miệng, như không thể nào to hơn được nữa.

Kỳ Lôi suy nghĩ: vương huỳnh của hấn trước nay huỳnh không thích nữ nhân kia mà?.

_ Đệ nhớ mỗi khi hoàng thượng muốn nói về hôn sự của huỳnh, thì huỳnh không nghe và còn tỏ thái độ tức giận, sao giờ đây lại như thế này Kỳ Lôi nhìn hấn mặt ngu ra hỏi?.

Im lặng hồi lâu Tức Thiên mới nói: đệ có tính vào chuyện tình sét đánh không?

_ Ta là như vậy đó mới gặp mà cứ ngỡ đã quen nhau từ lâu lắm rồi, nghe những lời vương huỳnh nói Kỳ Lôi đã hiểu một phần rằng vương huỳnh của mình đã yêu mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Tứroc Thiên đôi mắt u buồn nhìn vào người con gái trong lòng chờ đợi, tay hắn vẫn chung thủy lau mát cho nàng.

Kỳ Lôi dừng tay, chân đi đến bàn trà, lấy một chung nước ấm đưa sang cho Tứroc Thiên: vương huynh hãy cho nàng ấy uống đi, uống nhiều nước giúp nàng mau hạ sốt đó.

Tay Tứroc Thiên đón lấy chung nước, tay kia đỡ lấy đầu nàng lên, đưa nước đến môi nàng, nhưng nước không chảy vào miệng nàng, mà nó cứ chảy ra ngoài làm cho Tứroc Thiên càng lo lắng, nhìn nàng như vậy lòng hắn đau nhói.

Bất chợt hắn nhớ ra cách lúc sáng đã cho nàng uống thuốc, giờ phải làm thử như vậy, xem nàng có uống nước được hay không?.

Nghĩ là làm Tứroc Thiên dùng miệng ngậm nước, dùng tay nhẹ nhàng tách ra môi nàng, hắn cúi xuống đưa từng ngụm nước ấm vào miệng cho nàng uống.

Cuối cùng nàng cũng đã uống được nước, lòng hắn giờ đây nhẹ hơn một chút, cơ mặt cũng có phần dần ra một ít.

Mãi lo cho Dạ Yến mà Tứroc Thiên quên mất trong phòng còn một người, mà giờ đây người ngồi đó, mắt mở to như hạt nhãn,miệng thì há to hết cỡ, hai má thì đỏ như ánh mặt trời lúc hừng đông.

Kỳ Lôi không thể nào ngờ vương huynh của mình, thân là một vương gia, giữ chức đô thống đại tướng quân, trên xa trường anh dũng thiện chiến không khuất phục trước ai, và đặc biệt không yêu thích nữ nhân, ấy vậy mà giờ đây lại thật ôn nhu ngồi chăm sóc một nữ nhân như vậy, mà còn để nàng nằm trên giường của huynh ấy nữa chứ.

Ai mà không biết tính tình của nhị vương gia rất ưa sạch sẽ, huynh ấy là người nổi tiếng là người thích sạch sẽ, ghét nhất ai vào phòng riêng và đụng vào đồ mình,chứ đừng nói là lên giường của huynh ấy,thật bất ngờ, thật mở rộng tầm mắt nha, bởi vậy con người khi yêu thì sẽ khác, quả là huynh ấy yêu thật rồi.

Kỳ Lôi nhìn vào Tứroc Thiên giọng trầm ấm lên tiếng hỏi: huynh thật muốn thành thân với cô nương ấy sao?.

Không chút do dự Tứroc Thiên gật đầu,: vậy nếu hoàng thượng không cho phép thì huynh phải làm sao Kỳ Lôi hỏi?.

_Nhếch miệng cười Tứroc Thiên liền đáp: "đệ an tâm đi,hoàng thượng đã đồng ý hôn sự của huynh sẽ tự huynh làm chủ,nên đệ đừng quá lo lắng".

Hai người mãi mê trò chuyện Trương Dạ Yến từ từ mở mắt, liếc mắt phượng nhìn chung quanh Dạ Yến chợt nhìn thấy được một người nam nhân gương mặt khôi ngô tuấn tú, trên thân mặc y phục màu đỏ vải lụa nhẹ nhàng, làm tôn thêm vẻ đẹp của hắn, nhưng mà hình như có gì đó không đúng thì phải, mình đang nằm trong vòng tay ai vậy?.

Dạ Yến ngược mắt nhìn lên trên xem ai đang ôm mình? Thì ra là hắn tên đáng ghét này sao lại ôm mình như vậy chứ?

Dạ Yến lằm thằm suy nghĩ, Tứroc Thiên cảm giác người trong lòng đã tỉnh nên hắn liền cúi xuống nhìn nàng, cũng vừa lúc Dạ Yến nhìn lên,bốn mắt nhìn nhau trong lúc này tìm hai người cùng đập dôn đập, mặt nàng liền đã chuyển đỏ, mùi hương hoa nhài của nàng bay vào mũi hắn, làm cho hắn thật bị cuốn hút, hắn bị kích thích chịu không nổi.

Trong lúc hai người đang đắm chìm trong rung động, thì một tiếng tăng háng vang lên làm cho hai người giật mình trở về thực tại.

_Kỳ Lôi nghiêm mặt nói: hai người quên mất tôi rồi, Tứroc Thiên đỡ nàng dựa vào giường, hắn liền nhẹ nhàng bước xuống giường, đi đến một cái ghế gần đó ngồi xuống.

_Tứroc Thiên lúc này lên tiếng giới thiệu: đây là biểu đệ của ta, đệ ấy tên Kỳ Lôi là con của tứ cô cô của ta,cũng là em họ của hoàng thượng,gọi là tam vương gia.

_Còn ta là nhị vương gia, ta là con trai của Tam vương gia,cha ta đã hy sinh trên chiến trận, không lâu sau mẹ ta vì nhớ cha mà bệnh và qua đời, giờ đây ta chỉ có một mình chỉ biết chiến đấu để làm vui.

Dạ Yến cuối đầu chào Kỳ Lôi, hắn cũng vui vẻ gật đầu đáp lễ,nhìn nàng hắn lên tiếng hỏi: Tiểu thư có biết hung khí gây ra thương tích cho nàng nó là gì không?.

Dạ Yến nghe hỏi, ngược mặt nhìn vào Kỳ Lôi nói: có việc gì không mà ngài lại hỏi?.

_Tứroc Thiên nhanh hơn trả lời: vì hung khí còn nằm trong người nàng, phải sớm lấy nó ra,nếu không sẽ rất nguy hiểm cho nàng, nàng sốt cao cũng vì vậy, biểu đệ muốn biết để tìm cách chữa cho nàng thôi.

Trương Dạ Yến gật đầu, khẽ nói: vậy à! Cảm ơn ngài rất nhiều, nhưng ta sẽ tự lấy nó ra, hai vị vương gia không cần phải lo lắng đâu.

Nghe Dạ Yến nói hai tên nam nhân nhìn nhau kinh ngạc, Tước Thiên nhìn nàng lên tiếng hỏi lại lần nữa: nàng tự làm có được không? Dạ Yến liền gật đầu chắc chắn, :nàng để cho ta giúp nàng nhé Tước Thiên nhìn nàng ánh mắt đầy mong đợi.

Dạ Yến thẳng thắn trả lời: không cần đâu, nhưng nếu ngài muốn, thì có thể giúp tôi lấy ít đồ là được rồi.

Nét mặt tỏ Tước Thiên tỏ ra không vui nhưng cũng gật đầu nói: "nàng cần những gì? ta chuẩn bị cho nàng"

Trương Dạ yến suy nghĩ hồi lâu liền nói: ngài giúp tôi chuẩn bị dùm, một chậu nước ấm, nhiều khăn sạch, nhiều một chút, một thanh chủy thủ, một cây nến và được liệu cầm máu, loại được giảm đau mạnh nhất, và cả cái gương soi mặt được không? Dạ Yến nhìn hần hỏi.

_Được chứ nàng đợi chút Tước Thiên quay sang Kỳ Lôi nói: biểu đệ đi chuẩn bị dùm huynh nhe, như hiểu ý Kỳ Lôi cuối đầu hành lễ rồi lui ra.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Giờ đây trong sương phòng chỉ còn lại hai người. Đôi mục quang của Tước Thiên nhìn nàng ôn nhu nói:

_Nàng để ta được ở bên giúp nàng, ta thật sự lo lắng cho nàng.

Trương Dạ Yến nghe lời nói từ miệng của một vương gia cao cao tại thượng, nàng cảm thấy thật ấm áp quá, ngược nhìn vào đôi mục quang của hần nàng không nỡ chối từ tấm lòng của hần.

Dạ Yến gật đầu đồng ý, nhưng kèm theo một điều kiện: "ngài phải bịt mắt lại, nếu không đồng ý, ngài cứ ra ngoài ta không phiền ngài giúp".

Tước Thiên chau mày hơi khó chịu, nhưng vì lo cho sức khỏe của nàng hần gật đầu nói.

_Được cứ theo ý nàng.

Một khắc trôi qua kỳ Lôi bước vào phòng, trên tay hần cầm theo những thứ mà Dạ Yến cần, đưa tay vào ống tay áo Kỳ Lôi lấy ra một lọ nhỏ đưa cho Tước Thiên căn dặn:

Vương huynh đây là thuốc giảm đau mạnh nhất mà đệ bào chế, một lần chỉ được uống hai viên thôi.

Nhận lấy thuốc Tước Thiên gật đầu đáp, ừ ta biết rồi, đa tạ biểu đệ.

Kỳ Lôi cười nhẹ nói: " đệ sang sương phòng kể bên nghỉ ngơi, có việc gì huynh cứ gọi đệ".

_Ừ đệ đi nghỉ ngơi đi, xong lời Kỳ Lôi cuối chào rồi lui ra.

Trương Dạ Yến nhìn Tước Thiên nói: "ngài đỡ ta sang cái ghế dài đằng kia dùm nha".

Nghe nàng nói Tước Thiên vội vàng bế ngang nàng lên, ôm nàng trọn cả người nàng vào trong lòng, hần cảm nhận, nàng đã gầy đi mấy cân, so với lần hần cứu nàng bên đường, trong lòng hần chợt một cổ chua xót dâng lên, đi đến bên ghế dài hần đặt nàng nhẹ nhàng xuống ghế, hần quay sang đem những thứ nàng cần đặt trên ghế kế nàng.

_Ngài để cái gương soi trước mặt dùm ta, mà ngài có rượu không?

_Có chứ!

_Nàng cần sao?

Dạ Yến gật đầu.

_Ta cần một ít Tước Thiên đứng lên đi lại một cái kệ trong góc phòng lấy xuống một bình nhỏ màu nâu đưa cho nàng.

_Cảm ơn ngài! Dạ Yến nói rồi nhìn hần".

_Vậy ta sẽ làm gì giúp nàng đây hần nhìn nàng hỏi?.

_ Ngải thấp trùm ta cây nển, rồi ngồi phía sau lưng ta phòng khi ta té ngã.

Chuẩn bị cho nàng xong Tước Thiên dùng mảnh lụa che mắt mình lại ngồi phía sau lưng nàng.

Dạ Yến thấy hấn đã bịt mắt lại, lúc này nàng mới nhẹ nhàng cúi bỏ y phục trên người xuống, trên ngực lộ ra vết thương đã sưng to và bầm đen.

Dạ Yến chế rượu lên khử trùng vết thương dùng khăn sạch lau lại, tay cầm cây chùy thủ, chế rượu lên chùy thủ, rồi đưa nó vào lửa của cây nển để khử trùng.

Mọi thứ chuẩn bị xong, mắt Dạ Yến nhìn vào gương xem kỹ vết thương nàng nghĩ ngợi " cũng mai chưa trúng tim, lệch một tí nữa là xong đời rồi.

Dạ Yến dùng hai cái khăn sạch khác gấp đôi lại đưa lên miệng cắn chặt lại, phòng khi đau quá cắn cả lưỡi mất.

Hít vào một hơi thật sâu lấy can đảm, Dạ Yến tay cầm chùy thủ mắt canh đúng vị trí viên đạn nằm đâm xuống đi vào.

Một cảm giác đau đớn chạy khắp bộ não cùng cơ thể Dạ Yến nghiêng răng cắn vào khăn nàng tưởng tượng như là mình đã cắn nát cả khăn mất rồi.

_ Đầu và trán nàng đã ra nhiều mồ hôi lạnh, cảm nhận đúng vị trí đầu đạn nằm, tay nàng ấn mũi cây chùy dưới đầu đạn nàng đẩy mạnh hướng đi lên.

" Phụt ".

Viên đạn đã văng ra nó rơi xuống đất, kèm theo đó là máu, nó phun ra như vòi nước hồng, nàng vội lấy khăn che lại miệng vết thương để cầm máu, nhưng hình như Dạ Yến đã đụng phải vào mạch máu, nên giờ đây nó không ngừng chảy, Dạ Yến lúc này không thể chịu nổi nữa, mắt nàng đã mờ đi, không còn một chút sức lực nào, nàng chỉ kịp gọi khẽ:

_ Vương gia!.. Ngải!.. lời nói chưa tròn thì cả người Dạ Yến đã ngã ra phía sau nằm gọn trong lòng của Tước Thiên mà bất tỉnh. Tước Thiên vội vàng mở khăn che mắt xuống, hấn hoảng loạn gọi lớn:

_ Trương Dạ Yến.. Trương Dạ Yến!...nàng bị làm sao vậy?.

_ Hãy mở mắt nhìn ta đi Dạ Yến!.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Trương Dạ Yến...Trương Dạ Yến "gọi mấy tiếng mà nàng vẫn nhắm mắt, mặt thì tái nhợt, y phục đã còi quá nửa lưng, vết thương trước ngực thì vẫn đang chảy máu. Tước Thiên hấn lẹ tay điểm huyết cầm máu cho nàng, vội bế nàng sang giường lớn của hấn, vội vàng chạy ra cửa phòng gọi lớn: " biểu đệ!đệ sang đây ngay đi".

Đang nằm ngả lưng trên giường nghe tiếng gọi mình Kỳ Lôi bật dậy nhanh chân chạy sang qua phòng.

_ "Vương huynh có việc gì vậy? "

_ Biểu đệ nàng ngắt rồi, máu chảy ra nhiều quá, huynh đã điểm huyết cầm máu lại rồi.

_ Đệ vào xem lại cho nàng ngay đi.

_ "Vâng để đệ bắt mạch cho nàng.

_ Huynh đừng lo lắng quá, dứt lời Kỳ Lôi để hai ngón tay lên bắt mạch cho Dạ Yến.

Một khắc trôi qua Kỳ Lôi nhẹ gạt đầu, mắt nhìn Tước Thiên nói:

_ Không sao rồi, mạch đã ổn, nàng ngắt là vì quá đau và do mất máu nhiều quá, giờ trước tiên huynh cho nàng ấy uống hai viên dược quý này đi, để giúp nàng khỏe hơn và giảm bớt đau ở vết thương cho nàng, tay cầm dược Tước Thiên nhẹ nhàng nâng đầu nàng lên, hấn đưa hai viên dược vào miệng,nàng cảm thấy nhẹ lên viên dược chảy xuống cổ họng Dạ Yến.

Hấn quay sang Kỳ Lôi hỏi: giờ phải làm sao đây biểu đệ?.

Không sao giờ đệ thay băng vết thương cho nàng trước đã, và thay cả y phục cho nàng, máu đã ướt cả rồi.

Túrc Thiên nghe biểu đệ nói đôi mục quang châu lại, nét mặt lạnh lùng nói: đệ huynh thay cho nàng, đệ đưa thuốc đây cho huynh! Và đệ ra ngoài gọi người mang nước ấm và y phục mới của nàng vào dùm ta nhé!.

_Mà biểu đệ hãy sang phòng bên cạnh nghỉ ngơi đi, lát dùng cơm với huynh.

Lời nói hần như ra lệnh, gương mặt lạnh lùng nhìn Kỳ Lôi.

Một con lạnh chạy từ sông lưng lên tới đỉnh đầu Kỳ Lôi nhìn vương huynh của mình nói: sao huynh lại như vậy đệ chỉ là giúp nàng ấy thôi mà, sao mặt huynh giống như uống phải hủ dấm chua vậy chứ?

Túrc Thiên liếc mắt nhìn Kỳ Lôi: sao đệ chưa đi nữa vậy?

_ "Rồi rồi đệ đi là được rồi chứ gì" nói xong Kỳ Lôi quay lưng bước ra khỏi phòng.

Ánh mặt trời đã mọc lên trên mái tường phủ, một ngày mới lại bắt đầu.

Quay đầu hần nhìn người nằm trên giường lòng hần đau như ai cắt, một thân mỏng manh trắng xanh vì mất máu quá nhiều, gương mặt cũng gầy đi vài phần.

Gia nhân bước vào đem những thứ hần cần đặt lên bàn, rồi cuối đầu thi lễ với hần rồi liền lui ra, hần nhẹ nhàng bước đến bên chậu nước và y phục sạch tay hần nhúng khăn vào nước ấm, vắt khô lau mặt cho nàng.

Gương mặt xinh xắn đáng yêu của nàng thật làm hần rung động, đầu chợt cúi xuống hôn lên môi nàng, lưỡi nhẹ liếm môi nàng mút lấy vị thơm ngọt của riêng nàng, hôn thỏa mãn, hần vội những khăn lần nữa rồi cúi bỏ y phục trên người nàng lau từng tắc da của nàng, lau từ từ xuống đến trước ngực, mắt hần nhìn chỗ nàng bị thương, lòng hần một cỗ chua xót dâng lên, hần nhẹ nhàng lau đi vết máu chung quanh vết thương cho nàng, rắc thuốc vào vết thương thổi nhẹ cho nàng bớt đau, rồi liền băng lại cho nàng.

Cúi bỏ hết y phục dính đầy máu ý thay cho nàng y phục sạch, nhưng khi tất cả cái đẹp của người con gái lộ ra trước mắt hần thì làm cho sự ham muốn của một người nam nhân trong hần trỗi dậy hần xem phụt cả máu mũi hần thàn khen:

_ " Ôi nàng thật là đẹp! "

Nước da trắng mịn màng, đôi gò bồng trắng trẻo mềm mại đầy đặn, đôi chân thon thả trắng không tí vết, lại thêm nơi tư mật của nàng, ôi thật đẹp!

Thâm cô mượt mà, mịn màng, cô hống Túrc Thiên trở nên khô hốc, máu huyết xối trào chạy thẳng lên não, mồ hôi trán hần ra đầm, nhịp tim lúc này đang đập nhanh, mắt hần đã nhiễm đầy dục vọng, và muốn chiếm hữu, từ trước đến giờ chưa một lần nào gần nữ sắc, giờ đây trước mắt là người hần lại là người hần yêu, mà nàng trong mắt hần là quá xinh đẹp, lòng hần đã không cảm được dục vọng, mà đã ngủ quên bao lâu rồi.

Túrc Thiên lầm thầm " nàng là của ta! Ta không thể để ai cướp đi nàng từ trong tay ta, hần lại suy nghĩ: nhưng lỡ nàng không đồng ý gả cho mình thì sao đây? rồi lỡ nàng gặp nam nhân khác, nàng đem lòng yêu người đó thì ta phải làm sao?.

Túrc Thiên trầm lặng suy nghĩ hồi lâu, bỗng ánh mắt hần sắc lạnh, một suy nghĩ chợt lóe lên, hần nhìn nàng khẽ nói: " không nàng phải là người của hần".

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Nàng phải là người của ta.

Ánh mắt băng lãnh của hần giờ nhiễm đầy dục vọng, hần say đắm nhìn nàng "lòng khát vọng sở hữu của hần giờ đây đã trỗi dậy mãnh liệt, những gì hần thích, thì hần làm mọi cách để có được.

Và hần muốn có nàng ngay giờ phút này.

Túrc Thiên đặt bàn tay lên đôi gò bồng tròn trịa, trắng mịn, xoay nhẹ, ngón tay lên trên nhụy hoa xinh đẹp của nàng, chưa thỏa mãn hần cúi xuống ngậm lấy một bên kia gò bồng mà liếm mút, mùi hương trên người nàng làm hần càng hưng phấn, cùng mê mẩn, hần muốn được nhiều hơn nữa, đầu lưỡi lướt trên từng tắc da trên thân thể yêu kiều của nàng mút mạnh trên da nàng, hần muốn để lại dấu vết của mình trên người nàng, cho nàng biết nàng là người của hần.

Nụ hôn hần di chuyển xuống phía dưới bụng mềm mại, mà phẳng lì của nàng, đôi tay không ngừng vuốt ve trên thân nàng, dùng đôi bàn tay để tách mở đôi chân thon thả trắng mịn của nàng ra, hiện ra trước mắt Túrc Thiên là nơi u cốc xinh đẹp mê hồn của người con gái, hần không thể dừng lại được nữa,

cơ thể hắn muốn bốc cháy, tiểu đệ của hắn đã sung to khó chịu, muốn được đi vào bên trong của nàng, nhưng hắn phải nhẫn nhịn vì đây là lần đầu tiên của nàng hắn phải thật nhẹ nhàng, hắn dùng ngón tay xoa nhẹ lên viên trân châu nhỏ của nàng, thật từ tốn, chậm rãi, rồi nhanh lên từ từ, bỗng từ miệng nàng phát ra một tiếng rên nhẹ, làm Tước Thiên giật mình, hắn vội nhìn lên xem xét coi nàng có tỉnh lại hay không, nhưng may quá mắt nàng vẫn nhắm, hắn suy nghĩ " vậy là cơ thể nàng có phản ứng khi hắn làm động tác này với nàng ".

Tước Thiên như được tiếp thêm hứng thú, hắn cúi đầu xuống nơi u cổ dùng miệng lưỡi liếm láp nơi cánh hoa mềm mại, rồi lướt đi vào bên trong hoa huyết non mềm mà khoáy đảo, hắn hút hết nước ngọt đang chảy không ngừng từ bên trong huyết động của nàng, không bỏ sót tí gì, ngón tay vẫn chà miết lên viên trân châu mềm mại, lưỡi vẫn bên trong nàng mà tự tung tự tác, hắn đắm chìm trong u cổ mà không muốn dừng lại, tiểu đệ đã kêu gào, nhưc nhói lưỡi vẫn liếm mút nơi hoa huyết của nàng hắn thầm khen: " nàng thật thơm và thật ngọt, ta yêu nàng Dạ Yến ".

Tước Thiên coi bỏ ý phục còn vương trên người mình, giờ đây hai người không còn mảnh vải, hắn cúi đầu hôn lên môi nàng để tiểu đệ trước cửa hoa huyết của nàng, miệng khẽ nói:

_ Trương Dạ Yến Xin lỗi nàng, ta vì yêu nàng mà biến thành cảm thú mất rồi .

Nhưng ta rất sợ phải mất đi nàng, ta sẽ dùng tính mạng này cả đời để yêu và che chở cho nàng, xin tha lỗi cho ta, dứt lời Tước Thiên đưa tiểu đệ của hắn vào sâu nơi hoa huyết của nàng.

ôi nàng thật chặt quá, mềm mại và ấm áp quá, hắn đỏ mặt vì sắp không thể chịu được nữa, hắn cố gắng kiềm chế cảm giác không để phải bắn ra trong lúc này, hắn nhất cao mông nàng lên, đẩy mạnh vào sâu tận đến cuối u cổ, trên mắt nàng lúc này chảy ra hai giọt lệ, đôi mày phượng châu lại, hắn biết chắc vì nàng quá đau, nơi giữa hai chân nàng một đường máu đỏ chảy ra theo dịch trong, đó là máu tử nữ, cái quý nhất của con gái đã thuộc về hắn, miệng hắn chọt nở nụ cười thỏa mãn, nhưng trong lòng hắn cũng xót xa, vì muốn có được nàng, hắn phải làm như thế dù biết rằng nàng sẽ hận hắn.

Hắn nhẹ nhàng rút ra, rồi lại đưa vào, từ từ cho nàng quen với nam cương của hắn, tốc độ càng lúc mỗi nhanh hơn, nhưng rồi hắn không thể kiểm soát tâm trí mình được nữa, sự hưng phấn đã đưa đến đỉnh điểm, hắn lướt động mạnh mẽ hơn, càng mạnh và khi vào lại đâm sâu tới cuối đáy, như muốn đem nàng phá hủ, những cú ra vào cuối động lực càng nhanh hơn, mạnh hơn hắn gồng người rên rỉ. "ừm.ừm" Tước Thiên phóng thích tất cả mầm mống của lần đầu tiên của mình vào bên trong người nàng.

Mồ hôi ướt đầy mặt và cả thân người hắn, Tước Thiên ôm lấy nàng, hôn lên mặt nàng nói thì thầm " ta yêu nàng Dạ Yến! "

Chỉ mình nàng mà thôi bàn tay hắn vuốt nhẹ lên da nàng khen ngợi: " ôi da nàng thật mềm mại" trong lúc này tiểu đệ của hắn lại muốn nàng rồi.

Không thể chịu được hắn cúi đầu hôn lên khắp thân nàng và lần nữa tiến vào trong u cổ ra sức vận động kịch liệt, cuối cùng một lần nữa lên đỉnh, càng gần nàng hắn càng mê mẩn không muốn rời xa, chọt mắt nhìn thấy vết thương trên ngực của nàng có màu đỏ hiện lên, hắn chọt bùng tình bùng nàng ra, vội lau sạch sẽ thân nàng, mặt ý phục mới vào cho nàng khi vén chăn đắp cho nàng, Tước Thiên thấy một mẩn đỏ tươi, khẽ nở nụ cười hạnh phúc vì, hắn khẽ nói:

_ Nàng từ bây giờ là người của nhị vương gia này, ta sẽ mãi yêu nàng Trương Dạ Yến, hắn tự hứa với lòng mình như thế.

Trong lòng hắn lo lắng sợ nàng phát hiện ra sẽ không nhìn mặt hắn, trước sau gì nàng cũng sẽ biết, nhưng không nên biết quá sớm, nàng tức giận sẽ ảnh hưởng đến vết thương, nghĩ vậy nên hắn vội lột bỏ khăn trải giường, đến tủ lấy một cái mới thay vào, nhìn nàng ngủ ngon Tước Thiên thấy hạnh phúc chờ nàng tỉnh sẽ cho nàng uống thuốc và ăn cháo, hắn lúc này cũng mệt lắm, nên nằm xuống bên nàng ôm nàng vào lòng không lâu hắn cũng ngủ mất.

Hai canh giờ trôi qua Trương Dạ Yến mở mắt nhìn chung quanh vẫn cảnh củ phòng của vương gia, mà hình như có gì lạ, nàng thắc mắc: " ai đang ôm mình vậy? ".

Dạ Yến ngược mặt nhìn lên, một gương mặt quen thuộc, là hắn, nhị vương gia, mà sao hắn lại ôm mình ngủ vậy chứ?.

Dạ Yến muốn cử động để ngồi dậy, nhưng một cảm giác đau đớn từ dưới truyền lên, đau như bị xe nghiền qua vậy.

_ Sao lại như vậy chứ Dạ Yến tự hỏi?.

Nàng suy nghĩ: " mình là bị thương ở ngực cơ mà, nhưng sao lại ảnh hưởng đến dưới ấy vậy chứ?.

Tước Thiên cảm nhận người trong lòng đã tỉnh, hắn liền mở mắt nhìn xuống Dạ Yến đang nằm trong lòng hắn lên tiếng:

_ Nàng đỡ đau không?

Dạ Yến gật đầu liền đáp: " ta đỡ hơn rồi đa tạ vương gia " hắn nhìn nàng ngón tay khẽ vuốt tóc nàng, xoa nhẹ mặt nàng, cử chỉ hắn thật ôn nhu, làm cho gương mặt Dạ Yến đỏ lên, nhìn càng thật đẹp, hắn lại hỏi:

_ Nàng đói chưa?.

Dạ Yến lại gật đầu, hắn cười nhẹ nói: " để ta đi gọi người mang thuốc và buổi tối vào cho nàng, ta và nàng cùng dùng nha? ".

Dạ Yến lại gật đầu lần nữa, hắn bước xuống giường rồi khỏi phòng, dặn dò gia nhân xong liền rồi trở vào lại sương phòng.

Bước đến bên giường hai tay hắn đỡ nàng ngồi dậy, vì hắn biết lúc sáng hắn làm khá nhiều lần và hơi mạnh mẽ, nên chắc chắn giờ nàng sẽ đau lắm.

Nhìn nàng miệng hần cười nhẹ nói: " mau ta đỡ nàng ngồi dậy dùng bữa rồi uống thuốc nhé ".

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Tức Thiên thật ôn nhu đỡ Trương Dạ Yến cho nàng ngồi tựa lưng vào giường, cùng lúc đó những gia nhân bước vào, trên tay mỗi người cầm đĩa lớn, to nhỏ, đặt lên bàn cạnh giường, rất nhiều thức ăn trên đó, có cả chén thuốc đen thui kia.Đôi mục quang hần ôn nhu nhìn nàng: " để ta giúp nàng ăn nhé?."

_"Thật ngại quá đã phiền ngài, thưa vương gia!"

Hần đưa tay lên xoa đầu nàng nói: nàng đừng khách sáo với ta như vậy, ta tình nguyện vì nàng mà.

Nghe hần nói cả mặt Trương Dạ Yến đã hồng lên thấy rõ, nàng ngại ngừng cuối đầu không dám nhìn lên.

Tức Thiên thật ôn nhu, từ tốn dứt từng muỗng thức ăn cho nàng, Dạ Yến vì hành động của hần mà ngẩn ngơ, cô cứ vô tư há miệng cho hần dứt ăn, nhìn nàng ăn ngon miệng lòng Tức Thiên cảm thấy hạnh phúc.

Dạ Yến chớp đôi mắt phượng nhìn hần hỏi: sao ngài không ăn đi, mà cứ lo dứt cho ta hoài vậy?."

Tức Thiên nghe nàng nói, hần cũng vội vàng ăn, nhìn hần ăn nàng liền nở nụ cười tươi, nụ cười của nàng thật đẹp, hần nhìn mà lòng càng thêm say đắm, một cảm giác thật khó tả được, đã lâu rồi hần mới có được một bữa cơm gia đình như vậy, mà từ lâu hần đã đánh mất, đối với người như hần, ngày tháng chỉ biết chém giết trên xa trường, lạnh lùng tàn nhẫn, đã không còn biết được hạnh phúc là gì.

_"Nhưng hôm nay nhờ có nàng mà hần được niềm vui như vậy."

Buổi cơm cuối cùng xong, gia nhân bước vào dọn dẹp sạch sẽ rồi liền rời khỏi.

Tức Thiên nhẹ nhàng cầm lên chén thuốc đưa vào tay Dạ Yến nói:

_"nàng uống đi cho mau khỏe lại!"

Dạ Yến nhìn vào chén thuốc đen thui, trong bụng đã muốn nôn rồi, nên nàng cứ chần chừ chưa uống, hần liếc mắt nhìn qua nàng, hần biết nàng không muốn uống.

Tức Thiên liền lên tiếng: " để ta giúp nàng uống nha?"nghe hần nói muốn giúp mình, Dạ Yến hiểu ngay ý của hần muốn giúp mình bằng cách gì rồi, nên nàng nhanh lẹ miệng đáp:

_"Không!.. không cần đâu ta tự uống được " dứt lời Dạ Yến cầm chén thuốc nín thở uống một hơi hết sạch.

Thấy nàng bị mình dọa cho hoảng sợ hần mỉm cười nhìn nàng khẽ nói: nàng biết nghe lời như vậy ta rất vui.

Trương Dạ Yến liếc mắt nhìn hần tỏ ra bức bối mắng chửi thầm: "đồ lưu manh".

Nàng và hần cùng thi đấu trừng mắt với nhau xem ai trừng lâu hơn, lúc này ngoài cửa phòng có tiếng bước chân đi vào, gương mặt khôi ngô vui vẻ của Kỳ Lôi xuất hiện hần cười nói: vương huynh! Huynh cũng thật là xấu nha, nàng ấy tỉnh lại rồi mà không thông báo cho đại phu này một tiếng nữa.

_"Lúc cần dùng thì hỏi hã nhờ vả giờ đã qua khỏi nguy hiểm thì quên mất đệ luôn, Kỳ Lôi nói như hờn trách nhìn Tức Thiên."

Kỳ Lôi về phía Trương Dạ Yến lên tiếng hỏi: " nàng thấy trong người thế nào rồi? Vết thương có đỡ đau hơn không?".

Dạ Yến gật nhẹ đầu nhìn Kỳ Lôi đáp: thật đa tạ vương gia ta đỡ nhiều rồi.

Kỳ Lôi gật đầu: " để ta bắt mạch kiểm tra lại cho nàng" dứt lời chân hần bước đến bên giường, đưa hai ngón tay lên bắt mạch kiểm tra cho nàng.

Một khắc trôi qua Kỳ Lôi gật đầu nhìn Tức Thiên nói: " mạch đã ổn giờ chỉ cần bồi dưỡng cho tốt cơ thể, và giữ sạch sẽ vết thương là được" lời nói xong, ánh mắt Kỳ Lôi thật nhu tình nhìn nàng, đây là lần thứ hai hần nhìn tận mặt nàng, Kỳ Lôi cười nhẹ khẽ nói:

"nàng thật là đẹp "

_"Vậy nàng đã có hôn ước với ai chưa? "

Dạ Yến rất bất ngờ vì câu hỏi của Kỳ Lôi, nàng chưa kịp trả lời, thì bàn tay đã bị Kỳ Lôi nắm, Trương Dạ Yến ngượng ngùng, mặt nàng ửng đỏ, nàng vội vã rút tay về nói: "ta chưa có hứa hôn với ai, nhưng vương gia hỏi có việc gì không?"

Dạ Yến nhìn hấn ngạc nhiên hỏi?

Kỳ Lôi tươi cười nhìn nàng, nụ cười của hấn thật đẹp làm cho Dạ Yến xém phụt cả máu mũi, Kỳ Lôi vui vẻ nói: nếu nàng chưa có hôn phu, vậy nàng cho ta cơ hội đó được không kỳ Lôi nhìn vào mắt nàng hỏi?.

Trương Dạ Yến nghe lời nói của nam nhân này, nàng lúc này thật bối rối không biết phải trả lời sao với hấn.

Bỗng một giọng nói âm lãnh gào lên: "biểu đệ!...đệ ăn nói lung tung cái gì vậy hả? "

Tức Thiên giờ đây mặt đen như lọ nồi, trán nổi đầy vạch xanh, đen vì quá tức giận, hai người nọ bị hoảng hốt nhìn sang Tức Thiên không dám nói gì nữa.

Tức Thiên lại nói lớn: " Trương Dạ Yến nàng ấy là của ta! Sao đệ dám nói vậy chứ?"

Một cơn lạnh lẽo chạy dọc theo từ sống lưng lên thẳng não của Kỳ Lôi, hấn biết mình không thể đùa được nữa, giờ đây có người đang uống cả hủ dấm chua rồi, không thể tiếp tục ở đây được rồi a lúc này chạy là thượng sách.

Kỳ Lôi cười giương gao nói: " đệ chỉ đùa tí thôi, vương huynh không thích thì thôi đệ xin cáo lui vậy" quay sang Dạ Yến hấn chào cô rồi nhanh chân chạy ra khỏi phòng mất hút.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Trương Dạ Yến không vui nhìn Tức Thiên nói: "dù cho ngài ấy là nói đùa, thì ta cũng không phải là người của ngài,ngài có nhầm lẫn gì không?"

_Trương Dạ Yến nói tiếp: ngài đừng nghĩ rằng ngài cứu tôi, thì tôi phải là người của ngài, on cứu mạng có cơ hội tôi sẽ báo đáp, tôi khỏe hơn tôi sẽ ra đi không phiền ngài lâu đâu.

"Àm"

Tức Thiên nghe những lời nói này của Dạ Yến lòng hấn giận run, bàn tay đã nắm lại thành quyền mặt hấn trầm xuống, lạnh như tảng băng mùa đông.

Trong lòng hấn nghĩ "nàng đã là người của hấn vậy mà còn muốn đi khỏi mắt hấn sao" muốn đi à phải hỏi ý kiến của hấn trước kia.

Sự tức giận được Tức Thiên dần xuống vì hấn không muốn tổn thương nàng, hấn phải làm cho nàng yêu hấn, tình nguyện ở bên hấn mà thôi.

Suy nghĩ rõ ràng Tức thiên thay đổi sắc mặt trở lại ôn nhu nhìn nàng nói:

_ "Nàng muốn đi đâu?"

_ Ở nơi đây nàng có họ hàng, hay người quen nào không hấn ôn nhu hỏi nàng?

Trương Dạ Yến nghe lời hỏi của hấn, cô chột dạ im lặng cuối đầu không biết nói gì, thật sự ở thế giới này nàng chẳng quen ai ngoài hấn.

Tức Thiên thấy nàng im lặng, hấn ôn nhu đến bên nàng nắm lấy bàn tay Dạ Yến, đôi mục quang mê đắm nhìn nàng nói: "nàng không có nơi nào để đi, vậy nàng hãy coi đây là nhà của nàngv, và xem ta là người thân của nàng có được hay không?"

_Ta sẽ che chở cho nàng, nàng ở lại với ta nha!.

_ "Ta yêu nàng! "

Lúc này đây tim Trương Dạ Yến đập dồn dập, mắt đứng tròn, miệng há to tròn chắc vừa quả trứng gà, nàng ngơ ngẩn nhìn người nam nhân trước mặt thăm nghĩ.

"Hấn yêu mình sao?"

Hấn vừa nói yêu mình! Là thật sao? Dạ Yến ngơ ngác suy nghĩ tự hỏi chính mình?

_ Hấn biết gì về mình mà yêu chứ? Nàng lắc đầu chấn tỉnh lại tỉnh thần.

Tức thiên nhìn nàng ngây ngô suy nghĩ, hấn mỉm cười nói nhỏ vào tai nàng: ta yêu nàng! Yêu từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, từ trước đến nay ta không màng đến nữ nhân, và cũng không có một nữ nhân nào dám đến gần ta cả, vì ta rất ghét, chỉ có mỗi mình nàng mới làm cho trái tim của ta rung động, và ta thấy thật bối rối không biết làm gì khi đối diện với những chuyện liên quan đến nàng.

_ Ta đã rất lâu rồi không có cười, kể từ khi song thân ta qua đời, nhưng từ khi gặp nàng nụ cười của ta đã trở lại, vì nàng ta biết đến cảm giác sợ, ta sợ phải mất đi nàng.

_ "Ta yêu nàng! "

_ Nếu mất nàng ta không biết cuộc sống sau này của ta sẽ ra sao nữa?

_ "Nàng ở lại bên ta có được không?".

Đôi mục quang u buồn hấn nhìn nàng như chờ đợi.

Dạ Yến khóc thầm trong lòng nàng nghĩ "thật không biết phải làm sao với tên nam nhân này nữa đây "

_ Đường đường là một đại tướng quân mà sao ủy mị như vậy chứ? Dạ Yến thầm suy nghĩ.

Tức Thiên bày ra gương mặt đáng thương nhìn nàng, Dạ Yến thật chịu không nổi đành phải gật đầu đồng ý với hấn nàng nói: đành phải làm phiền đến vương gia nữa rồi.

Tức Thiên nghe nàng đồng ý ở lại, mặt hấn vui như được kẹo vậy, bất ngờ hấn đặt một nụ hôn lên mặt nàng khẽ nói:

"cảm ơn nàng đã ở lại".

Dạ Yến mặt đỏ lên đến mang tai, nàng nhìn hấn mỉm cười e thẹn, nhìn người trong lòng đỏ mặt, hấn biết nàng cũng có cảm giác với hấn, vậy là bước khởi đầu chinh phục trái tim nàng xem như thành công, Tức Thiên thừa lúc nàng không đề ý, hấn vòng tay ôm nàng vào lòng, khẽ thì thầm:

_ "Trương Dạ Yến ta yêu nàng, và chỉ nàng mà thôi ".

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Tức Thiên vòng tay ôm người nàng nói: "ta yêu nàng chỉ có nàng mà thôi ".

Một khoảnh khắc hạnh phúc này, nếu phải đổi cả tính mạng để có thì hấn cũng bằng lòng, không gì sánh được với việc cùng người mình yêu thương sống đến bạc đầu, răng long nhìn con cháu lớn lên.

Tức Thiên hấn cứ mãi ôm nàng và suy nghĩ miên man, hấn không hay người trong lòng đã an ổn ngủ ngon từ lúc nào.

Tức Thiên nhìn xuống thấy nàng ngủ say, hấn yêu thương nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống giường cho nàng nằm ngay ngắn mà an ổn ngủ.

cốc... cốc.. cốc

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, tiếp đó là lời của hắc y vệ: "Chủ nhân! hoàng thượng giá lâm tướng phủ ".

_ "Ừ ta ra ngay ".

Đắp chăn cho nàng cẩn thận, hôn nhẹ lên trán nàng, hấn đưa tay buông rèm giường ngủ cho nàng, giờ đây hấn mới thông thả bước ra khỏi sương phòng.

Ra khỏi phòng, hai hắc y vệ đang đứng gác, hấn dừng lại giọng nói trầm ấm dặn dò:

_ Bảo vệ phu nhân của ta cẩn thận, không được phép rời khỏi nàng! Hai hắc y vệ liền cúi đầu hành lễ, cùng lên tiếng đáp: " dạ chúng thuộc hạ tuân lệnh "

_ Ủ!.....Hấn gật đầu liền quay lưng rời đi về hướng phòng khách.

Tại phòng khách tướng phủ, một nam nhân thân mặc trường bào màu vàng kim, tóc búi cao cột bằng một dây lụa có kết những viên ngọc quý, gương mặt khôi ngô tuấn tú, sống mũi cao, mắt phượng dài to nhìn rạng rỡ, đôi môi mỏng hút hồn người.

Vĩnh Phúc tay cầm một cây quạt được vẽ hình rồng bay thật uy nghiêm.

_ Tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế .

Tức Thiên đập đầu hành lễ, Vĩnh Phúc lên tiếng: " biểu đệ miễn lễ, mấy hôm rồi huynh không thấy biểu đệ vào châu, hỏi thái giám mới biết đệ không khõe xin miễn châu mấy hôm, huynh lo lắng nên hôm nay ít tấu chương, huynh ghé sang phủ tướng thăm biểu đệ ".

Tức Thiên cuối cung kính đầu liền đáp: " tạ ơn hoàng huynh, đệ đã phiền đến hoàng huynh phải lo lắng cho đệ, thật là đắc tội với hoàng huynh rồi ".

_ Đệ đã cũng đỡ nhiều rồi, chỉ là cảm phong hàn thôi thưa hoàng huynh.

_ Vậy đệ có truyền thái y xem qua chưa? Dạ đệ có thái y của tướng phủ xem qua và đã kê đơn thuốc rồi, hoàng huynh đừng quá lo lắng cho đệ.

_ Ừ vậy là tốt rồi, thân là đại tướng quân của cả một nước, đệ phải bảo trọng sức khỏe của mình đó.

Tức Thiên nhìn Vĩnh Phúc gật đầu nói:

_ Dạ! Đệ sẽ chú ý chăm sóc bản thân.

_ Mà đệ này, còn việc lập thất, tuyển phi sao đệ còn chưa có tính gì cả vậy Vĩnh Phúc nhìn Tức Thiên chờ đợi câu trả lời .

Đôi mục quang hần châu lại tỏ ý không vui, Vĩnh Phúc lại nói: " ta thấy Lý Ngọc Thanh, đại tiểu thư con của thừa tướng rất có tình ý với biểu đệ đó, hay đệ ta tác thành cho đệ được không? Vĩnh Phúc lại nhìn biểu đệ chờ đợi câu trả lời.

Nghe đến thái sư lòng Tức Thiên đã nổi lên tức giận, nhưng vì trước mặt hần là vua, nên hần cố gắng dằn cơn giận xuống, nhưng gương mặt giờ đây đã trở nên lạnh lẽo, nhìn không ra được biểu cảm vui, hay buồn.

Tức Thiên ôn nhu nhìn hoàng huyh đáp: "đệ đã có người trong lòng mình, và đệ sẽ cưới nàng ấy làm nương tử " và chỉ mình nàng ấy thôi, đệ sẽ không lập bất cứ ai làm phi nữa cả, nên đệ xin hoàng huynh an tâm đi chuyện thành thân là việc sớm hay muộn thôi.

Tính khí của Tức Thiên từ nhỏ Vĩnh Phúc đã hiểu, nên không ép hần làm gì cả.

_ Ừ vậy thì ta mừng cho đệ, và ta cũng không thấy có lỗi với vương thúc nơi chính suôi, vậy hôm nào đệ hãy cho ta diện kiến mặt nàng ấy.

_"Dạ!"

_ Hoàng huynh hãy an tâm.

_ Vậy ta hồi cung, biểu đệ cũng nghỉ ngơi sớm đi, có việc gì cần ta sẽ cho người truyền đệ vào cung, đệ cứ dưỡng sức cho tốt, ta thấy đệ gầy đi nhiều đó.

_ Dạ! hoàng huynh " cung tiễn hoàng huynh hồi cung ".

Hoàng thượng hồi cung rồi, Tức Thiên cũng vội vã quay về sương phòng, hần nhẹ nhàng mở cửa, phất tay ra hiệu cho hai hắc y vệ lui xuống đi nghỉ, còn mình vào phòng chốt cửa cẩn thận, hành động nhẹ nhàng hần sợ người trên giường thức dậy.

Hần cởi bỏ trường bào bên ngoài, chỉ còn bộ y phục mỏng trắng mát mẻ bên trong, nhẹ nhàng vén chăn chui vào nằm xuống bên nàng, bàn tay vuốt nhẹ mái tóc nàng, ngửi mùi thơm trên người nàng, mùi thơm này đã làm hần say đắm, đặt nụ hôn lên trán nàng, rồi môi nàng, hai bàn đưa tay ra trước ôm cả người nàng vào lòng hần, hần thầm khen " nàng thật là thơm, thật mát" hần hồi tưởng chuyện xảy ra với hần và nàng lúc sáng.

Hần tự nói: " thật đúng khi biến nàng trở thành người nữ nhân của ta, nếu không nàng sẽ chạy mất "

Tức Thiên ngắm nhìn người đang ngủ, miệng lại lầm thầm: " ta yêu nàng Trương Dạ Yên " hần hơi mệt nên không lâu cũng chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Buổi sáng ánh nắng chiếu vào sương phòng qua cửa sổ, hai thân ảnh trên giường vẫn còn ôm nhau ngủ say, cốc... cốc... cốc tiếng gõ cửa vang lên, cùng tiếng nói của hắc y vệ: " thưa chủ nhân! có nghĩa mẫu của ngài đến " bà đang chờ ngài ở phòng khách, người ngoài cửa đợi hồi lâu không có tiếng trả lời,

hắc y vệ vội gõ thêm lần nữa.

Trương Dạ Yến là người rất dễ bị đánh thức, dù đó chỉ là một tiếng động nhỏ, nhưng hôm nay Dạ Yến ngủ rất say đến nỗi khi tiếng gõ cửa lại lần nữa vang lên Dạ Yến mới giật mình mở mắt.

Nàng theo phản xạ bật ngồi dậy, nhưng sao cơ thể hình như bị ai đó đè nặng, liếc mắt Trương Dạ Yến nhìn lên, trước mắt nàng là một gương mặt tuấn mỹ, phải nói là đẹp mới đúng.

"Tức Thiên hân vẫn an ổn nhắm mắt ngủ say "

Nàng nhìn hân không buồn chớp mắt, nhịp tim giờ đập loạn xạ, đôi má nóng lên, đặt biệt nếu không kiểm chế chắc là phụt máu mũi mất thôi!.

Ai da! tính mê sắc của nàng lại trở dậy, không kìm nén được nữa, Trương Dạ Yến đưa bàn tay nhỏ của mình lên vuốt nhẹ lên mặt hân, lướt nhẹ xuống vuốt mũi, rồi lại đến đôi môi mềm mại mê hoặc của hân nàng khen thầm, "ôi tên nam nhân này sao mà đẹp đến thế cơ chứ? "

Trương Dạ Yến tính nghịch dùng tay vén lớp áo mỏng che trước ngực Tức Thiên, làm lộ ra cơ ngực chắc chắn đầy hấp dẫn, "nếu cơ ngực như vậy chắc bụng sẽ phải đẹp lắm Dạ Yến nghĩ, để mình thử xem coi sao"

Nghĩ là làm, nàng đưa tay mở rộng hết áo của hân mắt nhìn vào phần bụng, nàng kinh ngạc kêu thầm " oa cơ bụng sáu múi nha, cộng thêm làn da bánh mật, càng tôn thêm vẻ đẹp khỏe mạnh của đàn ông.

Dạ Yến trầm trồ nhìn, bàn tay không an phận vuốt nhẹ lên phần bụng sáu múi của Tức thiên rồi lại di chuyển lên trên ngực, mắt phượng nàng vô tình phát hiện bên ngực trái có vết sẹo dọc nhỏ, chắc do một vật nhọn đâm phải, chắc là lúc chiến đấu trên xa trường mà hân bị thương.

Tim của Dạ Yến thấy chột thấy nhói đau, nàng là đang đau lòng vì hân, đột nhiên nàng chồm lên người hân đặt nhẹ nụ hôn lên vết sẹo đó của hân, gương mặt nàng chột có một nỗi buồn không rõ.

Tức Thiên đã tỉnh ngủ từ lúc nàng đặt tay lên mặt hân, nhưng hân vẫn nằm yên xem nàng sẽ làm gì tiếp theo, thấy nàng vì vết thương của mình mà đau lòng, và khi nàng hôn lên vết sẹo của hân, lòng hân thật sự xúc động khó tả, nhịp tim hân đập loạn xạ, tay nàng giờ không an phận lại chọc phá vùng bụng sáu múi của hân, làm cho sự chịu đựng của hân càng khó sở hơn, tiêu đề của hân giờ đây đã rục rịch cương cứng khó chịu, thật là cô nàng không biết sống chết mà.

Còn nàng Dạ Yến vẫn ngây thơ vuốt ve bụng hân, mà nàng không biết mình đang châm ngòi lửa dục vọng của ai đó, mà nàng không hay biết.

Tức Thiên đỏ mặt hơi lạnh vì hành động cứ dùng ngón tay vuốt qua lại ở bụng hân của Trương Dạ Yến lúc này.

_"Nàng thật là!"

Tức Thiên bất ngờ lật nàng qua để nàng nằm dưới thân hân đôi mắt quang của hân giờ đây nhiễm mùi dục vọng lên tiếng nói: nàng sờ đủ chưa?, nàng muốn giết người hay sao?

Trương Dạ Yến lúc này ngẩn ngơ vì câu nói của hân, đôi mắt đầy vẻ kinh ngạc nhìn hân hỏi: "ta có giết ai đâu?"

Tức Thiên nhìn mặt nàng tỏ ra vô tội, hân tức không chịu được lên giọng nói: nàng là người đốt lửa, nàng phải chịu trách nhiệm dập lửa chứ? Hân nhìn nàng mê mẩn, mặt nàng giờ đầy ngu chưa từng thấy, nàng nhìn hân hỏi: giờ phải làm sao để dập lửa chứ?

Hân gương mặt gian xảo nhìn nàng nói cười nhếch mép nói: nàng cứ nằm yên để ta làm là nàng như vậy là đang dập lửa rồi đó, hân cười tươi cuối xuống hôn lên đôi môi của nàng, tìm đường đi vào trong nút dây vị ngọt ngào của nàng, Tức Thiên hôn thật sâu và mạnh mẽ làm cho Dạ Yến không thờ nổi.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Thấy người trong lòng không thể thở Tức Thiên mới chịu buồn tha đôi nàng, nhưng tiếp theo đó hân di chuyển nụ hôn xuống xương quai xanh xinh đẹp, liếm mát cần cổ trắng trẻo, mềm mại của nàng.

Dạ Yến cả người nổi lên phản ứng khó chịu, như có ngàn con kiến bò khắp người, bàn tay hân trượt xuống phần mềm mại phía trước của nàng xoa nắn, bàn tay kia lẹ làng côi bỏ y phục của nàng, lộ ra trước mắt hân là đôi gò bồng đầy đặn mềm mại, để miệng vào ngậm lấy một bên gò bồng liền liếm mát, răng nanh hân cắn nhẹ lên nhụy hoa xinh xắn trước ngực của nàng, một cảm giác tê dại làm Dạ Yến rung mình mà phát ra tiếng rên nhẹ.

Cũng vì quá kích thích mà đôi gò bồng cương cứng và đứng sừng sững như hoa hồng lên như chào mời hân, Tức Thiên bàn tay kia cũng không chịu rảnh rỗi mà xoa nắn bên còn lại, chốc chốc lại dùng ngón tay khều nhẹ lên nhụy hoa.

__ "Ừm. nàng không chịu nổi kích thích mà khẽ rên rĩ" liếm mút thỏa mãn hân hân lại di chuyển bàn tay xuống chính giữa hai chân thon thả của Dạ Yến tách nó mở rộng ra, hân nhìn cuối nhìn đến nơi u cốc xinh đẹp của nàng, ngón tay cái để lên viên trân châu mà xoa miết nhẹ nhàng đều đều theo tiết tấu từ chậm đến nhanh, cả người nàng ưỡn eo vì quá kích thích, một tiếng rên lớn khi hân dùng miệng ngậm lấy viên trân châu mút liếm...á...á...một dòng nước chảy ra từ hoa huyết của nàng, Tước Thiên yêu thích mà uống hết vị ngọt ấy không chừa một giọt, đầu lưỡi lại tiến sâu vào bên trong hoa huyết mà khoáy đảo đầu lưỡi đâm vào rồi lại đi ra, rồi lại đâm vào bên trong bị kích thích, một trận co bóp dữ dội nàng rung rẩy lên tiếng rên rĩ. ừm. dòng tinh dịch lại chảy ra nhiều hơn từ bên trong hoa huyết.

__ "Ừm. ừm " nàng lớn tiếng rên rĩ vì được thỏa mãn, ngón tay hân lại khẽ nhẹ viên trân châu nhẹ nhàng và từ từ càng lúc càng nhanh hơn làm cho cả người nàng cong lại, bàn tay bầu lầy nệm giường, các ngón chân cũng quặp lại vì bị kích thích quá độ, hân dùng ngón tay khác lại đưa vào trong hoa huyết non mềm của nàng, động tác đưa ra, đâm vào, liên tục mỗi lúc nhanh hơn, cả người Dạ Yến lúc này đã nhiễm đầy dục vọng không lý trí khản cự mà chỉ còn biết phối hợp với hân nàng lên tiếng: " Khó chịu lắm ở đó, ở đó ".

Tước Thiên biết giờ đây nàng đã sẵn sàng trầm luân với hân, tay hân coi bỏ những thứ còn lại trên người mình xuống, mở rộng hai chân nàng đưa tiểu đệ đang ngẩng cao đầu đến ngay miệng hoa huyết, chà chà lên cửa hoa huyết nhưng chưa đi vào, nàng sinh ra phản ứng liền rên rĩ, hân để hai chân chế trụ eo hân, thúc đẩy thật mạnh tiểu đệ vào sâu tận cuối đài hoa huyết, "ừm...cả hai người cùng phát ra những tiếng rên nhẹ" ôi nàng thật chặt chẽ và mềm mại làm hân chịu không nổi mà lên tiếng: nàng thả lỏng người đi, nàng muốn kẹp ta chết sao?.

Hân nói gì trong lúc này Dạ Yến đều không nghe được, vì nàng không còn tỉnh táo, tâm mà đang đắm chìm trong dục vọng mất rồi, hân lướt động ra vô mạnh mẽ, mỗi lần rút ra đâm vào là sâu tận cuối cùng bên trong nàng, mỗi lần như vậy làm nàng càng dâng lên khoái cảm không thôi, hân nhanh hơn mạnh hơn chạy nước rút, bàn tay còn khẽ nhẹ lên viên trân châu nơi hai người giao hợp, làm nàng tâm hồn bay bổng rên rĩ miệng lên tiếng cầu xin: ta không chịu được nữa rồi, chàng ngưng đi mà...á...á.

Nàng càng nói hân càng mạnh mẽ lướt động, những cú ra vào mạnh hơn cuối cùng một sự rung rẩy của cả hai.. Ừm...ừm...á...cả hai đạt được tới đỉnh sự khoái lạc của hạnh phúc.

Hân phóng thích tất cả mầm mống vào trong người nàng mà thỏa mãn, mồ hôi của cả hai rơi ướt cả chăn, hân nhẹ nhàng nằm xuống ôm nàng vào trong lòng nhắm mắt dưỡng thần.

Trương Dạ Yến đang nằm chợt nhớ đến việc gì đó, nàng ngồi dậy, vén chăn sang một bên, nhìn xuống miếng trải giường, đôi mục quang của nàng châu lại, có điều khó hiểu, nàng suy nghĩ "trước giờ nàng chưa từng qua lại với người nam nhân nào, hôm nay là lần đầu tiên của nàng nhưng sao lại không thấy máu? có lẽ nào nàng không còn trong trắng, nhưng trước giờ nàng có gần với ai đâu chứ " hân sẽ nghĩ nàng ra sao khi không thấy giọt máu xữ nữ chứ? bất chợt sắc mặt nàng kém đi, đôi mắt chợt mang vẻ u buồn.

Hân nhìn thấy cảnh này lòng lo lắng ôm nàng hỏi: nàng có việc gì buồn sao? nàng không muốn dối hân, nên cuối đầu xuống đáp: ta nhìn không thấy máu xữ nữ, nhưng trước giờ ta không có qua lại với nam nhân, nhưng không biết vì sao lại như vậy, ta không gạt người đâu, đôi mắt u buồn nàng không dám nhìn thẳng vào hân.

Tước Thiên giờ đây mới hiểu ra vì sao nàng buồn, hân ôm nàng, hôn lên trán nàng nói liền nói:

__ "Ta xin lỗi nàng thật nhiều"

__ Nàng đến với ta nàng vẫn còn trong trắng, cái lần đầu tiên đó của nàng... là..là.. nàng đã cho ta, nói đúng hơn là ta sợ mất nàng nên thừa lúc nàng hôn mê ta đã "ta thật vạn lần xin lỗi nàng " chỉ vì ta yêu nàng, ta sợ nàng bỏ ta mà đi, hân ôm nàng vỗ về hân sợ nàng bỏ hân.

Trương Dạ Yến cả người đã run rẩy vì tức giận, mặt nàng chuyển xanh mét, tay nàng nắm lại thành quyền, môi run run nói: ngại bỏ tay ra khỏi người ta mau!

Nàng nghiêng răng ken két mắt phượng nhìn hân miệng gào lớn: người thả tay ra mau có nghe không hả?.

Tước Thiên giật mình khi nghe nàng hét, hốt hoảng hân liền buông tay khỏi người nàng, Dạ Yến vội mặc y phục vào, hân cũng vội vàng mặc vào y phục, lúc này nàng xoay người muốn đi ra phía cửa, hân nhanh tay chạy theo với tay ôm cả người nàng trở lại.

Bất ngờ Trương Dạ Yến quay lưng lại tung một cú đấm vào bụng hân tiếp theo là một cú đá vào ngực hân, bị đánh bất ngờ không kịp trở tay hân bị đá văng ra xa ngã trúng vào ghế phát ra tiếng động lớn.

Ở ngoài cửa phòng hai hắc y vệ nghe được tiếng động lớn từ trong phòng họ lo lắng cho hai chủ nhân liền đập cửa xông vào hộ giá, nhưng ai có ngờ đâu vừa bước vào bên trong thì thấy được một mảng trước mắt làm cả hai đứng hình không động đậy.

Chủ nhân thì té ngựa ra dưới đất, còn phu nhân thì gương mặt nổi đầy gân xanh đỏ vì giận dữ, tư thế đứng thù như có thể ra tay bất cứ lúc nào.

" Vậy là sao? "

"Phu nhân đánh phu quân sao?"

Hai hắc y vệ nhìn nhau như thăm hiểu ra vấn đề, hai người nhìn nhau tự hỏi " vậy chúng ta bên vực cho ai chứ? hai người ngây ngốc đứng đó không biết phải làm gì ".

Bỗng bất ngờ Dạ Yến muốn xông ra khỏi phòng, Tước Thiên nhanh miệng lên tiếng: " giữ phu nhân lại! hai hắc y vệ nghe được lệnh chủ nhân, liền nhanh tay ngăn nàng lại hai người chặn ngay cửa phòng " Dạ Yến nổi giận tung cú đánh vào ngực một hắc y vệ, và quay sang tung cú đá vào bụng người còn lại, hai hắc y vệ không ngờ phu nhân của họ lại có võ, cả hai gồng mình chịu đau không dám ra tay với nàng, vì nàng là phu nhân, mà nàng đang bị thương chưa khỏi hẳn.

Tước Thiên thấy vậy vội chạy đến ôm chặt lấy cả người nàng, đẩy nàng vào trong, ánh mắt ra hiệu cho hai người kia lui ra ngoài.

Rời khỏi phòng hai hắc y vệ ôm bụng và ngực xoa liên tục vì đau, một người lên tiếng nói: ta thấy chủ nhân của chúng ta gặp phải rắc rối rồi đó, người kia như đồng ý với lời nói đó họ nhìn nhau gật đầu cười khò.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Trong sương phòng Tước Thiên tay ôm Trương Dạ Yến tay dùng lực mạnh mẽ ôm chặt nàng, nếu không ôm chặt hẳn sợ nàng sẽ chạy khỏi hắn.

_"Buồn ta ra mau đồ xấu xa!"

Trương Dạ Yến tức giận nàng lớn giọng hét vào mặt hắn: đồ cầm thú nguoi buông tay ra mau, bàn tay nàng dùng hết sức đâm vào lưng hắn, nàng vùng vẫy muốn ra khỏi lòng hắn.

Lực của nàng thật không nhỏ, Tước Thiên rất đau nhưng cố gồng mình cho nàng trút giận, vì hắn biết mình có lỗi rất lớn với nàng.

Trương Dạ Yến đâm đá vùng vẫy liên tục, nàng khóc lóc, mà tên xấu xa này vẫn không chịu buông ra người nàng ra.

Dạ Yến tức giận tròn mắt nhìn hắn hét lớn: " thân thể ta nguoi đã cướp đoạt rồi, ta cũng đã thỏa mãn dục vọng của nguoi rồi, nợ nần giữa ta và nguoi, xem như ta đã trả xong cho nguoi rồi.

_"Vì vậy nguoi hãy buông tha ta, để ta đi khỏi đây, ta không nên ở lại đây nữa, dù không có chỗ ta cũng sẽ đi khỏi, ta không thể sống với loại người như nguoi.

Tước Thiên ôm chặt lấy nàng hắn cuối đầu ghé vào tai nàng thủ thỉ: " ta yêu nàng nhiều lắm, ta thật xin lỗi nàng vì chuyện đã làm " ta thật lòng muốn được sống cùng nàng đến ngày tóc bạc, nàng xin hãy hiểu cho lòng ta có được không?.

Dạ Yến nghiêng răng liền nói:

_"không ta phải đi, ta thà gả cho một người nghèo, còn hơn làm đồ chơi cho nhà quyền quý như nguoi, ta không gả cho nguoi ta phải đi.

Dạ Yến dùng hết sức lực có trong lúc này, nàng đâm thật mạnh vào lưng hắn, làm cho máu trong người hắn chảy ra từ khóe miệng.

Tước Thiên lúc này hắn thật sự đã nổi giận khi nghe nàng nói, nàng không gả cho hắn, mà còn muốn rời khỏi hắn, gương mặt hắn nổi đầy gân xanh, đỏ cơ thể rung lên bần bật vì quá giận, đôi mắt quan đo ngầu nhìn chẳng khác gì ma vương.

Tước Thiên nhìn thẳng mặt nàng hắn gào lớn:

_"Không!... nàng không được đi đâu cả!"

_"Tại sao! nàng hét vào mặt hắn hỏi?"

Tiếng hét của nàng làm cho cơn giận của hắn được đưa lên tới đỉnh điểm, hắn nhìn nàng nói lớn: " vì nàng là người của ta, nàng không được đi khỏi đây, không được rời khỏi tầm mắt của ta.

Dạ Yến hai mắt cũng đỏ ngầu vì cơn giận, nàng hét vào mặt hắn: ta làm gì là người của nguoi? Nguoi đừng có mơ.

Ta không thích nguoi, nàng hét lớn nhìn hắn.

"Ầm...ầm "

Lời nói của nàng như sét đánh vào tim hắn, lúc này tâm hắn đã hoảng loạn cùng tức giận, hắn sợ mất nàng, " không được, không thể nào như vậy.

Nét mặt băng lãnh, hắn nở nụ cười nhếch mép, đôi mắt như chim ưng rình mồi hắn nhìn nàng, miệng khẽ nói: nàng không thích ta, nhưng thân thể của nàng khao khát ta sờ lên người nàng, lúc này không biết ai lớn tiếng rên rỉ dưới thân ta?.

Trương Dạ Yến nghe lời nói này, mặt nàng xấu hổ liền đỏ ngầu, hần nhìn thấy nàng như vậy, miệng liền cười lại nói:

_Nàng phải ở lại đây với ta cả đời, đừng mơ rời khỏi đây.

Dạ Yến lắc đầu phản đối nói: "không ta không thích người, cả thân thể ta cũng chán ghét người!"

_Nàng được lắm, nàng nói thân thể nàng ghét ta sau, vậy hãy thử xem sao, dứt lời Tước Thiên cuối xuống hôn cắn xé lên môi nàng, luồn lưỡi vào trong miệng nàng ngậm mút lấy vị ngọt ngào đó, Dạ Yến liền vùng vẫy kịch liệt, hần tháo dây đai lưng cột hai tay nàng ra sau, bẻ sốc người nàng, đặt lên giường dùng hai tay xé nát y phục trên người nàng rách thành nhiều mảnh nhỏ, lộ ra trước mặt hần thân thể nàng trắng trẻo mềm mại, đôi gò bồng trắng trẻo mềm mại đang đưa trước mặt hần, sự ham muốn cơ thể nàng cũng vì giận mà trở nên cuồng bạo.

Hần nhìn nàng không nói gì, liền cởi bỏ y phục của chính mình, hần đè lên nàng, dùng miệng ngậm một bên gò bồng đang đưa, dùng miệng mà liếm mút, hần dùng răng nanh hơi nghiến nơi đầu nhụy hoa xinh đẹp của nàng, tay kia cũng xoa nắn bên gò bồng còn lại, hần dùng ngón tay khẽ nhẹ nhàng trên đầu nhụy hoa làm cho Dạ Yến lúc này không chịu nổi phải nghiến răng rên nhẹ.. Ừm..hần nhìn nàng cười mỉm, lưỡi tiếp tục du ngoạn trên cơ thể nàng, hần liếm mút tới đâu, nàng phản ứng đỏ lên đến đó, da gà nổi lên từng chập từng chập, hần trượt thân xuống chính giữa chân trắng trẻo của nàng, bàn tách mở rộng đôi chân nàng, nơi u cổ đẹp mê hồn liền hiện ra trước mắt.

Tước Thiên mê mẩn nhìn, dùng hai ngón tay tách lớp cỏ mượt mà ra, tách nhẹ hai cánh hoa mềm mại, viên trân châu ẩn núp bên trong hé lộ, hần cúi đầu vào đó, dùng lưỡi mút thỏa thích vị ngọt ngào từ trong hoa huyết mềm mại chảy ra, lưỡi cứ từ chậm đến nhanh, đánh vào viên trân châu bé xinh của nàng.

Dạ Yến rùng mình vì bị kích thích, ừm.. Nàng rên rỉ cả người cong lại lên đỉnh, hần tiếp tục ra sức làm nàng phải cầu xin hần, dùng móng tay cái hần khẽ nhẹ lên viên trân châu, khẽ đều đều nhẹ nhàng từ chậm đến nhanh, còn tay kia hần đâm vào hoa huyết, tiết tấu ra vào từ chậm, đến nhanh.. ừm..á, nàng rên rỉ lớn hơn, nàng thờ dốt nói: "ta khó chịu lắm, dừng lại đi mà " hần như không nghe vẫn ra vô mạnh hơn nhanh hơn..á..á, và khi tiếng thét chói tai của nàng vang lên, hần biết nàng đã lên đỉnh lần nữa, nước ái dịch chảy ra từ hoa huyết rất nhiều, hần thích thú mà liếm mút thỏa nần, không bỏ sót tí nào.

Đúng lúc này hần bất ngờ đẩy mạnh vật to lớn cao ngạo của nần vào sâu bên trong hoa huyết của nàng..ừm.. một tiếng rên thỏa mãn của cả hai người hoa huyết chặt chẽ hút lấy hần làm chút nữa hần buông guom đầu hàng rồi, hần ráng kiềm chế, và liền ra sức luật động mạnh mẽ, mỗi lần ra vào đều đâm sâu vào bên trong, đến cuối đài hoa huyết của nàng làm cho cả người Dạ Yến tê dại.

Cả người rung rẩy nàng rên rỉ lên tiếng cầu xin: dừng lại đi, ta chết mất..ừm.. lại một con tê dại ập tới, nàng bị hần dày vò đến độ chịu không nổi ngắt xù, hần lúc này cũng vừa vừa lên đỉnh..Ừm.. hần phóng thích tác cả mầm mống vào bên trong người nàng, hần muốn nàng có con của hần, hoan ái qua đi hần mệt mỏi nằm xuống bên nàng nhẹ nhàng nhắm mắt ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Một canh giờ trôi qua hai thân ảnh vẫn còn mê mết ngủ bỗng tiếng gõ cửa vang lên... cóc... cóc. cùng tiếng nói của hắc y vệ ngoài cửa: " chủ nhân nghĩa mẫu đã đợi ngài lâu rồi " lão phu nhân không vui thừa chủ nhân.

_Ừ ta ra ngay, nhưng người bảo người mang chậu nước ấm cùng y phục mới của phu nhân vào đây nhanh lên " cả chấn và tắm trải giường mới vào luôn.

_Cùng chuẩn bị nước tắm cho ta, "dạ chủ nhân tiểu nhân đã rõ ".

Ba khách sau hai gia nhân mang nước và đồ sạch cùng thứ hần cần, để lên bàn rồi cuối đầu thi lễ với hần rồi liền lui ra ngoài.

Tước Thiên nhúng khăn lau cả người nàng, hần thay băng sạch mới cho nàng, mắt nhìn thấy vết thương của nàng rỉ máu, vì trong lúc nàng chống cự với hần mà rách ra lại chảy máu, hần đau lòng không thể tả, Tước Thiên mặc y phục cho Dạ Yến xong, tự tay hần thay cả tấm lót giường, cùng chăn mềm, Tước Thiên đặt nàng nằm ngay ngắn, đắp chăn cho nàng cẩn thận, đặt lên trán nàng nụ hôn, rồi mới nhẹ nhàng xoay người đi sang phòng kế để tắm.

Tước Thiên tắm mát mẻ thay y phục chỉnh tề, thái độ khoan thai bước đi đến phòng khách.

Tại phòng khách của tướng phủ trên ghế nệm dài, một lão bà, tuổi cũng đã lục tuần, tóc đã bạc màu, gương mặt trắng hồng, nhìn rất phúc hậu, tóc bà được búi thấp khéo léo, được điểm trang là cây trâm vàng hình hoa mai, có cành đá phi thủy, tay cầm cây quạt có vẽ hình hoa đào thật đẹp.

Tước Thiên bước vào cuối đầu, hai tay ôm quyền hành lễ với bà.

_ "Hài nhi cuối chào nghĩa mẫu! "

Bà Trịnh Phu nhân: nhìn Tước Thiên nét mặt ôn nhu nói: " hài nhi ngoan ta nghe con thắng trận trở về, ta vui lắm, hôm rai đợi hoài mà không thấy con đến

thình an, ta hỏi ra mới biết hài nhi bị bệnh " con hôm nay thế nào, có đỡ hơn không?.

_ Có truyền thái y chuẩn trị hay chưa?

Túrc Thiên nhìn bà lo lắng hẳn liền nói: " hài nhi chỉ cảm phong hàn chút thôi, giờ đã khỏe hơn nhiều rồi " hài nhi thật bất hiếu đã để cho người lo lắng thật là có lỗi với người.

_ Hài nhi đừng bận lòng, ta sang phủ từ sớm, ý muốn cùng hài nhi dùng điểm tâm, nhưng hài nhi lại bận nhiều việc quá, ta đợi lâu quá nên dừng trước rồi, vậy con ăn gì chưa?

_ "Dạ chưa thừa nghĩa mẫu " vậy để ta gọi người mang vài món lên cho hài nhi dùng, dứt lời bà vẫy tay, gia nhân vội vã dọn điểm tâm lên trên bàn, Túrc Thiên ngồi xuống an ổn ăn.

Trịnh phu nhân nhìn Túrc Thiên lại nói: " con bây giờ cũng đã đến lúc phải thành gia thất, khi nào con mới cho ta có cháu bồng đây? "

Túrc Thiên nhìn bà ôn nhu trả lời: " sẽ sớm thôi, nghĩa mẫu cứ an tâm ạ "

Trịnh phu nhân nghe lời nói của hẳn ánh mắt tỏ rõ ý mừng, bà liền hỏi: " cô nương đó thiên kim nhà nào? bao nhiêu tuổi? có xinh đẹp không hài nhi?.

Hắn nghe bà hỏi những điều đó cảm giác không vui lòng, nhưng vẫn giữ nét mặt bình thản trả lời:

_ "Nghĩa mẫu, đã là người con yêu thì con không quan tâm đến những việc đó, gia cảnh thế nào con không quan trọng, con yêu nàng là đủ " nghĩa mẫu chắc hiểu ý của con đúng không ạ?.

_ "Ừ ta hiểu ý con, miễn là con hạnh phúc là ta vui rồi " ta không có ý kiến, mà hài nhi phải bảo trọng sức khỏe, thân là đại tướng quân, an nguy của đất nước đặt lên vai của con, nên con nhớ phải chăm sóc bản thân mình cho tốt đấy hài nhi.

_ "Dạ hài nhi xin ghi nhớ lời nghĩa mẫu".

_ "Thôi ta về phủ đây, ghé qua xem con thế nào, giờ lão nương mệt lão hỏi phủ nghĩ ngơi".

_ "Hài nhi cung tiễn nghĩa mẫu hồi phủ".

_ "ừ hài nhi ngoan "

_ "Hôm nào con đưa cô nương ấy sang phủ ta nhé " Túrc Thiên cung kính cuối chào bà liền nói: "để hài nhi thu xếp công việc rồi đưa nàng sang thỉnh an người ".

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Không nhúng nhường _1

Trong lúc này tại sương phòng Trương Dạ Yến đã tỉnh, giờ này cũng đã là giờ Ngọ, Dạ Yến nhìn lên cánh tay mình, toàn là dấu vết màu hồng nó chứng minh lúc sáng tên vương gia khốn kiếp đó đã điên loạn hành hạ trên người nàng đến cỡ nào.

Dạ Yến tức giận nghiêng răng ken két, nàng suy nghĩ " mình không thể để tên khốn kiếp đó toại nguyện được, mình phải rời khỏi đây thôi " nghĩ là làm, Dạ Yến liền rời khỏi giường, mở tủ lấy bộ y phục nam của Túrc Thiên, nàng đi vào bên trong tắm sạch sẽ những thứ nhột nhát trên người nàng, thay y phục sạch sẽ, cột cao tóc lên gọn gàng, nàng lấy từ tủ của hẳn một cây chùy thủ, cùng ít ngân lượng, trong lúc tìm kiếm vô tình cô thấy được đồ của mình nằm trong tủ hẳn, đó là cây súng ngắn, một băng đạn, và cái đồng hồ màu vàng kim lúc xuyên qua nàng có đeo trên tay.

Dạ Yến nhanh nhẹn nhét súng vào sao lưng cùng với cây chùy thủ, đeo chiếc đồng hồ vào tay, mọi việc đã xong nàng nhẹ nhàng mở cửa sổ phòng mà phóng ra, rồi khéo léo đóng lại cửa sổ, Dạ Yến men theo bờ tường cao mà đi, thật may mắn nàng thấy được một người đẩy một xe cũi đi vào, Dạ Yến liền núp vào lùm cây chờ đợi người đó quay trở ra nàng sẽ đi theo chắc chắn sẽ ra được cửa thôi.

Gần một khắc trôi qua người giao cũi đã đẩy chiếc xe không ra, nàng nhẹ nhàng bám theo sau, đi một khoản thì nàng thấy một cái cửa nhỏ, người giao cũi đi ra bằng cánh cửa đó.

Khi thấy người đó đã rời khỏi Dạ Yến liếc mắt nhìn ngó trước sau, thấy không có người nàng nhẹ nhàng lách người đi qua cửa đi theo con hẻm nhỏ đi ra phố chợ, nàng thở nhẹ và vui mừng khi đã ra được ngoài này, không chần chừ chân nàng bước nhanh về phía cổng thành.

Đã ra khỏi cổng thành nàng hỏi thăm chỗ bán ngựa, Dạ Yến chọn một con ngựa đen, cũng may hỏi ở hiện đại nàng có được học cưỡi ngựa nên lúc này thật hữu ích, Dạ Yến trèo lên lưng ngựa thúc mạnh vào mông nó, con hắc mã liền chạy nhanh về phía trước.

Tước Thiên tiến nhũ mầu ra về, hấn ghé sang thư phòng giải quyết công việc cho xong, khi hấn xong việc cũng đã gần quá giờ Ngọ, Tước Thiên vội vàng rời khỏi thư phòng về lại sương phòng xem nữ nhân bé nhỏ của mình đã dậy chưa.

Tước Thiên tâm trạng nôn nóng muốn ôm thân hình mềm mại, bé nhỏ của nàng vào lòng, hấn bước vào bên trong giường lớn, nét mặt liền tái nhợt, lòng hấn đang hồi hộp, không có nàng trên giường, Tước Thiên tự trấn an chính mình " chắc nàng đi tắm " hấn liền quay lại đi vào bên trong, chỗ tắm cũng trống không, bước ra hấn gọi lớn:

_"Người đâu! "

Hai hắc y vệ nghe tiếng chủ nhân gọi liền nhanh chân chạy vào trong, hai tay ôm quyền thi lễ: "chủ nhân cho gọi chúng tiểu nhân có gì cần dặn ạ?"

Gương mặt Tước Thiên giờ đây đầy sát khí, cùng hàn khí, đôi mục quan sắc lạnh nhìn hai y vệ nghiêng răng nói:

_"Phu nhân đâu? "

Hai hắc y vệ nghe hỏi hai người giật mình, cùng ngạc nhiên một y vệ tên Thanh Uy đáp: " dạ hồi chủ nhân, từ sáng đến giờ phu nhân không rời khỏi phòng ạ ".

Tước Thiên không nói gì, hấn nhìn biểu hiện của hai y vệ hấn biết họ không có nói dối, Tước Thiên liếc mắt nhìn qua từng góc ngách trong sương phòng, khi nhìn đến cửa sổ hấn liền dừng lại, chân đi đến gần cửa sổ nhìn, đôi mày kiếm hấn chau lại khi nhìn thấy dấu giày trên bệ cửa sổ Tước Thiên nghiêng răng nói thầm " Trương Dạ Yến! Nàng giỏi lắm muốn trốn khỏi ta sao, nàng đừng có mơ tưởng ".

Hấn nhìn qua hai y vệ ra lệnh: " phong tỏa các cổng thành, lục soát hết tất cả các nơi, không được bỏ sót chỗ nào cả! ".

Hai y vệ cuối đầu nhận lệnh, liền phóng nhanh mà làm việc.

Tước Thiên giận dữ chạy ra khỏi phòng, lấy ngựa phóng nhanh rời khỏi phủ.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Giữa trời trưa nắng nóng một thân một ngựa Trương Dạ Yến rong ruổi trên con đường mòn, chung quanh khung cảnh núi non hùng vĩ, tiếng kêu cứu từ xa vọng lại.

_"Có ai không cứu tôi với! "

Trương Dạ Yến nghe ra là tiếng của nữ nhân, nàng nhanh nhẹn cưỡi ngựa phi nhanh về phía đó, chạy được một khoản, mắt phượng nàng nhìn thấy từ xa một đám thổ phi đang bu quanh một cô gái, trên người cô gái y phục gần như bị xé nát.

Dạ Yến tức giận với những cảnh diễn ra trước mắt mình , nàng liền rút từ phía sau lưng cây súng, nàng cho ngựa phi gần lại bọn chúng, nàng nhắm vào đầu một tên trong số đó..đoàn.tiếng nổ vừa dứt, thì tên đó cũng vừa gục xuống chết ngay tại chỗ.

Cả bọn thổ phi nhìn đồng bọn gục chết, tất cả liền quay sang phía Dạ Yến mà gầm gừ tức giận, tên cầm đầu hét lên:

_"Bất sống tên tiểu tử đó lại cho ta! Nghe được lệnh cả bọn lao vào nàng, Dạ Yến liền phóng xuống ngựa, một tay cầm súng một tay cầm chủy thủ , nàng thân thủ nhanh lẹ , một bên chém, tay kia bắn, nàng nhảy sang bên này né đòn, rồi lộn sang bên tránh ám khí, trong thời gian chưa đầy một khắc Dạ Yến đã hạ hết mười mấy tên thổ phi, không một tên nào còn sống cả.

Lúc này nàng mới bước lại gần nữ nhân đang núp bên góc cây, nàng nhìn nữ nhân trước mặt nhẹ nhàng nói:

_" Đã không sao nữa rồi, nàng hãy đứng lên đi, ta đưa nàng về nhà" nữ nhân nhìn người trước mặt nàng còn ngại ngùng, Dạ Yến như hiểu ý, nàng lên tiếng giải thích:

Ta tên Dạ Yến họ Trương ta là nữ cái nam trang, nên nàng không cần ngại nữa nhé, cô nương tên gì?.

Nghe Dạ Yến giải thích lúc này cô bé mới an tâm nắm lấy tay nàng liền đứng lên, cô nở nụ cười tươi cuối đầu nói với Dạ Yến:

Tiểu muội xin đa tạ tiểu thư đã ra tay cứu giúp, muội tên gọi Thúy Nhi, muội họ Đào năm nay mười sáu tuổi, nhà muội ở thôn hạ nằm dưới chân núi đằng kia , tiểu thư về tề xá của muội có được không?.

Dạ Yến yêu thương xoa đầu cô bé nói: " ở đây có chợ không? Và muối ở đây với ai?.

Nghe hỏi Thúy Nhi nhỏ nhẹ nhìn nàng trả lời: " ở gần đây có một chợ nhỏ, muối ở với mẫu thân, phụ thân vì bệnh nặng đã qua đời cách đây năm niên rồi ạ , Dạ Yến gật đầu nhìn cô bé liền nói:

_"Được rồi hãy đi cùng ta, hai ta ghé qua chợ mua ít đồ rồi về nhà muối nhé".

Dứt lời nàng đỡ cô bé lên ngựa cả hai tiến về phía chợ.

Đến chợ Dạ Yến tìm đến gian hàng gạo, nàng đặt mua một trăm kg gạo và bảo họ giao đến nhà cô bé, rồi nàng lại dẫn cô bé sang mua y phục nàng mua cho cô bé năm bộ đủ màu sắc và năm đôi hài, cùng ít trang sức bằng bạc.

Và cuối cùng là ghé mua những thực phẩm khô cùng tươi để trong nhà cô bé có cái mà ăn, cùng áo ấm cho hai mẹ con, cùng chăn gối mới, tất cả được nàng bắt họ đem giao đến nhà của cô bé, trước khi rời khỏi hai nữ nhân còn ghé một quán ăn nổi tiếng mua các món đem về nhà cùng ăn với mẫu thân của cô bé.

Mọi thứ đã xong Dạ Yến cùng Thúy Nhi lên ngựa rời khỏi khu chợ, đi về thôn Hạ nhà của cô bé, vừa về đến nơi Thúy Nhi liền chạy vào trong nhà dẫn mẫu thân đi ra, cô bé giới thiệu:

_" Mẫu thân đây là Trương Dạ Yến tiểu thư, tỷ ấy vừa cứu con thoát khỏi tay bọn thổ phi đó, con mời tỷ ấy về ở với mẹ con mình đó thưa mẹ ".

Mẫu thân của cô bé bước lên dập đầu lễ tạ Dạ Yến, mai sau nàng ngần cản kịp, cô lên tiếng nói: "bá mẫu đừng làm như vậy tổn thọ con mất, giúp người hoạn nạn là chuyện nên làm, con xem Thúy Nhi như muối muối của con vậy, nếu em ấy còn sống cũng bằng tuổi Thúy Nhi vậy, con xin người hãy xem con như là nghĩa nữ của người mà đối đãi có được hay không? ".

Thảm Như Mai nhìn Dạ Yến bà nở nụ cười hiền hậu, bàn tay đưa lên vuốt má nàng liền nói:

_"Ta rất cảm ơn con, ta thân phận nghèo hèn, con không chê mà còn muốn làm nghĩa nữ của ta, thực là phúc ba đời nhà họ Thảm của ta mới có được "

_" Thôi con vào trong tắm nước ấm, thay y phục nữ vào đi, chứ mặc nam trang như vậy, người chung quanh họ không biết lại dèm pha không hay "Dạ Yến hiểu ý nên gật đầu đi theo Thúy Nhi vào bên trong tắm.

Bên ngoài Thảm nương dọn cơm sẵn sàng, Dạ Yến cũng đã tắm xong bước ra, nàng mặc trên người y phục mới mua lúc này màu xanh nhạt, càng tôn lên nước da trắng của nàng, cả ba người cùng ngồi vào bàn ăn cơm, buổi cơm diễn ra rất vui vẻ, và ấm cúng, lúc này ngoài cửa các cửa hàng nàng mua đồ họ giao hàng tới, Dạ Yến đi ra nhận hàng và trả tiền còn lại cho họ.

Trời đã dần tối Dạ Yến xin phép được vào nghỉ ngơi một chút, vì cả ngày nàng đi đã mệt và còn đánh với bọn thổ phi nữa, Thúy Nhi vào trải giường, trải mềm mới cho nàng, nàng mua đến ba bộ cho ba người trong nhà, vừa đặt lưng xuống nàng đã nhắm mắt ngủ mất.

Thảm nương cùng con gái thì ngồi xuống đan tiếp những tấm thảm để kịp có mà mang ra chợ bán.

Ở kinh thành Tước Thiên cùng quân binh lung tục cả ngày nhưng vẫn không có tung tích của nàng, hấn tạm thu binh về nghỉ ngơi, ngày mai họa hình nàng đi tìm tiếp.

Tước Thiên lui thủ về phủ, hấn vào sương phòng gọi gia nhân mang hai mươi bình rượu vào cho hấn, và cứ thế hấn liền uống tới khi hết số rượu đó trời ngoài đã tối đen trông thành cũng vừa gõ báo sang canh hai, còn hấn thì say đến bất tỉnh nhân sự nằm trên đất.

Kỳ Lôi được báo tin hấn chạy sang , vào phòng thấy một cảnh tượng làm hấn buồn bã lắc đầu, hấn đỡ vương huynh lên giường nằm đắp chăn cho hấn xong Kỳ Lôi mới rời khỏi phòng, đi sang phòng kế bên mà nằm ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Trương Dạ Yến tỉnh dậy ngoài trời đã hơn canh hai, nàng bước chân nhẹ nhàng đi ra phía ngoài sân, ánh sáng trăng chiếu xuống mảnh sân vườn, chung quanh khung cảnh thôn quê thật bình dị, Dạ Yến bước đến cái ghế gỗ gần đó ngồi xuống.

Mắt phượng nàng nhìn xa xôi Dạ Yến chợt cười khổ, nàng suy nghĩ:

" Ở cuộc sống hiện đại, bản thân là một đặc cảnh, ra vào trong lửa đạn, đối đầu nguy hiểm không trùng bước, bỏ sức mình bảo vệ mọi người, bảo vệ đất nước, sống liêm chính một lòng ngay thẳng, ấy vậy mà vẫn bị người lừa dối, phản bội đến nỗi bị người xác hại thương tích đầy mình, thế thảm hơn còn bị xuyên không trở về thời cổ xưa ".

" Những tưởng người xưa họ hiền lành, chân thật nhưng xui xẻo lại gặp tên tướng quân gì đó, vương gia gì đó thật là phải gọi hắn là ác ma mới đúng, mà còn cái tính ngang ngược, lại đầy dâm dục nữa chứ, thật là mình quá xui xẻo mà ".

" Thân trong trắng nàng giữ gìn bao nhiêu năm, vừa xuyên qua liền bị tên đó chiếm đoạt, nhưng nghĩ ra nếu như không có hắn cứu thì mình đã chết rồi không chừng, thì thôi cứ xem như trong trắng này, nàng trả nợ ơn cứu mạng của hắn vậy ".

Dạ Yến ngã người dựa vào tường gỗ, mái tóc nàng xõa dài quá lưng, cơn gió thổi qua thổi mùi thơm trên tóc nàng bay xa, nàng lằm thắm trong miệng " mình phải kiên cường đứng lên, làm lại từ đầu ở cái thế giới này, phải mạnh mẽ không khuất phục bất cứ thế lực nào, bất quá thì chết, chết cũng không có gì là đáng sợ ".

Dạ Yến đã xác định rõ tâm trí của mình, nàng đứng dậy đi vào nhà, nằm xuống lại trên giường, trước tiên phải giữ sức khỏe, có sức khỏe thì mới làm được những điều khác, nghĩ xong Dạ Yến liền nhắm mắt an ổn ngủ tiếp.

_ "Ồ ó o "

Tiếng gà gáy vang báo hiệu trời đã sáng trên mái nhà, ánh nắng dịu của buổi sáng chiếu vào giường ngủ của Dạ Yến, nàng nhẹ nhàng mở mắt, thu dọn gối, chăn của mình ngăn nắp, nàng đi ra sau vệ sinh cá nhân, khi trở ra ngoài nhà trước, trên bàn vuông nhỏ, bữa sáng đã được dọn, trên bàn là ba bát cháo trắng, một chén dưa muối và mận tàu.

Nàng nhìn những món này, mắt phượng mở to hết mức có thể, thật sự là lạ quá, trước đây nàng chưa từng ăn qua như vậy.

Thúy Nhi nhìn nàng đứng đơ ở đó cô bé cười tươi lên tiếng:

_ "Tỷ tỷ mau ngồi xuống ăn điểm tâm đi ạ".

Nghe tiếng nói nàng chợt tỉnh táo, đầu liền gật nhẹ, nàng nhẹ nhàng ngồi xuống ghế miệng cũng liền hỏi:

_ "Thúy Nhi! mẫu thân của em đâu rồi, sao bá mẫu không cùng ngồi ăn?".

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tinh Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Mở quán _1

Trương Dạ Yến lời nói vừa dứt thì ngoài cửa bóng dáng Thẩm bá mẫu bước vào, hai cánh tay bà xách mang linh kinh, Dạ Yến nhanh chân đứng lên đi ra giúp bà đem đồ vào nhà.

Nàng nhìn những thứ bá mẫu mới mua về nàng thắc mắc lên tiếng hỏi:

_ "Bá mẫu người mua những gì mà nhiều vậy ạ?"

Thẩm Như Mai nở nụ cười hiền từ nhìn Dạ Yến đáp:

_ "Ta đi chợ sớm để có thịt bò ngon mua về lát nướng cho con ăn cơm"

Dạ Yến cảm động nàng nhìn bá mẫu, đôi mắt nàng ngấn lệ giọng nhẹ nhàng nói: " con cảm ơn người đã nghĩ đến con, lát nữa con sẽ làm món bò đặt biệt cho người thưởng thức, người có đồng ý không? ".

Thẩm Như Mai vui vẻ gật đầu, bà đưa tay vuốt nhẹ mặt Dạ Yến liền lên tiếng: " thôi đi ra ngoài ăn sáng kéo cháo nguội hết rồi " nói xong cả hai người cùng nhau ra bên ngoài bàn ngồi xuống ăn.

Bữa ăn sáng cuối cùng cũng xong Thúy Nhi cùng Dạ Yến dọn dẹp rửa bát, Dạ Yến nhìn thùng nước xài có màu hơi đục nàng nhìn Thúy Nhi hỏi:

_ "Nước này lấy ở đâu vậy em? "

Thúy Nhi nghe hỏi từ tốn trả lời: dạ em gánh ngoài sông lớn, phía ngoài thôn , Dạ Yến gật đầu lại hỏi tiếp:

_ "Vậy nhà ta không có đào giếng hả em? "

Thúy Nhi thờ dãi lắc đầu khê nói: " dạ tại nhà em không có tiền tỷ oi " nhà nào giàu mới có đào giếng, Dạ Yến gật gù trong đầu nàng lại đang suy nghĩ về một vấn đề, chợt nàng nhìn Thúy Nhi lại nói:

_" Rửa xong chị em mình đi ra dòng sông nha!" Thúy Nhi nghe vậy liền găt đầu, rồi cúi xuống rửa bát cho sạch, cuối cùng hai nàng nhà ta đã rửa xong chén bát, Thúy Nhi nói với mẫu thân:

_" Mẫu thân con và tỷ tỷ ra bờ sông chút sẽ về ngay ạ ".

Thắm Như Mai vui vẻ găt đầu căn dặn hai đứa đi mau trở lại, cả hai cúi chào bà rồi nắm tay nhau rời khỏi nhà, Dạ Yến thân mặc y phục xanh nhạt, mái tóc cột cao gọn gàng, nước da nàng trắng mịn, gương mặt không phấn son, môi hồng tự nhiên, mày liễu thướt tha, đôi mắt phượng to tròn xinh đẹp, sống mũi cao tương xứng với gương mặt, vì nàng cột tóc nên để lộ ra chiếc cổ cao trắng mịn, mùi thơm hoa trên người nàng tỏa ra huyền ảo vào trong cơn gió, nàng đi đến đâu thì lập tức thu hút bao ánh mắt ngắm nhìn say mê của nam nhân tới đó.

Cuối cùng hai nàng cũng ra đến được dòng sông nàng nhìn những viên sỏi nằm trên cát, Dạ Yến lấy ra túi vải đã được nàng chuẩn bị sẵn, nàng nhìn sang Thúy Nhi nói:

Em phụ với ta lấy đầy túi cát, còn ta sẽ nhặt sỏi, Thúy Nhi mặc dù không hiểu vì sao phải làm vậy, nhưng cô bé vẫn vui vẻ làm theo lời Dạ Yến nói.

Sao hồi lâu cả hai đã đều làm xong, Dạ Yến cười liền cùng nhau ôm số cát sỏi về nhà.

Để về được tới nhà hai nàng cũng mệt đứt hơi, Dạ Yến vết thương trước ngực lại trở đau, vì hai hôm nay nàng vận động khá nhiều rồi, nàng bỏ cái đau sang bên hai cánh tay ôm bao sỏi vào trong nhà, Dạ Yến nhìn bá mẫu đang ngạc nhiên khi hai nàng đem những thứ này về, nàng cười tươi nhìn bá mẫu nói:

_" Người cho con mượn một cái thùng sạch và một tấm vải trắng ạ" bà không hiểu gì nhưng vẫn vui vẻ đi lấy cho nàng, Dạ Yến đi ra bẻ gãy một khúc thân Tre lấy dao chẻ đôi tre ra để sang bên, lúc này bá mẫu đã trở lại trên tay cầm những thứ nàng cần.

Dạ Yến bắt đầu lui khui làm việc, một lúc sau mọi thứ đã sẵn sàng, nàng bảo Thúy Nhi đi lấy nước đem đến đổ vào trong thùng nàng vừa làm xong, ở dưới gần đáy thùng có một cái ống đưa ra, Dạ Yến lấy một cái thùng sạch khác để ngay ống đó mà hứng.

Khi Thúy Nhi đổ nước vào thùng của Dạ Yến làm, thì từ cái ống nước liền chảy ra, nàng lấy chén hứng ít nước đưa cho bá mẫu nàng nói:

_" Người nhìn thử xem nước có trong sạch và ngọt không ạ?".

Thắm Như Mai cầm lấy chén nước Dạ Yến đưa, bà nhìn vào nước bà liền giật mình ngạc nhiên, bà đưa lên miệng uống thử, bà uống liền một hơi hết chạm, miệng bà cười vui vẻ nhìn Dạ Yến hỏi:

_" Con làm sao mà hay vậy? Nước vừa trong vừa ngọt, nước giếng chắc sẽ không được như vậy, con thật là tài giỏi quá" Dạ Yến nhìn bá mẫu nàng cười nhẹ nói:

_" Dạ có tài giỏi gì đâu, cái đó do con học ở trường dạy thôi, nước này dùng nấu ăn rất tốt, không sợ bị dịch bệnh, nhà ta nhớ nấu sôi nước lên để nguội mà uống, như vậy sẽ tốt cho sức khỏe lắm, thôi giờ con đem vào bên trong bếp đặt, con đi nấu ăn đây ạ, mà người đừng nói ra ngoài nha, con sẽ làm tiếp những thùng này cho những nhà bà con nghèo trong thôn không có giếng, đừng truyền rộng rãi, những kẻ tham lam sẽ tìm và làm phiền đến con " Thắm Như Mai găt đầu bà hiểu ý từ của nàng

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Trương Dạ Yến nàng loay hoay trong bếp gần một canh giờ, cuối cùng nàng cũng nấu xong bữa trưa, mùi thơm của món ăn kích thích sự kêu gào của bao tử mọi người.

Thúy Nhi đôi mắt tròn tròn nhìn vào các món ăn được đặt trên bàn, cách trang trí nhìn thật đẹp và hấp dẫn.

Dạ Yến cười tươi lên tiếng: " con xin mời bá mẫu cùng tiểu muội dùng cơm".

Thắm Như Mai đang chăm chú ngồi đan thảm, bà nghe tiếng mời của Dạ Yến bà liền vui vẻ đứng lên, đi ra sau rửa tay rồi đi đến bàn ăn ngồi xuống.

Thắm nương mở to mắt nhìn vào những món ăn trên bàn, nó rất lạ, mùi vị rất thơm, Thắm nương nhìn Dạ Yến lên tiếng hỏi:

_" Các món này tên gọi là gì vậy con?".

Dạ Yến cười nhẹ liền bắt đầu lên tiếng giới thiệu qua tên các món ăn:

_" Món thứ nhất có tên " Bò xào củ hành "

_Món thứ hai có tên " Bò bích tếch "

_Món thứ ba có tên " canh trứng cà"

_Con xin mời bà mẫu dùng thử ạ! Thúy Nhi cùng Thắm nương rất phấn khích nhanh tay cầm chén com và đưa lên ăn com.

Miếng thịt vừa bỏ vào miệng nhai, cả hai mẹ con họ Thắm cùng một lượt lên tiếng: ôi thật là ngon quá! Miếng thịt bò rất mềm không hề dai, gia vị cho rất vừa ăn, mùi thơm của củ hành cùng vị the the của nó làm thịt bò càng ngon hơn.

Thắm nương gấp sang món bích tếch bà bỏ vào miệng nhai, hai mắt mở to hết cỡ nhìn Dạ Yến hỏi:

_Con làm cách gì mà ngon vậy? Thật sự là lần đầu tiên mới được ăn qua các món này, theo ta nghĩ cả hoàng thượng cũng chưa từng được ăn qua đó con.

Trương Dạ Yến được bà khen nằng mắc cỡ, đôi má liền ửng hồng, nằng cuối mặt cười nhẹ tiếp tục ăn com của mình.

Sau bữa com Dạ Yến ngồi xuống đan phụ thắm vừa làm nằng vừa nói với Thắm nương:

_Con muốn mở quán ăn tại đây, con sẽ đứng nấu, Thúy Nhi sẽ chạy bàn, bà mẫu sẽ phụ với con và tính tiền, người thầy có được không ạ?.

Hai ánh mắt không hẹn cùng nhìn đến Dạ Yến.

Thắm nương gật đầu tỏ ý đồng ý, nhưng đôi mắt liền tỏ ra ý buồn nhìn Dạ Yến giọng buồn buồn nói:

_Ý của con rất hay, nhưng ta không có số bạc lớn để mở quán con gái à.

Dạ Yến nghe bà nói nằng đưa bàn tay mình ra nắm lấy bàn tay Thắm nương nằng vuốt ve bàn tay bà, miệng nhẹ nhàng nói:

_Người cứ an tâm, bạc thì con có, chỉ mong người đồng ý và vui vẻ làm cùng con là đủ rồi, Thắm nương cười tươi nhìn nằng gật đầu, Dạ Yến cũng cười tươi nhìn hai mẹ con Thắm nương liền nói tiếp:

_Vậy hãy làm xong số thắm này giao cho người ta, rồi chuẩn bị những thứ cần cho quán nha bà mẫu? Cả hai mẹ con Thắm nương liền gật đầu cười vui vẻ tay cũng đan nhanh hơn.

Hai ngày tiếp theo số thắm đã được làm xong Dạ Yến liền gọi người đến trang trí lại ngôi nhà theo gam màu nằng thích đó là màu đen, trắng, và đỏ, trong lúc thợ đang làm nằng cùng Thúy Nhi đi đến chợ ở thôn kế bên, chợ tương đối lớn và bán cũng khá đủ những thứ Dạ Yến cần.

Nằng đến cửa hàng gạo, hàng thịt bò, cùng các gian hàng khác đặt họ mang đến tận nhà, nằng về mẫu những cái xeng đưa qua thợ rèn làm cho mình, nằng cần những cái đó tiện cho việc nấu ăn, rồi cuối cùng là đến chỗ bán bàn ghế đặt mua số bàn ghế cùng nhiều thùng nước, nằng muốn làm thùng lọc nước tặng cho bà con nghèo trong thôn.

Sau ba ngày chuẩn bị cuối cùng mọi thứ cũng đã đầy đủ, bản hiệu được nằng đặt tên rất đặc biệt " Ký Úc".

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Một ngày mới rộn ràng tại thôn nhỏ, hôm nay quán ăn Ký Úc chính thức khai trương Trương Dạ Yến cùng hai mẹ con Thắm Như Mai ai cũng mặc bộ y phục đỏ, màu đỏ tượng trưng cho sự may mắn và chiến thắng, ba người vui vẻ đứng trước cửa hàng cất vài khai trương quán, đừng....đừng.....đừng, tiếng pháo nổ mừng sự làm ăn phát đạt của quán Ký Úc.

Tiếng pháo vừa ngưng Thắm Như Mai vui vẻ nhìn bà con đang đứng trước quán liền lên tiếng: "hôm nay quán khai trương giảm nửa giá cho tất cả các món ăn, xin mời bà con ủng hộ, xin mời bà con vào ngồi ạ".

Lời Thắm Như Mai vừa xong bà con lần lượt bước vào bên trong quán, ở trong bếp lúc này Dạ Yến nấu liền tay, nằng đã chuẩn bị các thứ từ lúc khuya rồi, nên giờ đây đỡ phải mất thời gian chế biến.

Khách vào quán liên tục đông đến nỗi không có ghế ngồi, phải chờ bên ngoài quán, ai ăn xong cũng phải khen nức nở, vì món lạ và cách nấu nêm gia vị cũng rất vừa ăn, họ ăn rồi truyền tai nhau nên bán từ lúc sáng sớm đến gần hết giờ chiều mà vẫn còn khách đợi, gia vị và thịt cũng đã sắp hết rồi, nên Dạ Yến lúc này nhìn Thúy Nhi nói:

_ Em ra thông báo chúng ta chỉ còn mười phần là hết, hẹn khách sáng ngày mai giữa giờ mào quán mở cửa lại.

Thúy Nhi nghe tý tý nói cô bé gật đầu, liền quay lưng đi ra bên ngoài quán mà thông báo, chỉ còn lại mười người khách kế tiếp theo thứ tự xếp hàng ở lại chờ có khách bên trong đi ra về thì mới có chỗ ngồi.

Cuối cùng rồi mười vị khách ăn cuối họ cũng đã ăn xong, Thẩm Như Mai cùng con gái vui vẻ cuối đầu chào cùng cảm ơn khách hàng, bà mừng rỡ nhìn Dạ Yến cùng con gái bà thở nhẹ nhàng nói:

_ Thật là mừng khi ngày đầu tiên khai trương mà đông khách như vậy phải không các con? Cả hai vui vẻ cùng nhìn bà gật đầu, Thúy Nhi đi ra đóng cửa quán rồi quay vào liền bắt tay vào dọn dẹp, Dạ Yến ngồi tĩnh lại tiền bán được ngày hôm nay, trừ ra tiền mua hàng, số tiền dư ra rất khá trong lòng nàng cảm giác được sự vui vẻ vì thành quả mình làm được chính bằng đôi tay của mình, nàng chia số tiền ra làm ba phần.

Dạ Yến cung kính hai bàn tay cầm bạc đưa đến tay Thẩm Như Mai, lúc này bà vừa dọn rửa chén bát xong, bà xúc động nhận số bạc vì từ trước giờ làm cực khổ cả tháng trời cũng không có được số tiền như vậy, bà cảm động rơi nước mắt nhìn đến Dạ Yến liền nói:

_ Ta cảm ơn con nhiều lắm Dạ Yến à, nhờ có con cuộc sống sao này sẽ cải thiện tốt hơn, Dạ Yến nhìn bà nàng cười nhẹ, hai cánh tay ôm lấy người bà, bàn tay nàng nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt còn trên mắt bà, nàng khẽ nói nhỏ bên tai bà:

_ Không có gì mà người phải cảm ơn con cả, người đã cho con ở lại đây là con cảm ơn người không hết, người xem con như người thân trong gia đình con hạnh phúc biết bao, con làm như vậy cho gia đình của mình là điều nên làm mà thôi, người đừng cảm ơn con nữa nha, thôi con xin phép vào trong nghỉ ngơi, lát họ có giao thực phẩm tới người gọi con dậy dùm nhé.

Thẩm Như Mai cười tươi và gật đầu với Dạ Yến bà liền nói: " con vào nghỉ ngơi đi " Dạ Yến gật đầu rồi liền quay lưng đi vào bên trong giường nằm xuống nhắm mắt liền ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Ra tay nghĩa hiệp_1

Sau gần một trăng mở quán bán, với tài nấu ăn của Dạ Yến tiếng tăm của quán đã được nhiều người ở khắp nơi biết và tìm đến ăn, nhưng Dạ Yến có ra một điều quy định, quán chỉ bán đến hết giờ thân sẽ đóng cửa, không cần biết người đợi đó là ai, cứ đúng giờ là nghỉ.

Hôm nay cũng như mọi ngày quán vẫn mở cửa, đang bán gần đến hết giờ mùi, thì ngoài đầu thôn bà con chạy toán loạn, về mặt ai cũng hết sức sợ hãi, Trương Dạ Yến dừng lại nấu nướng, nàng bước ra trước cửa quán mà nhìn, nàng thấy một lão bá họ Hà nàng liền ngăn ông lại hỏi thăm, lúc này nàng mới rõ có bọn cướp trên núi xuống, chúng vào thôn cướp của giết người.

Dạ Yến tức giận nhìn sang thẩm bá mẫu mã hỏi:

_ Bá mẫu ở đây quan huyện không có biện pháp xử lý bọn chúng sao?

Thẩm Như Mai nhìn Dạ Yến giọng buồn buồn nói: " ở đây thôn nghèo quan bình cũng lo cây cấy mới có ăn, quan huyện là quan văn nên về võ công cũng không biết nhiều, lại không có tiền mời người dạy vì không có ngân lượng mà trả tiền công, mà bọn cướp lại đông người, chúng hung hãn và võ công cao, quan bình cũng sợ chúng, chỉ biết kêu bà con chạy đi trốn mà thôi ".

Dạ Yến nghe xong lời, nàng tức giận bàn tay đập mạnh xuống bàn, làm chiếc bàn gãy đôi, nàng đứng lên đi vào bên trong tai nài của mình lấy ra hai cây súng nhét vào sau lưng , nàng đi ra nhà bếp cầm lên cây rìu chẻ củi, cô đi thẳng ra ngoài bước chân dừng lại bên Thúy Nhi cô liền nói:

Em đóng cửa quán lại, để khách ngồi trong này, khi nào chị gọi hãy mở cửa, em có nhớ không?

Thúy Nhi nghe Dạ Yến nói cô bé liền gật đầu, mắt cô đỏ lên vì sắp khóc, cô bé biết tý tý sắp làm gì, Thúy Nhi nhìn Dạ Yến giọng nghẹn ngào nói: " tý tý phải cẩn thận nha " Dạ Yến bàn tay vuốt tóc cô bé, đầu nàng gật nhẹ rồi liền quay lưng bước rời khỏi nhà.

Nàng dắt ngựa ra trèo lên lưng phóng nhanh ra ngoài cửa thôn, một thân ảnh nữ nhân mỏng manh, y phục trắng tinh phát phơ trong gió, nét mặt nàng oai nghiêm đôi mắt phượng nổi đầy tơ máu đỏ vì tức giận những kẻ thô phi kia, chỉ giới hiệp đáp dân lành , từ xa bụi bay ngập trời Dạ Yến biết bọn cướp đã tới.

Bọn chúng chạy gần đến nàng liền ngừng lại, một tên tron đám nhìn nàng cười mỉa mai rồi nói:

_ Cô nương xinh đẹp, bọn dân kia cống nạp nàng cho bọn ta chơi sao, ta nhìn kĩ lại nàng rất đẹp, nàng theo bọn ta, chúng ta sẽ tha cho bọn họ lần này vậy, ha...ha...ha,những tiếng cười lớn của bọn cướp vang lên, những đôi mắt đầy dục vọng nhìn lên trên người nàng mà thèm khát.

Dạ Yến nhếch mép cười nói: " ta nói cho các người biết, khi ta còn chưa nổi giận thì hãy khôn mà rút lui, nếu không lát nữa thì đừng có hối hận ".

Dạ Yến vừa nói xong cả bọn cướp lại cười lớn hơn, một tên mập nhất trong bọn hấn lên tiếng: " tại bây đầu bắt ả đàn bà đó đem về trại chơi chết ả cho ta , rồi vào thôn đem của cải bọn chúng về ".

Dứt lời cả đám cướp cùng nhau lao vào tấn công nàng, Dạ Yến tay cầm búa , nàng quát ngựa phóng tới bọn chúng, đôi mắt canh chính xác cần cổ của chúng mà chém vào, hạ đứt điểm từng tên một chết liền tại chỗ.

Đứng bên ngoài có một tên tay hấn đang cầm cung tên, hấn ta thấy tình hình bất lợi cho cả bọn, hấn vương cung bắn về phía Dạ Yến, nàng nhanh nhẹn né được, cánh tay đưa về sau lưng lấy ra cay súng , nàng nhắm vào tên cầm cung canh ngay đầu hấn...bùm, một phát hấn ta liền đổ gục chết tại chỗ, cả bọn thấy như vậy sợ hãi chúng liền ra lệnh rút lui, nhưng còn dọa sẽ quay lại báo thù, bọn chúng thu xác đồng bọn đem đi về hết.

Giờ đây cả y phục trắng của Dạ Yến giờ đã thành màu đỏ, vì máu của của bọn cướp văng vào người nàng, Dạ Yến mệt mỏi cười ngựa quay về thôn, với sự hò reo mừng rỡ của bà con trong thôn, Thẩm bá mẫu cùng Thúy Nhi cũng chạy ra đón mừng, nàng vào trong tắm rửa thay y phục sạch, khi trở ra bà con đã đến đầy nhà, họ mang đủ thứ đến cho nàng, Dạ Yến cười tươi nàng nhẹ nhàng lên tiếng:

_ Tôi xin cảm ơn những món quà của bà con, nhưng tôi xin phép không nhận, vì bà con ai cũng khó khăn cả, xin hãy đem về dùng làm vậy tôi rất ngại, nếu có thương thì xin luôn ủng hộ quán ăn Kí Úc là tôi vui rồi thưa bà con.

Lúc này ngoài cửa quan huyện cùng binh lính bước vào, hai bàn tay ông ôm quyền thi lễ với nàng, Dạ Yến mời ông ngồi xuống ghế, dâng trà nàng nhìn ông nhẹ nhàng hỏi:

_ Xin mạn phép hỏi đại nhân có việc gì tìm dân nữ? Trần quan huyện buồn bã nhìn nàng nói:

_ Ta có nghe báo lại rằng võ công cao cường đã đánh đuổi bọn cướp đó, nên ta vội vàng đến đây xin thỉnh cầu cô nương chỉ dạy cho các binh sĩ để họ còn bảo vệ thôn làng, rất mong cô nương đồng ý.

Dạ Yến cũng đã có ý định đó, nhưng chưa tiện nói ra, không ngờ quan huyện lại nói ra trước, Dạ Yến nhìn Trần đại nhân đầu liền gật, nàng liền lên tiếng nói:

_ Ngày mai sau giờ thân tôi sẽ đến huyện nha mà tập luyện cho họ, Trần đại nhân nghe nàng nói ông mừng vui biết bao, đầu ông gật liên tục vì cảm ơn Dạ Yến, cuối cùng mọi người đều đã lui về nhà, Dạ Yến mệt mỏi vào trong nghỉ ngơi, nàng vì vết thương trước ngực lại bị rách ra vì này cử động quá mạnh, tự tay thay băng vải sạch khác, rồi nằm xuống nhắm mắt mà ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Vương gia người quá vô sỉ

Tước Thiên cùng Kỳ Lôi ngồi uống trà nghe Trần huyện lệnh kể những chuyện của nương từ khi nàng vừa đến nơi đây tới hôm nay.

Tước Thiên nghe xong mà lòng đầy đau xót, vì cuộc sống mà nàng phải vất vả thức khuya dậy sớm làm lụng còn giúp đỡ cho bà con trong thôn, còn về chuyện thùng lọc nước sạch, nương từ sao mà làm được vậy? Rồi cả những món ăn rất lạ hấn chưa thấy nương từ làm bao giờ, cực khổ như vậy, ấy vậy mà nàng lại không chịu ở lại bên hấn, tính cách của nàng quá mạnh mẽ và quật cường, nhưng hiện giờ nàng đã có một nhược điểm, hấn hứa với lòng sẽ đem nàng trở về bên mình, lần này nàng sẽ không còn cơ hội mà rời xa hấn nữa.

Tước Thiên bất chợt nhếch mép cười vì điều suy nghĩ của chính mình.

Tước Thiên nhìn Trần huyện lệnh khẽ lên tiếng:

_ Ngài an tâm về chuyện ở thôn này, khi trở về ta sẽ bẩm báo với hoàng huynh, sẽ tiến cử một võ quan tài giỏi đến đây cùng với ngài xây dựng thôn làng cho mỗi ngày dân chúng mỗi ngày đi lên sống tốt hơn, và sẽ đưa xuống kinh phí để giúp đỡ bà con khó khăn, và ngài có mà chỉ tiêu những việc trong huyện.

Trần huyện lệnh vui mừng khôn tả, ông vội quỳ xuống dập đầu tạ hai vị vương gia, Kỳ Lôi vội vàng đỡ ông đứng dậy, Tước Thiên lại nói:

Trần huyện lệnh hãy cho người đem hai mẹ con của Thẩm Như Mai giam lỏng lại!.

Trần huyện lệnh nghe xong liền giật mình, đôi mắt nhìn Tước Thiên khó hiểu, nhưng không dám lên tiếng hỏi. Tước Thiên hiểu ý huyện lệnh hấn cười nhẹ nói:

Ngài cứ an tâm đi, ta giam giữ họ để ép phu nhân của ta đồng ý quay về phủ với ta thôi, ta biết nương từ của ta rất yêu quý hai người đó, nhưng vì nàng giận ta nên bỏ đi, phải làm như vậy nàng mới cam tâm mà trở về.

Trần huyện lệnh nghe xong ông thở ra nhẹ nhàng, miệng ông cười tươi, hai bàn tay ôm quyền hành lễ với Tước Thiên rồi xin phép lui ra đi làm việc.

Trần huyện lệnh đã rời khỏi sương phòng, Kỳ Lôi lúc này đôi mắt quan sát nhìn vương huynh của mình, đầu nhẹ lắc, miệng khẽ nói:

_ Vương huynh làm như vậy huynh không sợ Dạ Yến nàng ta sẽ càng ghét bỏ huynh hơn sao?

Tước Thiên nghiêm mặt vì câu hỏi đó của vương đệ, nét mặt đột nhiên tỏa ra sự buồn bã, giọng hần nhẹ đáp:

_ Ta không nghĩ nhiều vậy, miễn sao đem nàng về lại bên cạnh ta, dù nàng có ghét có hận ta, thì ta cũng chấp nhận.

Kỳ Lôi nghe vương huynh nói vậy, hần chỉ biết lắc đầu ngao ngán, Tước Thiên bước chân bình ổn đi vào bên trong giường lớn, Dạ Yến nằm đó nét mặt xanh, đôi mắt nhắm nghiền hần nhìn mà tim như xác muối, Tước Thiên đi đến ngồi xuống giường, bàn tay hần vuốt nhẹ đôi má nàng, ánh mắt hần đầy yêu thương cùng xót xa vì trên người nàng toàn là thương tích.

Bất ngờ lúc này Dạ Yến mở mắt, hai ánh mắt vô tình lại chạm vào nhau, Dạ Yến khẽ lên tiếng:

_ Chàng còn ở đây sao vương gia? Nghe nàng hỏi vậy trong lòng hần có một sự chua chát, nàng không muốn nhìn thấy hần đến vậy sao?.

Tước Thiên gạt bỏ sự khổ tâm trong lòng, hần cười nhẹ nhìn nàng đáp: " ta phải chờ ở đây để đưa nàng cùng về phủ với ta chứ ".

Dạ Yến mày liễu khẽ chau lại khi nghe lời hần nói, nàng nhẹ nhàng lên tiếng: " ta có nói sẽ trở về với ngài sao vương gia? ".

Hần trong lòng đã nghĩ không sai, nên đã tính trước, hần nhìn nàng môi khẽ nhếch mép cười nói:

_ Nàng ở lại đây với ai? Mẹ con Thẩm nương vì tội dâm giấu vương phi trong nhà, nên sẽ bị xử tội.

_ Cái gì?

_ Tại sao lại bắt người ta như vậy chứ? Người ta có làm gì phạm pháp đâu?

Tước Thiên lúc này ra chiều cuối, hần nhìn Dạ Yến nét mặt lạnh lùng nói: " vì tội che giấu vương phi, hại ta bỏ công vụ đi tìm cực khổ, nên sẽ bị đánh năm trăm roi và lưu đầy khổ sai không được về quê hương ".

_ Nhị vương gia ngài thật là vô sỉ mà, bây giờ ngài muốn tôi làm gì thì mới tha cho mẹ con họ?

Tước Thiên trong lòng cười tươi, nhưng bên ngoài nét mặt lạnh không thay đổi hần nhẹ giọng nói:

Ta muốn nàng quay về bên ta, và từ nay sẽ không rời khỏi ta nữa bước, ngoan ngoãn làm nương tử của ta, nếu nàng làm sai ý ta, thì bất cứ lúc nào tính mạng của họ cũng sẽ nguy hiểm vì nàng.

Dạ Yến tức giận nàng nghiêng răng ken két, đôi mắt phượng đỏ ngầu vì giận, nhưng nàng đành nhẫn nhịn vì hai người kia, nàng khẽ lên tiếng: " được ta hứa với ngài ".

Tước Thiên liền gọi lớn: " vương đệ hãy làm hai bản khế ước cho nàng ký vào ".

Kỳ Lôi ngồi bên ngoài nghe vương huynh nói hần đi đến bàn lấy giấy viết ra viết liền, không bao lâu đã xong, Kỳ Lôi đưa cho vương huynh, Tước Thiên đỡ nàng ngồi dậy ký vào hai tờ giấy, ký xong Dạ Yến vì quá kiềm nén con tức giận, lúc này một ngụm máu đỏ tươi từ miệng nàng phun ra, đôi mắt nàng từ từ nhắm lại nàng rơi vào bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Hồi phủ

Tước Thiên hoãn sợ khi nhìn thấy Dạ Yến vì tức giận mà thổ huyết rồi bất tỉnh, hai cánh tay hần ôm cả người nàng vào lòng hần gào lên thảm thiết:

Trương Dạ Yến!.....Trương Dạ Yến!.

_ Nàng bị làm sao vậy? Nàng đừng ngủ, nàng hãy mở mắt ra nhìn ta đi, nàng đừng làm ta sợ mà, ta xin lỗi nàng Dạ Yến.

Kỳ Lôi thấy sự việc như vậy, hần nhanh bước đến cầm tay Dạ Yến chuẩn mạch cho nàng, ít giây sao hần nhìn vương huynh liền lên tiếng:

_ Mau cho nàng ấy uống hai viên dược này đi huynh, chúng ta mau đưa nàng về phủ, ở đây có đủ thuốc để chữa trị cho nàng.

Tước Thiên nhận lấy được vội đưa vào miệng Dạ Yến, cho nàng uống xong, hất ra lệnh hồi phủ gấp, Tước Thiên nói với Kỳ Lôi đệ hãy đưa mẹ con thăm nương theo cùng, khi nào nàng tỉnh lại cho nàng gặp họ cho nàng đỡ buồn phiền.

Kỳ Lôi gạt đầu bước rời khỏi phòng để thông báo cho binh lính chuẩn bị, Tước Thiên ôm Dạ Yến trong lòng, trái tim hần nhu vụng vờ, hần không ngờ chỉ vì hần yêu nàng, muốn nàng luôn bên hần, nên mới làm cách đó để giữ nàng cạnh mình, đều hần không ngờ nàng vì uất ức nhẫn nhịn hần mà bệnh của nàng trở nên trầm trọng hơn nhiều, đến độ thổ huyết, rồi bất tỉnh, bàn tay Tước Thiên hần cầm khăn lau đi những vết máu cho nàng mà lòng đầy xót xa.

Lúc này từ ngoài cửa Trần huyện lệnh bước vào cuối chào thông báo ngựa đã được chuẩn bị xong, ông cũng chúc vương gia cùng vương phi hồi phủ bình an.

Tước Thiên cũng chào ông và hứa nội trong ba hôm sẽ có người mang lệnh của vua xuống thôn này, nói xong Tước Thiên ôm bế Dạ Yến đi nhanh ra xe ngựa rời khỏi huyện đường, hai mẹ con thăm nương thì ngồi xe ngựa sau cùng Kỳ Lôi, quán ăn tạm thời phải đóng cửa, đợi Dạ Yến khỏe hơn thì Thăm nương về lại tiếp tục bán.

Đoàn người ngựa liền rời khỏi thôn, không bao lâu gần một canh giờ thì đoàn đã về tới phủ đại tướng quân, xe ngựa đi thẳng vào bên trong, tới trước cửa sương phòng của Tước Thiên thì xe ngựa dừng lại, thị vệ vội nhanh chân bước đến vén màn xe ngựa cho Tước Thiên bế Dạ Yến xuống, hần ôm nàng đi thẳng vào bên trong phòng đặt nàng lên giường lớn.

Tước Thiên liền lấy y phục sạch thay cho Dạ Yến, đắp chăn cẩn thận cho nàng, rồi hần mới quay lưng bước vào bên trong tắm thay y phục sạch khác cho chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chăm sóc

Tước Thiên sau ít phút hần đã tắm và thay y phục sạch, bước chân nhẹ nhàng hần sợ làm nàng thức giấc, trên người Tước Thiên mặc y phục trắng, càng tôn lên vẻ đẹp như tranh, và khí chất cao quý của một vương gia.

Tước Thiên đi đến bên giường lớn, nhẹ nhàng nằm xuống bên Dạ Yến, bàn tay Tước Thiên đưa lên vuốt nhẹ lên gương mặt xinh xắn của nàng, hình dáng này đã nhiều ngày qua hần nhớ nhưng da diết đến đau cả trái tim, tưởng chừng như sẽ không sống nổi nữa rồi, hần không ăn, không ngủ chỉ vì đi tìm hình dáng này đây, giờ đây nàng đã về lại bên hần, dù là bằng cách nào Tước Thiên thầm hứa sẽ khiến nàng yêu hần, và sẽ làm cho nàng không còn ý định rời xa hần nữa, Tước Thiên đau xót nhìn gương mặt lần vốc đáng, nàng đã gầy đi quá nhiều, mà cũng phải vì nàng quá cực nhọc, phải làm lụng vất vả, rồi lại vì bá tánh mà hao tâm tổn sức, huấn luyện binh lính, nàng chiến đấu với bọn thổ phỉ để bảo vệ dân làng, nàng thật sự là một nữ trung hào kiệt, so với nam nhi thật sự không thua gì.

Tước Thiên ôm Dạ Yến trong lòng miệng hần thì thầm nói:

"Nàng như thế này chỉ làm ta mỗi ngày càng yêu say đắm nàng thêm, ta sống không thể không có nàng bên cạnh được đâu, nương tử của ta.

Lúc này ngoài cửa phòng có tiếng gõ...cốc...cốc...cốc. Kỳ Lôi bên ngoài lên tiếng: "vương huynh đệ vào được không?".

Tước Thiên nghe tiếng biểu đệ nói, hần vội vàng xuống giường đi ra mở cửa, Kỳ Lôi nhanh chân bước vào trong, hần đi đến bên ghế liền ngồi xuống, mắt nhìn về vương huynh khẽ lên tiếng:

_Nàng ấy tỉnh lại chưa huynh?

Tước Thiên buồn bã lắc đầu, hần giọng tự trách lên tiếng: "chỉ tại huynh làm cho nàng bị uất ức nên bệnh tình mới trở xấu như vậy, thật sự huynh là một nam nhân chẳng ra gì cả".

Kỳ Lôi nghe những lời tự trách của vương huynh, hần liền nói lời an ủi:

_Không sao đâu huynh nếu sai thì bây giờ huynh sửa lỗi, nếu huynh dốc hết tâm lòng huynh mà đối đãi với nàng, thì đệ tin chắc nàng ấy sẽ hiểu được tình yêu của huynh, và chấp nhận huynh mà.

Tước Thiên buồn bã gạt đầu, Kỳ Lôi lấy ra từ tay áo một lọ dược đưa cho Tước Thiên rồi căn dặn:

_Cái này sẽ giúp cơ thể nàng sớm mau hồi phục, và máu huyết lưu thông, một ngày uống hai lần, một lần hai viên thôi nhé huynh, còn về vết thương chắc huynh cũng biết sử lý thế nào rồi đúng không?

Huynh nhớ đừng làm ước vết thương trong một tuần, để nó mau lành lại, đệ phải về lại phủ đây, phụ thân đang rất mong đệ.

Tước Thiên nhận thuốc từ tay biểu đệ, miệng hần khê nói lời đa tạ, Kỳ Lôi cuối đầu chào hần rồi nhẹ nhàng rời khỏi sương phòng.

Tước Thiên cất lọ thuốc vào tay áo của mình, chân liền bước ra ngoài sương phòng, hần lớn tiếng gọi lớn:

_ Người đâu!

Nghe tiếng chủ nhân gọi bốn hắc y vệ từ xa thì triển khinh công, liền nhanh xuất hiện trước mặt Tước Thiên, cả bốn tay ôm quyền thi lễ, cả bốn đồng thanh nói: " chúng hạ nhân tham kiến chủ nhân! ".

Tước Thiên gật nhẹ đầu, phát tay ra hiệu cho họ đứng lên, hần nét mặt lạnh lùng, nghiêm nghị, giọng từ tốn nói:

_ Đã tìm được phu nhân của ta trở về, lần này các người phải bảo vệ nàng, canh gác ở đây cho cẩn thận, nếu để nàng rời khỏi đây, hay nàng xảy ra việc gì không hay, thì hãy nhớ các người chuẩn bị đi theo hầu nàng luôn đó, bốn y vệ vừa nghe những lời chủ nhân nói, trấn mọi người đều đổ đầy mồ hôi lạnh, cả người họ đều rung rẩy, họ thừa biết chủ nhân nói được thì sẽ làm được.

Cả bốn liền ôm quyền đồng thanh đáp: " chúng hạ nhân đã rõ, sẽ không làm chủ nhân thất vọng " nói xong cả bốn được lệnh chia ra canh gác trước cửa sương phòng của chủ nhân, còn hai người thì canh gác từ trên cao.

Tước Thiên ra lệnh ngự thiện chuẩn bị cháo tổ yến cho nàng, rồi bảo người chuẩn bị phòng cho mẹ con Thẩm nương ở, lo cơm nước chu đáo, vì hần biết nương tử rất thương quý hai người họ, nàng xem Thúy Nhi như tiểu muội xem Thẩm nương như mẫu thân vậy, dặn dò xong tất cả Tước Thiên quay lại sương phòng, nằm lên giường kê bên Dạ Yến hần để đầu nàng gối lên cánh tay hần, cánh tay còn lại hần đặt lên eo nàng, ôm nàng trong lòng mình Tước Thiên liền an ổn nhắm mắt ngủ ngay, chắc vì đã lâu rồi lòng hần mới thấy được bình an và ấm áp như vậy nên vừa nhắm mắt là liền ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Ra tay nghĩa hiệp _2

Phủ đại tướng quân Tước Thiên vẫn điều động binh lính mỗi ngày đi khắp nơi tìm Dạ Yến, hần tâm tư buồn chán không thiết ăn uống, chỉ nóng lòng tìm nàng.

Trên mái tường phủ ánh sáng trắng soi rọi khắp nơi, một thân y phục trắng ngời đó, tay cầm bình rượu hần uống một cách vô thức, ánh mắt buồn nhìn xa xôi như trông chờ hình dáng ai kia sẽ xuất hiện, nỗi niềm nhớ thương không biết tỏ cùng ai, miệng hần khê làm thầm " Dạ Yến giờ này nàng đang ở nơi đâu, ta rất nhớ nàng, sao nàng nỡ đành lòng bỏ ta mà đi như vậy chứ " uống thêm ngụm rượu vào bụng, rượu cay làm cho nước mắt hần rơi xuống.

Kỳ Lôi từ dưới đất phóng lên mái nhà ngồi xuống bên vương huynh, hần nhìn thấy một vương huynh cao ngạo ngày nào nay chỉ vì một chữ tình mà thành ra thê thảm như thế này.

Kỳ Lôi nhẹ nhàng lên tiếng: " sáng mai chúng ta ra ngoài những thôn làng lân cận mà tìm thử, cả những thôn nhỏ nhất cũng sẽ tìm, huynh hãy xuống về sương phòng nghỉ ngơi đi, sáng mai đệ đi cùng huynh " Tước Thiên gật nhẹ đầu, rồi lại cầm bình rượu uống tiếp một hơi cạn sạch.

Tại huyện nha sau gần một trăng nàng luyện tập cho các binh sĩ, nàng chỉ hết những gì mình đã từng được huấn luyện ở hiện đại chỉ lại cho mọi người, giờ đây tất cả đều đã tốt lên rất nhiều, trong số những binh sĩ nàng đã chọn ra được hai người xuất sắc nhất, có khả năng nhất để mỗi ngày hướng dẫn anh em tập luyện.

Trong lúc này quân lính của Tước Thiên vẫn đi tìm nàng ở các thôn lân cận.

Quán ăn của Dạ Yến sáng nay vẫn mở bình thường khách ăn rất đông, bỗng tiếng chiêng vang lên, làm bà con hoảng sợ, tiếng chiêng đó báo hiệu bọn cướp lại đến. Dạ Yến nghiêng răng ken két nàng tức giận nói với Thúy Nhi:

_ Hôm nay chị phải dẹp sạch bọn cướp này thì mới mong sau này an ổn mà sinh sống, em đóng cửa quán đi, chị đi tới huyện nha đây.

Dạ Yến vào trong lấy vũ khí của mình, rồi bước chân rời khỏi, hai mẹ con Thẩm Như Mai nhìn nàng mà lòng đầy lo lắng.

Tại huyện nha các binh lính tập hợp đầy đủ, theo sự chỉ đạo của Dạ Yến tất cả vào vị trí sẵn sàng, cùng nhau tiến ra ngoài thôn.

Dạ Yến uy nghiêm cưỡi ngựa tay cầm trường kiếm, nàng một thân y phục trắng, mái tóc dài cột cao phát phơ bay trong gió.

Gió bụi mịt mù từ xa tiến gần, Dạ Yến canh chuẩn xác khi chúng đã tiến gần nơi nàng đã đẳng bẫy sẵn, nàng phát tay ra hiệu tấn công.

Tất cả binh lính đều đồng loạt ra tay, nào đá, và cung tên bay ra liên tục tục, làm bọn cướp tổn thương hơn phân nửa, xong một màn đó hai bên liền sáp vào chiến đấu.

Dạ Yến phóng ngựa lao lên trước tay cầm kiếm chém không ngừng tay , nhưng hôm nay bọn cướp có hai thủ lĩnh, võ công thuộc hàng cao thủ, một tên thì triển khinh công đến trước mặt nàng mà nghênh chiến.

Tước Thiên cùng Kỳ Lôi đang hỏi một người bán gạo hắt đưa hình họa của nàng cho bà chủ xem, bà chủ liền nhận ra ngay, bà nói người này là chủ quán ăn bên thôn kế bên, và người này là nữ anh hùng một mình đánh đuổi bọn cướp cứu dân làng.

Tước Thiên nghe xong mừng vui không tả được, hắt ra lệnh lập tức đi qua thôn đó ngay, khi đoàn binh lính của Tước Thiên ra tới đầu thôn thì từ xa hắt y vệ được hắt cử đi dò đường quay lại báo cáo đó là Thanh Uy: " hỡi chủ nhân thôn bên đó đang bị cướp tấn công, các binh sĩ ở huyện nha và một nữ tướng đang chiến đấu với bọn cướp ".

Tước Thiên cùng Kỳ Lôi nghe xong liền nóng lòng cùng giận dữ, Tước Thiên ra lệnh:

_"Mau truyền binh lính chuẩn bị tấn công tiêu diệt bọn cướp! Nữ tướng đó là phu nhân của ta, các người phải bảo vệ vương phi của ta an toàn ".

__Dạ tuân mệnh vương gia!

Lúc này tại trận đánh thế trận xem như cân bằng Dạ Yến đánh tay đôi với tên thủ lĩnh, về võ nàng không thua kém, nàng chém hắt một kiếm trước ngực, nhưng đến khi hắt dùng khinh công cùng nội lực thì nàng không đỡ được Dạ Yến bị trúng một đao sau lưng, hắt tung cú đá vào ngực nàng làm nàng té xuống ngựa.

__phụt một ngụm máu từ miệng nàng phún ra, đôi mắt nàng sắc bén nhìn hắt, trong đầu nàng nghĩ " để ta xem nguoi lạ hay sủng của ta lạ " Dạ Yến liền lấy ra hai cây súng, lúc này tên thủ lĩnh đang bước đến gần nàng, Dạ Yến nhanh nhẹn liền đứng dậy nàng nhắm ngay hai chân tên đó mà bóp cò.

__Đoàn... đoàn, hai phát trúng hai bên đùi, hắt liền quy xuống, nàng không cho hắt kịp phản ứng, tiếp theo là một phát ngay đầu tên thủ lĩnh, hắt liền gục tại chỗ không kịp nhắm mắt.

Tên em trai thấy anh mình chết hắt giận dữ phóng ám khí về phía nàng, Dạ Yến nhanh hơn né kịp nhưng vật đó lướt qua cánh tay nàng, nơi đó liền có máu chảy ra, không đầy mấy giây cả người nàng như mất sức lực, đầu thì xoay tròn nàng hai chân không đứng vững làm nàng té ngã trên đất, hắt ung dung bước đến gần Dạ Yến ánh mắt đầy căm thù nhìn nàng hét lớn: "con đàn bà này mày phải đền mạng cho ca ca của ta ".

Tay hắt cầm thanh đao chém xuống người nàng, nhưng trong lúc này một thanh kiếm đã nhắm ngay cổ hắt mà chém, hắt gục xuống đất tắt thở, Dạ Yến nằm đó nhắm mắt chờ đợi cái chết đến với mình, nàng an ổn đón nhận.

Nhưng nàng không ngờ cả người nàng lại được bế lên, ôm chặt nàng vào vòng ngực ấm áp, Dạ Yến phát hiện mùi thơm này rất quen thuộc, mắt nàng liền mở ra ánh mắt nàng bất ngờ chạm phải một đôi mắt buồn đang nhìn nàng da diết.

__Tước Thiên sao lại là chàng? Nàng nhìn mặt hắt, gương mặt này mới không gặp thời gian ngắn mà sao lại tiêu tụy đến như thế chứ?.

Tước Thiên nhìn nàng khẽ nói: "nàng thấy trong người thế nào? "

Dạ Yến giọng mệt mỏi có nói: " ngài bỏ ta xuống đi, ở đây có rất nhiều người, đừng làm người ta hiểu lầm ".

Tước Thiên nghe nàng nói hắt không vui châu lại mày kiếm, giọng buồn bã lên tiếng:

__Thả nàng xuống để nàng bỏ trốn khỏi ta nữa sao, không có chuyện đó xảy ra lần nào nữa đâu, nàng bị thương nặng lắm đó, đừng nói nữa, để ta đưa nàng về phủ huyện nha chữa trị.

Thật sự là Dạ Yến rất mệt và đau nên lúc này đây nàng không muốn tranh cãi với hắt nữa.

Dạ Yến nghiêng đầu nhắm mắt dựa vào lòng ngực rắn chắc của hắt mà nghỉ ngơi, Tước Thiên vội vàng bế nàng lên xe ngựa đi vào thôn thẳng đến huyện nha.

Kỳ Lôi giao đám cướp cho phó tướng quân xử lý, hắt nhanh chân cưỡi ngựa phóng theo Tước Thiên, vào đến huyện nha Trần huyện lệnh vội vàng ra nghênh đón khi nhận thấy kim bài của Tước Thiên ông dập đầu hành lễ với hắt, Tước Thiên không nói nhiều chỉ hỏi ngắn gọn: " phòng của người ở đâu?".

Trần huyện lệnh vội vàng hướng dẫn, Tước Thiên tay vẫn ôm chặt nữ nhân trong lòng nhanh chân bước theo, Kỳ Lôi cũng bước theo sau.

Vào trong phòng hắt đặt Dạ Yến lên giường lớn, miệng gọi to: "vương đệ hãy mau đến chữa cho nàng".

Kỳ Lôi cầm thùng thuốc đến bên giường bắt tay vào việc cứu chữa, nét mặt Tước Thiên hết sức căng thẳng, hắt không rời mắt khỏi nàng, bên ngoài Trần huyện lệnh cũng rất lo lắng cho người nằm kia , đó là một nữ nhân hào kiệt, ông rất kính trọng nàng.

Gần một canh giờ trôi qua cuối cùng cũng xong, Kỳ Lôi thở phào nhẹ nhõm, bàn tay đưa lên lau những giọt mồ hôi trên trán mình, lấy ra từ một lọ nhỏ hai viên dược bỏ vào miệng Dạ Yến. Tước Thiên thấy vậy liền hỏi:

__Đó là thuốc gì vậy đệ? Kỳ Lôi nhẹ đáp: " thuốc giải độc, nàng ấy bị trúng độc, nhưng không nặng lắm vương huynh hãy an tâm".

Hãy để nàng ấy nghỉ ngơi đi, chúng ta ra ghế ngồi, hai người liền đứng lên đi ra, trước khi đi Tước Thiên đắp chăn lên cho nàng, cuối hôn lên môi nàng một cái rồi mới chịu đi.

Bên ngoài phòng ngủ ba người ngồi uống trà Tước Thiên nhìn Trần huyện lệnh hỏi:

_ Phu nhân của ta đến đây khi nào vậy?

Trần huyện lệnh giật mình khi nghe vương gia gọi cô nương ấy là phu nhân, ông cũng đã rõ lai lịch của nữ nhân này rồi, ông suy nghĩ " phu nhân của đại tướng quân có khác, thật là tài đức vẹn toàn, mạnh mẽ uy dũng không hề thua nam nhân "

Ông nhìn vương gia liền đáp: " phu nhân đến đây đã gần hai tháng rồi thưa vương gia ".

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Cho hấn cơ hội _1

Từ khi trở về phủ đại tướng quân Trương Dạ Yến không mở miệng nói với Tước Thiên một câu nào cả, nàng muốn gì cứ nói cho Thúy Nhi rồi cô bé nói lại với hấn, Thẩm nương cũng đã hết lòng khuyên nhủ nàng, nhưng Dạ Yến tính tình quật cường, có chút cố chấp nên đã hơn năm tháng tròn trôi qua mà hai người cũng không làm hòa được.

Tước Thiên buổi sáng vào triều châu, về lại vào doanh trại tập luyện cho tướng sĩ, đến giờ Dạ Yến uống thuốc hay ăn cơm là có mặt hấn ở phủ để dứt cho nàng, hấn không muốn ai động vào nương tử của mình, vết thương trên người nàng nhờ vào sự chăm sóc của Tước Thiên nó đã lành hẳn, mà cũng không để lại chút sẹo nào, Tước Thiên tính chiếm hữu quá mạnh, nên dù vết thương nằm ở chỗ ngại cho người nhìn thấy, ấy vậy mà hấn cũng tự tay thoa thuốc, không cho ai giúp dù đó đều là nữ nha nhân.

Dạ Yến cũng không buồn nói tới hấn, nàng để mặc hấn muốn làm gì thì làm đi, dù gì thân thể nàng hấn đã chiếm lấy mất rồi, sau một thời gian bồi bổ da dẻ của nàng đã hồng hào trở lại nhìn Dạ Yến lúc này càng thêm xinh đẹp.

Lúc này ngoài trời ánh trăng tròn mười sáu chiếu sáng cả một khu rộng của phủ , ánh sáng trắng len lõi chui qua cửa sổ vào bên trong phòng, Dạ Yến một vóc dáng mảnh mai, trên người mặc y phục dài màu ngọc bích, mái tóc xõa dài quá lưng , nàng đứng nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này Tước Thiên vừa tắm xong trên người mặc hồ chiếc áo choàng mỏng, bước chân vững vàng hấn đi về bên Dạ Yến vòng hai cánh tay khỏe mạnh ôm lấy eo nàng từ phía sau, đầu hấn đặt lên bờ vai của nàng, mũi hít lấy mùi thơm hương hoa toát ra từ trên người nàng, giọng nói trầm ấm khẽ nói bên tai Dạ Yến :

_Nương tử nàng sao lại chưa đi ngủ vậy?

_Nàng đợi ta đúng không? Nàng hôm nay mặc đồ màu này, nhìn nàng rất đẹp, phu quân đã lâu rồi phải nhịn đói, hôm nay nàng cho phu quân ăn no nha?

Lời nói hấn vừa xong, không đợi Dạ Yến đồng ý, Tước Thiên đã ôm nàng lên giường lớn, hấn nằm đè người nàng liền hôn xuống môi nàng, hấn hôn say mê Dạ Yến không kịp đề thở, khi thở được nàng nhìn lại thì trên người của cả hai đã không còn một mảnh vải , và nụ hôn của hấn đã từ lúc nào đi chuyển xuống bên dưới giữa hai chân nàng mà quấy phá, cả người nàng rung lên từng hồi vì khoái cảm hấn đem đến cho nàng, Dạ Yến cắn chặt môi của chính mình để không phải phát ra những tiếng kêu dâm dăng, nhưng với kỹ thuật điều luyện của nam nhân, Dạ Yến cuối cùng cũng phải thét lên vì sung sướng mà phóng thích bản thân.

Lúc này Tước Thiên mới bắt đầu cuộc rong ruổi chính thức bên trong người nàng, hấn rất nhớ nàng, lúc này đây bao nhiêu sự chờ đợi, nhớ mong bao ngày qua được dịp nay hấn tuôn ra hết vào trong cuộc chạy đua này.

Dạ Yến vì bị Tước Thiên quá mạnh mẽ muốn nàng không biết đến lần thứ mấy, nàng mệt mỏi ngất xỉu, nhưng hấn vẫn ung dung rong ruổi đến qua canh tư hấn mới thỏa mãn ngừng lại, ôm nàng vào tắm rửa, thay cả tấm trải giường mới xong, hấn mới ôm nàng vào lau khô người nàng, mặc y phục sạch vào, Tước Thiên yêu thương nằm xuống bên nàng, cả hai chìm vào giấc ngủ say.

Khi Tước Thiên thức dậy đã quá trưa, nàng vẫn còn ngủ say, bước xuống giường hấn vào trong thay y phục chỉnh tề, hấn lên ngựa hướng hoàng cung đi đến.

Một canh giờ sau tại sương phòng Trương Dạ Yến đã tỉnh, giờ này cũng đã là quá Ngọ, nàng nhẹ nhàng bước xuống giường một con đau ê ẩm bên dưới làm cho đôi mày liễu của nàng chột châu lại, Dạ Yến cố gắng chịu đựng, hai tay cầm lấy chân gối gấp lại ngay ngắn, đi vào trong vệ sinh cá nhân, rồi nhẹ bước đi đến bàn trang điểm, Dạ Yến chải và cột gọn tóc lên cao, nàng cột tóc bằng dây lụa màu tím nhạt, những cây trâm cài bằng vàng, ngọc, nàng không thích cài, nàng là người hiện đại nên không quen với những thứ này, nhìn vào gương thấy mình đã khá tươi tắn, lúc này nàng mới ung dung mở cửa phòng đi ra ngoài.

Trước cửa hai hắc y vệ nghe tiếng cửa mở, vội quay sang hai y tên y vệ thấy Dạ Yến họ liền ôm quyền hành lễ với nàng, một người y vệ lên tiếng tiếng hỏi:

_ Phu nhân người muốn đi đâu vậy?

Liếc mắt phượng nàng nhìn hai người trước mặt giọng nhẹ nhàng lên tiếng đáp:

_ Ta muốn đi dạo quanh trong phủ các người có thể đi cùng với ta được không? ta không biết rõ nơi này.

Nghe lời nàng vừa nói hai hắc y vệ vội vã nói: " dạ chúng tiểu nhân rất hân hạnh được đi cùng người thừa phu nhân "

_ Vậy chúng ta liền nhanh đi, Trương Dạ Yến nói xong rồi quay lưng bước đi nhẹ nhàng.

Khuôn viên tường phủ quá lớn, cách bài trí ở đây cũng khá đơn giản, nhưng không kém sự uy nghiêm, và đẹp mắt, hồ nước, cây cảnh đều dung hòa mát mẻ.

Trương Dạ Yến thả hồn vào không gian xinh đẹp này, nàng một thân ảnh cao ráo, mỏng manh, nước da trắng mịn màng, gương mặt thanh tú, đôi mắt quang to đẹp, đôi môi hồng hồng tự nhiên không thoa son má tóc đen mượt mà được buộc nhõng cao gọn gàng, nhìn mạnh mẽ, thật là một cô nương xinh đẹp, làm cho hai người đi kề bên, tim họ đập liên hồi.

Trương Dạ Yến bất ngờ quay sang hai người đi bên mình lên tiếng hỏi:

_ Các anh tên gọi là gì vậy?

Nghe nàng hỏi một trong hai hắc y vệ lên tiếng trả lời: " dạ tiểu nhân tên gọi Thanh Uy, và đây là đệ đệ của tiểu nhân tên gọi là Thanh Phong, nàng gạt đầu nói tiếp.

Ta muốn hai người đừng gọi ta là phu nhân gì đó, và cũng đừng xưng mình là tiểu nhân có được hay không?.

_ Thật là khó nghe, hai người cứ gọi ta là Dạ Yến, hoặc gọi muội muội đi, ta sẽ gọi hai người là Uy ca ca và Phong ca ca nha?.

_ Như vậy nghe hay hơn nhiều, hai người nghe nàng nói mặt cả hai đều đỏ, miệng họ há hết cỡ vì quá bất ngờ, hai người vội ôm quyền đứng trước nàng nói:

_ Chúng tiểu nhân thật không dám thừa phu nhân.

Sắc mặt Trương Dạ Yến giờ đây tối sầm, nàng trừng mắt nhìn hai người liền nói: " sao lại không dám? Ta thích được gọi như vậy, ta đã nói không thích bị gọi là phu nhân các anh có hiểu không hả?

Dạ Yến hét lớn trước mặt hai người, làm cho cả hai cứng đờ tại chỗ, mặt cắt không còn giọt máu, hai người nhìn nhau suy nghĩ " sao đôi vợ chồng này giống nhau giữ vậy chứ, bá đạo quá mất".

Trương Dạ Yến cảm nhận mình hơi quá lời nên nàng cuối đầu ôn nhu nói: " muội thật xin lỗi hai ca ca ".

" Không....không sao mà, thôi được bọn ta theo ý nàng vậy, nhưng khi có vương gia xin cho chúng ta gọi là phu nhân, nếu không chúng ta sẽ mất mạng "

Trương Dạ Yến hiểu những người này rất sợ hấn, nàng liền gạt đầu đồng ý, Dạ Yến nở nụ cười xinh đẹp cười với hai người họ rồi quay lại đi tiếp đến hoa viên.

_ Tước Thiên vào cung trở về hấn nhanh chân trở lại sương phòng, mở cửa bước vào trong phòng ngủ, căn phòng sao lại im lìm như vậy chứ, hấn đi tìm khắp phòng không thấy nàng đâu.

Tước Thiên vội vã chạy ra ngoài miệng hấn hét to: người đâu!.

Từ xa hai thân ảnh lướt gió thi triển khinh công đến trước mặt hấn hai tay ôm quyền thi lễ miệng lên tiếng: " dạ chủ nhân cho gọi ".

Liếc đôi mắt quang về phía họ mặt hấn băng lạnh nói:

_ " Phu nhân đâu? "

Hai người rừng mình sợ hãi nhìn chủ nhân liền trả lời: " phu nhân đi dạo ở hoa viên, có Thanh Uy và Thanh Phong đi theo bảo vệ phu nhân "

Tước Thiên nghe y vệ nói, mặt hấn cũng giãn bớt đi căng thẳng, giọng liền ôn nhu nói:

_ Các người lui xuống đi, nhận được lệnh hai hắc y vệ tay ôm quyền thi lễ với chủ nhân và liền lui xuống.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30

Các người lui xuống đi,nhận được lệnh hai người ôm quyền thi lễ hần rồi lui ra.

Tước Thiên quay lưng thi triển khinh công, lướt gió hướng hoa viên mà đến.

Trương Dạ Yến đang ngồi thả hồn nhìn mây trời, sông nước hữu tình, đứng kế nàng là hai hắc y vệ vóc dáng to khỏe, gương mặt lạnh lùng đến mức nhìn là phát run rẩy.

Xa xa bóng áo trường bào trắng đang lướt gió về phía họ,Thanh Uy phát hiện chủ nhân của họ đến, định mở miệng báo với Dạ Yến biết, tay của hần đưa lên ra hiệu không cho nói, Thanh Uy liền im lặng.

Tước Thiên nhẹ nhàng đến bên nàng, hần cỡi bỏ áo khoác ngoài đang mặc, đắp lên người nàng.

Trương Dạ Yến đang thơ thần, bỗng giật mình vì phát hiện có gì đó đắp lên trên người mình, nàng vội quay ra sau,mặt nàng đối diện là ánh mắt đầy nhu tình của hần, nàng đứng lên nhìn hần mắt nàng chớp nhẹ, trong ánh hiện rõ sự buồn bã, nàng nhìn hần xong rồi liền xoay mặt hướng dòng nước chảy mà nhìn xa xôi, không thêm nói với hần lời nào.

Tước Thiên biết nàng còn rất giận hần, nên hần cử chỉ lúc này rất ôn nhu hai cánh tay ôm nàng vào lòng từ phía sau, ngửi mùi hương trên người nàng, vì nàng cột tóc cao, nên để lộ ra phần cổ trắng mịn màng, làm cho hần say mê quyến luyến.

Tước thiên nhẹ nhàng lên tiếng nói:

_ Nàng chưa khỏe hần sao lại ra đây?

_ Ngoài này gió lớn lỡ nàng nhiễm lạnh thì ta biết phải làm sao?

Trương Dạ Yến nghe hần nói, nhưng không muốn trả lời hần, cứ để mặc cho hần ôm mình, Tước Thiên lại nói:

_ Ta thật sự xin lỗi nàng, ta yêu nàng nhiều lắm, biết nàng muốn rời bỏ ta, ta muốn giữ được nàng bên ta mãi mãi, nên ta mới làm ra những việc sai như vậy!

_ Nàng tha thứ cho ta được không?.

_ Nàng hãy đồng ý làm nương tử của ta nha? Làm chủ nhân của tướng phủ này, cùng với ta hai ta sẽ yêu nhau đến ngày tóc bạc hần nói.

Trương Dạ Yến nghe những lời hần nói, nàng vẫn im lặng, nhưng nước mắt đã rơi không ít, giọt nước mắt vô tình rơi xuống cánh tay của hần, lúc này hần đang ôm nàng, hần cảm nhận được ấm ấm của giọt nước vừa rơi vào tay mình, hần biết nàng đang khóc.

Tước Thiên vội quay người của nàng, để mặt nàng đối diện với hần, nhìn gương mặt nàng đã đỏ lên vì khóc, lòng hần đau xót, đưa tay lên lau những giọt nước mắt còn đọng trên mặt nàng, hần nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, ta yêu nàng thật lòng nếu mất đi nàng, cuộc sống này của ta trở thành vô nghĩa, ta xin nàng hãy cho ta một cơ hội để yêu thương và chăm sóc nàng có được không?

Đôi mục quang của Tước Thiên giờ đây đã nhiễm một tầng nước âm đạm nhìn nàng chờ đợi.

Trương Dạ yến bây giờ hướng mắt nhìn lên gương mặt hần, thấy được sự đau khổ, cũng như chân tình của hần đối với mình, lo lắng, sợ hãi, tất cả điều hiện lên trong mắt hần, tim nàng như thất lại, lòng đã mềm đi, Dạ Yến suy nghĩ " bây giờ không gả cho hần, thì với tình cảnh này, sau này nàng gả cho ai được đây? " .

Vã lại hần lại quá ưu tú, có ai bằng được, cần gì phải lo nghĩ nữa, hần cũng rất yêu mình, suy nghĩ xong Dạ Yến thả lỏng tâm tư trong lúc này, nàng đưa tay lên lau đi giọt nước mắt còn đọng trên khóe mắt của hần, nàng ôn nhu đặt nụ hôn lên môi hần.

Tước Thiên bất ngờ, cũng sững sờ nhìn nàng, nhưng hần chợt hiểu hành động này chứng tỏ nàng đã tha lỗi cho hần, gương mặt hiện lên ý vui mừng và hạnh phúc, hần cúi xuống đáp lại nàng bằng nụ hôn thật sâu, mút lấy vị ngọt thuộc về nàng, hai người mãi lo tình tứ, mà đã quên mất còn hai kẻ đứng cách đó không xa mặt họ đã đỏ ngầu và ngu ra khi nhìn cảnh này, xém phụt cả máu mũi.

Tước Thiên nhẹ nhàng bế ngang nàng lên vào lòng, thi triển khinh công hướng sương phòng mà đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Thân ảnh hai người dính vào nhau bước vào phòng, Tước Thiên đặt Trương Dạ Yến nhẹ nhàng lên trên giường lớn, và cả người nằm đè lên nàng, đôi mắt quan hán nhìn nàng một cách say đắm và ôn nhu, cuối xuống hôn lên đôi môi mềm của nàng, liếm láp lần mò vào trong khoan miệng mút hết những vị ngọt ngào thơm tho chỉ thuộc về nàng, nụ hôn say đắm, lần mạnh mẽ, chiếm hủ làm cho Dạ Yến không thở nổi, mặt đã trở nên xanh vì thiếu ô xy, thấy người trong lòng khó chịu hán mới chịu buông tha cho môi nàng, đầu lại trượt xuống vùng mềm mại phía trước, miệng lưỡi hán đang ngậm mút một bên gò bồng mềm mại chỉ vì bị kích thích mà đứng sựng chờ đợi, tay kia cũng không rảnh rỗi mà xoa nắn bên còn lại, ngón tay linh hoạt của Tước Thiên khẽ khiêu khiêu trên nhụy hoa trước ngực...ừm...ừm Dạ Yến chợt rung mình và phát ra tiếng rên rỉ nhẹ vì bị hán trêu đùa chỗ nhạy cảm, nghe nàng rên rỉ, tiểu đệ giờ đây sự phấn khích, nhưng hán phải nhịn xuống, vì hán muốn nàng được thỏa mãn, được hạnh phúc với những gì hán mang lại, mút liếm thỏa mãn Tước Thiên trượt xuống vùng nhạy cảm nhất của nương tử, hai tay hán tách nhẹ hai chân nàng ra, nơi tư mật liền lộ ra trước mắt hán, một bãi cỏ mượt mà xinh đẹp hai ngón tay vén lớp cỏ mượt, lộ ra trước mắt hán là viên trân châu nhỏ, hồng đẹp mắt, đưa miệng vào liếm láp, mút nhẹ lên viên trân châu, từ chậm chạp đến nhanh hơn, ừm...ừ...nàng cong người rên rỉ, nước suối chảy ra từ trong hoa huyết rất nhiều.

Dạ Yến muốn khép hai chân lại, nhưng đã bị hán giữ chặt, chưa vừa ý hán lại dùng ngón tay rải nhẹ lên viên trân châu, còn tay kia cứ đâm sâu vào hoa huyết rồi lại rút ra, đâm vào cứ như vậy từ chậm chạp đến nhanh hơn, làm cho nàng không ngừng run rẩy và rên rỉ lớn hơn, nước suối giờ đây ướt cả cánh tay và ngón tay của hán, mắt nhìn thấy nàng giờ đã không thể chịu nổi nữa, bây giờ tay cầm lấy tiểu đệ sớm đã ngấn đầu để vào trước hoa huyết mà đâm mạnh mẽ vào sâu cuối trong hoa huyết...ừm...ừm cả hai cùng phát ra tiếng rên hạnh phúc.

Tước Thiên dùng hết sức lướt động, rút ra, rồi lại đâm sâu vào, lần sau mạnh mẽ hơn lần trước làm đầu óc của Dạ Yến giờ đây tê dại, cả người run rẩy miệng không ngừng rên la và những sự ra vào cuối cùng... á.....ừm, cả hai cùng lên đỉnh hạnh phúc.

_ Mồ hôi hai người ướt cả chăn mềm, hán nhẹ nhàng nằm xuống bên nàng, ôm vào lòng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thật sự hạnh phúc khi cả hai đều nghĩ về nhau, nên khi gần nhau mới có sự khác biệt như vậy, bàn tay Tước Thiên đưa lên vuốt những sợi tóc đang dính trên mặt Dạ Yến, nàng nhắm mắt vì mệt, mặt cũng đỏ vì quá sức, hán mỉm cười nhìn nàng, khẽ nói:

_ Ta yêu nàng nương tử, ọt ọt tiếng kêu lớn phát ra từ bụng của Dạ Yến, hán chớp mắt nhìn nàng, hai mắt Dạ Yến cũng nhìn người trong lòng, nàng bày ra gương mặt tội nghiệp nhìn hán nói: " thiếp thật sự rất là đói bụng phụ quân ời ".

_ Há!

Tước Thiên nghe nàng nói là đói bụng, trong lòng hán mới chợt nhớ, nàng sáng giờ chưa ăn gì, gương mặt ngại ngùng nhìn nàng lên tiếng:

_ Ta xin lỗi nương tử! Ta quên mất nàng chưa ăn gì, để ta gọi người dọn cơm, nhưng chúng ta phải tắm trước đã, dứt lời hán ôm nàng sang phòng kế bên cả hai cùng tắm uyên ương.

Một khắc sau khi tắm xong, thức ăn cũng được dọn lên bàn, hán ôm nàng vào ghế ngồi, mình cũng ngồi xuống kế bên, gấp thức ăn cho nàng, trong ít phút chén của Dạ Yến đã đầy thành cái núi, nàng nhìn mà mặt khốc không ra nước mắt luôn nha.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Tước Thiên nhìn thấy Dạ Yến ngồi yên, mắt nàng nhìn vào chén cơm nhưng lại không có ý định ăn, đôi mày kiếm hán chợt chau lại nhìn nàng giọng không vui hỏi:

_ Sao nàng không ăn cơm? nàng đang đói bụng mà?.

Trương Dạ Yến bày ra gương mặt tội nghiệp nhìn hán đáp: " Đầy như vậy làm sao mà thiếp ăn hết được chứ? ".

Nghe nàng nói vậy gương mặt hán hiện lên nụ cười tươi nhìn nàng yêu thương nói:

_ Nàng phải ăn nhiều mới tốt, từ khi nàng bị thương đến giờ ngoại trừ cháo thì nàng có ăn gì đâu?.

_ Thôi ngoan ngoan nàng mau ăn đi kẻo nguội hết.

Lời nói của hán nhẹ nhàng nhưng phần nhiều là ra lệnh cho nàng, Trương Dạ Yến liếc nhìn hán cũng không nói gì liền cúi đầu xuống ăn.

Tước Thiên hình như nhớ ra việc gì chợt dừng đũa, quay sang nàng lên tiếng hỏi:

_ Lúc này nàng gọi ta là gì vậy?

Nghe hấn hỏi mình, Dạ Yến ngượng ngừng đỏ mặt im lặng.

Nàng gọi lại lần nữa cho ta nghe đi, hấn thúc giục nàng, Trương Dạ Yến bối rối ngược nhìn mặt hấn giọng ngọt ngào khẽ gọi

_ "phu quân! "

_ Ha.ha.ha, nàng gọi ta là phu quân.....là phu quân!.

_ Ta vui lắm đó nàng có biết không?.

_ Nương tử của ta! Đôi mục quang của hấn giờ đây tràn đầy niềm hạnh phúc, trên môi nở nụ cười xinh đẹp.

_ Phu quân à chàng ăn đi sao mà ngồi đó cười mãi như vậy?

Trương Dạ Yến khẽ lấy cánh tay hấn,

_ Tước Thiên giật mình liền lên tiếng nói:

_ Ủ ta ăn đây, nàng cũng ăn đi, hấn lại mỉm cười với nàng rồi cầm chén com lên ăn ngon lành.

_ Phu quân chàng ăn cái này đi, Dạ Yến gấp thức ăn bỏ vào chén của hấn, nụ cười hạnh phúc cứ vang mãi trong buổi ăn com của hai người.

Năm ngày trôi qua giờ đây vết thương của Trương Dạ Yến đã liền da hấn, sức khỏe nàng cũng đã hồi phục lại như trước.

Một buổi sáng thức dậy Dạ Yến không thấy người bên cạnh đâu cả, nàng ngồi dậy sắp xếp mền gối ngăn nắp theo thói quen, rồi đi vệ sinh cá nhân, thay y phục chỉnh tề, buộc tóc cao cho mắt nàng mở cửa phòng bước ra.

Vừa ra khỏi phòng Dạ Yến thấy hai người đứng đó, nàng nở nụ cười xinh đẹp khẽ cúi đầu nói:

_ Muội xin chào hai ca ca.

Hai hắc y vệ nghe nàng chào mình, trong lòng rất cảm kích nàng, vì nàng không đối xử với bọn họ như một nô tài, cả hai cũng cười và gật đầu chào lại, Thanh Uy lên tiếng hỏi:

_ Thế giờ tiểu muội định đi đâu sao?.

Dạ Yến nhìn họ đáp:

_ Hai ca ca thấy vương gia đâu không? Thanh Phong nhanh miệng trả lời:

_ Vương gia vào triều châu từ sớm rồi, mà muội muốn gặp vương gia sao?.

_ Không... không có, tại muội không thấy nên tiện hỏi vậy thôi.

_ Chỉ có vậy thôi à tiểu muội? Thanh Phong nhìn nàng hỏi kĩ lại.

_ Thật là không việc gì mà, muội có việc nhờ các huynh giúp muội đây.

_ Việc gì muội nói đi cả hai đồng loạt lên tiếng trả lời.

Dạ Yến làm ra vẻ mặt ngu ngơ nói:

_ Muội từ khi đến nơi này, suốt ngày chỉ quanh quẩn trong phủ, chưa có ra chợ lần nào cả, đến hôm nay thương tích đã khỏi muội muốn đi dạo quanh trong kinh thành cho biết, các huynh đi với muội nha?

_ Nghe Dạ Yến nói cả hai nhìn nhau bối rối, không biết trả lời sao với nàng.

Trương Dạ Yến thấy sự bối rối của hai người nàng lẹ làng nói:

_ Hai huynh an tâm đi, muội sẽ chịu trách nhiệm không để các huynh bị liên lụy đâu, nếu các huynh lo lắng thì gọi thêm người đi cùng với mình như vậy có được không ca ca?.

Dạ Yến bái ra vẻ mặt tội nghiệp trước mặt họ, làm cho hai người không cách nào từ chối vị tiểu muội này cả.

_ Được vậy theo ý muội đi, để ta gọi thêm người, dứt lời thanh uy lớn tiếng gọi về khoản không lớn tiếng gọi:

_ Khắc Trí, Đặng Minh các huynh ra đây mau! Lời gọi vừa dứt hai thân ảnh to lớn, khôi ngô thi triển khinh công lướt gió đến bên nàng, ôm quyền thi lễ.

_ Chúng tiểu nhân ra mắt phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Trương Dạ Yến thấy lão bá tuổi lớn hơn mình rất nhiều, mà quỳ trước mặt mình, trong lòng nàng cảm thấy rất khó chịu, hai tai vương ra nàng đỡ ông đứng dậy giọng nhẹ nhàng nói:

_ Lão bá đừng làm vậy cháu không dám nhận đầu ạ.

Ông lão vội quay sang mấy đứa cháu nói: các cháu hãy mau tạ vị tỷ tỷ này đi, tỷ ấy là ân nhân của gia đình ta đó, nghe lời gia gia cả bốn nhóc quỳ xuống đồng lên tiếng:

chúng em tạ tỷ tỷ và các ca ca rất nhiều ạ.

Dạ Yến vội vàng đỡ mấy nhóc dậy, bàn tay nàng xoa đầu chúng, ánh mắt thật ôn nhu nhìn chúng miệng nàng cười tươi và lên hỏi: các đệ, và các tiểu muội tên là gì nè? .

Nghe nàng hỏi đứa lớn nhất nhanh miệng đáp:

_ Đệ tên là Tiểu Khang, đứa kế cũng nói: "còn đệ gọi là Tiểu Phúc ".

Cô bé nhỏ nhắn có đôi mắt to tròn nhìn nàng khẽ nói:

_ Vòn muội là Thúy Phụng, cùng muội muội là Thúy Ngọc thưa tỷ tỷ, nàng gật đầu nhìn chúng, các em đói rồi phải không? chúng ta cùng đi ăn cơm nha?.

Nghe nàng nói cả bốn nhảy lên reo mừng, đi, đi chúng ta cùng đi với tỷ tỷ, nói dứt lời cả bốn đứa nắm tay kéo nàng đi, cả bốn tên nam nhân nhìn nàng với tất cả sự yêu thương và kính trọng, họ cùng Tiểu Thúy và lão bá từ từ bước theo sau

_ Cả bảy người lớn, bốn đứa trẻ dừng lại tại một tửu quán sang trọng, cả đám bước vào chọn một cái bàn trong góc ngồi xuống, tiểu nhị ở trong chạy đến chỗ họ vui vẻ hỏi: "khách quan các vị dùng món gì? ".

Trương Dạ Yến nhìn tiểu nhị giọng nhẹ nhàng nói có món nào ngon mỗi thứ ba đĩa, và các món đừng có cay để bọn trẻ có thể ăn, món gì ngon nhất của quán cứ mang ra ạ.

Tiểu nhị nghe nàng nói vui vẻ gật đầu nói: các vị đợi chút có ngay ạ, nói xong tiểu nhị quay vào trong chuẩn bị.

Vài khắc sau tiểu nhị quay ra với các món ăn trên mâm dọn ra bàn của họ, các nhóc reo hò mừng rỡ.

Trương Dạ Yến cười tươi mời lão bá và các ca ca và Tiểu Thúy cùng các nhóc ăn.

Dạ Yến nhìn các bé nói: " nào chúng ta ăn thôi ".

_ Ôi! Ngon quá tỷ tỷ ơi!

_ Ủ vậy các em ăn nhiều vào hết tỷ gọi thêm đừng lo nha, nàng ôn nhu nói, cả nhà cùng ăn thật vui vẻ hạnh phúc, các hắc y vệ nhìn Dạ Yến lòng đầy kính trọng và yêu thương nàng.

Ăn uống cũng gần xong thì tiểu nhị lần nữa đi ra hỏi nàng:

_ Các vị có uống rượu không? ở đây có loại rượu thượng hạng ngon lắm đây quý khách.

Trương Dạ Yến nghe nói đến đã thấy thích, nên nàng liền gật đầu nói:

_ Đem ra cho ta năm bầu rượu, uống hết ta gọi tiếp, tiểu nhị gật đầu vội vàng quay vào trong mang ra, trong lúc này mấy nhóc cũng ăn vừa xong, lão bá cũng xin phép cáo từ nàng, Dạ Yến nói Thanh Uy đưa ông cháu họ đi tìm nhà khác thuê cho họ ở đỡ đợi nàng sửa lại nhà cho họ xong rồi về lại, mấy ông cháu cuối đầu chào nàng rồi quay đầu đi ra, nàng nói với Thanh Uy đi xong về lại đây nàng đợi, hần gật đầu bước ra đi cùng ông cháu họ.

Giờ đây chỉ còn lại năm người, Trương Dạ Yến cầm bầu rượu rót vào chén cho tất cả, rồi nàng cầm lên cao nói, muội muội xin kính các huynh một chén, đa tạ các huynh đã hết lòng bảo vệ cho muội, nàng quay sang Tiểu Thúy nói:

_ Tiểu muội tốt của ta, tỷ mời muội một ly, nào tất cả cùng uống, nói xong lời, nàng liền đưa chung lên uống sạch, cả bốn người cũng vui vẻ uống.

Dạ Yến uống xong khen rượu ngon thật, nàng khoái chí cầm cả bầu rượu đưa lên nói: nào chúng ta cùng uống không say không về đó nha, nói xong nàng đưa lên miệng uống một hơi, cả bọn nhìn nàng kinh ngạc, lẫn lo sợ, nếu vương gia biết không biết nàng sẽ ra sao và cả họ đều không biết có còn trên cỏ không nữa.

Khắc Minh vội vàng lên tiếng nói:

_ Muội đừng uống nhiều sẽ say mất, Dạ Yến nhìn hấn nở nụ cười nói:

_ Huynh an tâm muội không say đâu, nói xong nàng lại cầm bầu rượu uống tiếp, rồi nàng liếc mắt sang những người ngồi yên không chịu uống, bực bội Dạ Yến lên tiếng nói:

_ Các huynh có uống không? Nếu không uống muội không trở về vương phủ nữa, để xem các huynh nói thế nào với vương gia đây?

Cả ba người nghe nàng nói không trở về vương phủ, thì mặt ai nấy đều biến sắc, vội vàng nói để chúng ta uống với muội, cả bốn liền cầm bầu rượu uống một hơi hết sạch, nàng thấy vậy cũng vui vẻ và gọi tiểu nhị mang rượu ra thêm.

_ Nào cạn! cả năm người uống một hơi nhìn lại mười mấy bầu rượu trống nằm lẫn lóc trên bàn, dưới đất, Dạ Yến giờ đây hai má đã hồng lên, càng tôn lên vẻ đẹp của riêng nàng, còn Tiểu Thúy đầu nằm dựa vào vai của Khắc Trí mà trên tay cô bé vẫn cầm chắc bầu rượu, Khắc Trí cố gắng lấy ra mà không được, Tiểu Thúy lại đưa lên miệng uống cạn bầu rượu trong tay mình.

Ở trong góc xa có một đôi mắt đang nhìn nàng mê mẩn và thích thú, hấn vội đứng lên đi đến bàn của Dạ Yến hai tay ôm quyền thi lễ nói:

_ Tại hạ là Triều Đăng xin chào các vị! Xin mạn phép được cùng ngồi đàm đạo không?

Trương Dạ Yến nhìn lên thấy trước mắt mình là một nam nhân thật khôi ngô, nhưng so với phu quân của nàng, hấn kém hơn vài phần, nhưng giờ đây lại có người muốn uống cùng nàng rất vui, nàng liền vui vẻ gật đầu, huynh mời ngồi, nàng lấy bầu rượu đưa sang Triều Đăng nói, ta kính huynh ta là Trương Dạ Yến, cứ gọi ta là tiểu Yến được rồi, dứt lời hai người uống một hơi cạn hết bầu rượu Dạ Yến không hay có vài cặp mắt nhìn họ với sự bực bội, không ai khác là những tên nam nhân cùng bàn.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Đạo kinh thành không say không về _ 1

Trương Dạ Yến nhìn hai người trước mặt, nàng nở nụ cười tươi nói:

_ Xin chào hai ca ca!

_ Há!... ca ca sao?

" Họ có nghe nhầm không vậy " mặt của cả hai cứng đờ, miệng thì há to hết cỡ, Thanh Uy nhìn hai người họ cười nhẹ, bàn tay khẽ lay bọn họ, bị lắc cả hai chợt tỉnh ôm quyền trước nàng nói:

_ Chúng tiểu nhân không dám để phu nhân xưng hô như vậy đâu, chúng tiểu nhân không gánh nỗi bị trách tội đâu thưa phu nhân!.

Trương Dạ Yến nghe họ nói gương mặt liền tối sầm xuống không vui, mắt phượng liếc nhìn Thanh Phong, người này nhận được ánh mắt không vui của nàng như hiểu ý, hấn vội quay sang hai tên không biết tốt xấu kia mà nói:

_ Hai huynh cứ gọi như vậy đi, muội ấy không thích bị gọi là phu nhân đâu, muội ấy nói gọi như thế không giống như một gia đình hai huynh hiểu rồi chứ Thanh Uy nháy mắt cho hai người kia, bọn họ đã hiểu, vội vã nói với Dạ Yến: " vậy giờ muội muội muốn đi đâu? "

_ Trương Dạ Yến nét mặt đã vui lên, nàng cười nói chúng ta đi dạo kinh thành một chuyến, cả bốn người gật đầu, nàng lại nói: Thanh Phong huynh đi gọi Tiểu Thúy đi cùng muội, tiểu muội này suốt ngày ở trong làng không được đi đâu cả, rù muội ấy đi cho biết phố chợ ở kinh thành, các huynh nhớ chiếu cố muội ấy dùm nha, và nhớ nói với quân gia một tiếng, cùng với Thẩm nương để người không có lo lắng cho chi em muội, dặn quân gia báo cho vương gia biết khi chàng về, nếu không Tước Thiên về lại lo lắng đó, Thanh Phong liền chạy đi gọi Tiểu Thúy và dặn dò với quân gia.

Dạ Yến nhìn mấy ca ca nàng liền lên tiếng nhắc nhở:

_ Các huynh phải thay y phục khác để đi dạo chứ.

Như hiểu ý cả ba nhanh chân đi thay y phục, Dạ Yến cũng quay vào phòng để lấy túi vàng của Tước Thiên đã cho nàng mấy hôm trước rồi nhanh chân bước ra khỏi phòng, đưa túi vàng cho Thanh Uy lúc này đã trở lại giữ, vì nàng biết mình không biết cách tính tiền của người cổ đại, Tiểu Thúy cười tươi cuối đầu lên tiếng chào:

_ Tiểu muội xin chào đại tỷ! Dạ Yến cười tươi, bàn tay nàng nắm lấy bàn tay Tiểu Thúy mà dắt đi về phía trước, theo sau là bốn người nam nhân tuần tú, nàng vui vẻ cùng Tiểu Thúy bước ra khỏi phủ đại tướng quân.

Kinh thành thật rộng lớn, người bán buôn từ khắp nơi tập trung ở đây thật nhiều, người qua lại cũng đông đúc thật là náo nhiệt.

Trương Dạ Yến háo hức hòa vào dòng người đi chợ, nàng ghé kéo tay Tiểu muội chạy hết gang hàng này, rồi lại chạy qua hàng khác, cái gì nàng cũng thấy lạ mắt, cũng thích thú.

Bỗng nhiên mắt nàng nhìn thấy một gang hàng trò chơi, ông chủ cho chơi trò ném chùy thủ vào tấm gỗ, nếu ném trúng tâm sẽ được tiền thưởng năm lạng bạc, một lần chơi là mười xu.

Dạ Yến thích thú kéo tay Tiểu Thúy cùng Thanh Uy đứng lại nàng nhìn Thanh Uy nói:

_ Ca ca mua cho muội chơi đi, Thanh Uy bất ngờ bị nàng kéo, tim hần chột đập loạn nhịp, hần vội gật đầu nói: " được để huynh mua ".

Thanh Uy bước đến bên ông chủ gang hàng mua cho nàng mười lượt chơi.

Trương Dạ Yến đứng ngay ngắn mắt nhắm vào chấm đỏ trên tấm gỗ phóng chùy thủ... phập trúng tâm... oa...Dạ Yến reo mừng, làm cho năm người kia cũng vui theo.

Dạ Yến thân là đặc cảnh, cảnh sát được huấn luyện chuyên nghiệp, trò chơi này đối với Dạ Yến quá tầm thường, rồi nàng lại đưa tay cầm chùy thủ lên nhắm...phập...phập, lần thứ tám nàng lại phóng trúng tâm, hiện giờ mặt của ông chủ gang hàng đã tái đen thui, ngày hôm nay là ngày đầu tiên ông mở mà gặp phải cao thủ, những người chung quanh đứng xem reo hò cổ vũ, và hai lần phóng tiếp theo lại trúng tâm, ông chủ gương mặt già nua u buồn, tay ông đưa tiền thưởng cho Dạ Yến rồi buồn bã quay lưng đi vào dọn hàng về.

Tất cả những cử hiện trên nét mặt của ông ông không lọt khỏi cặp mắt của Trương Dạ Yến.

Mọi người hò reo xong cũng tản đi, nàng và năm người đi sang một quán trà đối diện gang hàng của ông lão nghỉ ngơi, nàng ngồi uống trà nhưng mắt nàng vẫn chú ý sang bên ông lão, thấy ông đã dọn xong và ông đã quay lưng bước đi, Dạ Yến vội kêu tính tiền liền vội đi theo sao ông lão.

Bước những bước nặng nề cuối cùng ông cũng về đến nhà mình, nói là nhà, phải gọi một mái tranh đúng hơn, từ trong ngôi nhà gỗ đó bốn đứa trẻ thấy được thân ảnh quen thuộc, chúng vội chạy ra reo hò mừng rỡ.

_ Gia gia đã về rồi! Chúng ôm chăm lấy cổ ông, một đứa lớn nói:

_ Gia gia có mua gạo nấu cơm không? Chúng con đói bụng quá, ông lão nhìn mấy nhóc, nước mắt từ đôi mắt lem nhem của ông đã rơi xuống, ông buồn nhìn tội nhỏ nói:

_ Ông không có tiền cháu à, hôm nay ngày đầu mở, ông gặp được một tiểu thư cô ấy chơi giỏi quá, số tiền ông mượn của lão Tần làm vốn, ông đã đưa cho tiểu thư đó hết rồi, để gia gia vào xem coi còn sót ít gạo nào không, nấu cháo cho tụi con ăn nhé, đợi gia gia một chút.

Dứt lời ông định bước vào bên trong, thì Dạ Yến Cùng năm người liền bước đến, nàng nhẹ nhàng lên tiếng:

_ Cháu kính chào lão bá! Nghe tiếng chào ông quay lại, ông nhìn ra người thắng cuộc lúc sáng, ông vội lên tiếng hỏi:

_ Sao tiểu thư biết nhà của lão?

_ Mà tiểu thư tìm lão có việc gì không? ông ôn nhu hỏi nàng.

Dạ Yến nhìn gương mặt già nua của ông mà lòng đầy thương mến, nàng lễ phép bằng hai tay nàng đưa gói bạc trước mặt ông nàng nói:

_ Lão bá cho con gửi lại số bạc này, cháu chỉ chơi cho vui thôi, không muốn nhận tiền, xin lão bá nhận lại cho cháu vui.

_ Và đây là một ngàn lượng vàng, cháu xin gửi cho lão bá, ông để dành chi xài cho mấy bé đi học, và trong nhà còn thiếu, con sẽ mở một tiệm cơm, do mẹ nuôi con nấu, tiền lời chi dùng cho cuộc sống của các bé đây

Đôi mắt ông giờ đã đầy nước mắt, ông cảm động nhìn Dạ Yến nói:

_ Cháu thật là người tốt, là bồ tát tái thế cứu người, ta đội ơn cháu rất nhiều, vừa nói ông vừa quỳ xuống dập đầu trước nàng mà đa tạ.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Trương Dạ Yến thấy lão bá tuổi lớn hơn mình rất nhiều, mà quỳ trước mặt mình, trong lòng nàng cảm thấy rất khó chịu, hai tai vương ra nàng đỡ ông đứng dậy giọng nhẹ nhàng nói:

_ Lão bá đừng làm vậy cháu không dám nhận đâu ạ.

Ông lão vội quay sang mấy đứa cháu nói: các cháu hãy mau đa tạ vị tỷ tỷ này đi, tỷ ấy là ân nhân của gia đình ta đó, nghe lời gia gia cả bốn nhóc quỳ xuống đồng lên tiếng:

chúng em đa tạ tỷ tỷ và các ca ca rất nhiều ạ.

Dạ Yến vội vàng đỡ mấy nhóc dậy, bàn tay nàng xoa đầu chúng, ánh mắt thật ôn nhu nhìn chúng miệng nàng cười tươi và lên hỏi: các đệ, và các tiểu muội tên là gì nè?.

Nghe nàng hỏi đứa lớn nhất nhanh miệng đáp:

_ Đệ tên là Tiểu Khang, đứa kế cũng nói: "còn đệ gọi là Tiểu Phúc ".

Cô bé nhỏ nhắn có đôi mắt to tròn nhìn nàng khẽ nói:

_ Vòn muội là Thúy Phụng, cùng muội muội là Thúy Ngọc thưa tỷ tỷ, nàng gật đầu nhìn chúng, các em đói rồi phải không? chúng ta cùng đi ăn cơm nha?.

Nghe nàng nói cả bốn nhảy lên reo mừng, đi, đi chúng ta cùng đi với tỷ tỷ, nói dứt lời cả bốn đứa nắm tay kéo nàng đi, cả bốn tên nam nhân nhìn nàng với tất cả sự yêu thương và kính trọng, họ cùng Tiểu Thúy và lão bá từ từ bước theo sau

_ Cả bảy người lớn, bốn đứa trẻ dừng lại tại một tửu quán sang trọng, cả đám bước vào chọn một cái bàn trong góc ngồi xuống, tiểu nhị ở trong chạy đến chỗ họ vui vẻ hỏi: " khách quan các vị dùng món gì? ".

Trương Dạ Yến nhìn tiểu nhị giọng nhẹ nhàng nói có món nào ngon mỗi thứ ba đĩa, và các món đừng có cay để bọn trẻ có thể ăn, món gì ngon nhất của quán cứ mang ra ạ.

Tiểu nhị nghe nàng nói vui vẻ gật đầu nói: các vị đợi chút có ngay ạ, nói xong tiểu nhị quay vào trong chuẩn bị.

Vài khắc sau tiểu nhị quay ra với các món ăn trên mâm dọn ra bàn của họ, các nhóc reo hò mừng rỡ.

Trương Dạ Yến cười tươi mời lão bá và các ca ca và Tiểu Thúy cùng các nhóc ăn.

Dạ Yến nhìn các bé nói: " nào chúng ta ăn thôi ".

_ Ôi! Ngon quá tỷ tỷ ơi!

_ Ừ vậy các em ăn nhiều vào hết tỷ gọi thêm đừng lo nha, nàng ôn nhu nói, cả nhà cùng ăn thật vui vẻ hạnh phúc, các hắc y vệ nhìn Dạ Yến lòng đầy kính trọng và yêu thương nàng.

Ăn uống cũng gần xong thì tiểu nhị lần nữa đi ra hỏi nàng:

_ Các vị có uống rượu không? ở đây có loại rượu thượng hạng ngon lắm đấy quý khách.

Trương Dạ Yến nghe nói đến đã thấy thích, nên nàng liền gật đầu nói:

_ Đem ra cho ta năm bầu rượu, uống hết ta gọi tiếp, tiểu nhị gật đầu vội vàng quay vào trong mang ra, trong lúc này mấy nhóc cũng ăn vừa xong, lão bá cũng xin phép cáo từ nàng. Dạ Yến nói Thanh Uy đưa ông cháu họ đi tìm nhà khác thuê cho họ ở đỡ đợi nàng sửa lại nhà cho họ xong rồi về lại, mấy ông cháu cuối đầu chào nàng rồi quay đầu đi ra, nàng nói với Thanh Uy đi xong về lại đây nàng đợi, hân gật đầu bước ra đi cùng ông cháu họ.

Giờ đây chỉ còn lại năm người, Trương Dạ Yến cầm bầu rượu rót vào chén cho tất cả, rồi nàng cầm lên cao nói, muội muội xin kính các huynh một chén, đa tạ các huynh đã hết lòng bảo vệ cho muội, nàng quay sang Tiểu Thúy nói:

_ Tiểu muội tốt của ta, tỷ mời muội một ly, nào tất cả cùng uống, nói xong lời, nàng liền đưa chung lên uống sạch, cả bốn người cũng vui vẻ uống.

Dạ Yến uống xong khen rượu ngon thật, nàng khoái chí cầm cả bầu rượu đưa lên nói: nào chúng ta cùng uống không say không về đó nha, nói xong nàng đưa lên miệng uống một hơi, cả bọn nhìn nàng kinh ngạc, lẫn lo sợ, nếu vương gia biết không biết nàng sẽ ra sao và cả họ đâu không biết có còn trên cõi không nữa.

Khắc Minh vội vàng lên tiếng nói:

_ Muội đừng uống nhiều sẽ say mất, Dạ Yến nhìn hấn nở nụ cười nói:

_ Huynh an tâm muội không say đâu, nói xong nàng lại cầm bầu rượu uống tiếp, rồi nàng liếc mắt sang những người ngồi yên không chịu uống, bực bội Dạ Yến lên tiếng nói:

_ Các huynh có uống không? Nếu không uống muội không trở về vương phủ nữa, để xem các huynh nói thế nào với vương gia đây?

Cả ba người nghe nàng nói không trở về vương phủ, thì mặt ai nấy đều biến sắc, vội vàng nói để chúng ta uống với muội, cả bốn liền cầm bầu rượu uống một hơi hết sạch, nàng thấy vậy cũng vui vẻ và gọi tiểu nhị mang rượu ra thêm.

_ Nào cạn! cả năm người uống một hơi nhìn lại mười mấy bầu rượu trống nằm lăn lóc trên bàn, dưới đất, Dạ Yến giờ đây hai má đã hồng lên, càng tôn lên vẻ đẹp của riêng nàng, còn Tiểu Thúy đầu nằm dựa vào vai của Khắc Trí mà trên tay cô bé vẫn cầm chắc bầu rượu, Khắc Trí cố gắng lấy ra mà không được, Tiểu Thúy lại đưa lên miệng uống cạn bầu rượu trong tay mình.

Ở trong góc xa có một đôi mắt đang nhìn nàng mê mẩn và thích thú, hấn vội đứng lên đi đến bàn của Dạ Yến hai tay ôm quyền thi lễ nói:

_ Tại hạ là Triều Đàng xin chào các vị! Xin mạn phép được cùng ngồi đàm đạo không?

Trương Dạ Yến nhìn lên thấy trước mắt mình là một nam nhân thật khôi ngô, nhưng so với phu quân của nàng, hấn kém hơn vài phần, nhưng giờ đây lại có người muốn uống cùng nàng rất vui, nàng liền vui vẻ gật đầu, huynh mời ngồi, nàng lấy bầu rượu đưa sang Triều Đàng nói, ta kính huynh ta là Trương Dạ Yến, cứ gọi ta là tiểu Yến được rồi, dứt lời hai người uống một hơi cạn hết bầu rượu Dạ Yến không hay có vài cặp mắt nhìn họ với sự bực bội, không ai khác là những tên nam nhân cùng bàn.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Trương Dạ Yến cười tươi như hoa nhìn về phía người nam nhân trước mặt nói:

_ Ta từ xa tới đây, kinh thành đối với ta rất lạ lẫm, cũng chưa đi được đâu, huynh khi nào tiện huynh dẫn ta đi dạo hết cho biết có được không?.

_ Được chứ tiểu thư, được đi cùng nàng thật sự vinh dự cho tại hạ lắm, Dạ Yến vui vẻ nhìn hấn cười tươi, nào cạn đi huynh, nàng cứ vô tư uống vui vẻ, không biết rằng ba tên ca ca giờ đây mặt đen như than, đôi mắt quang lạnh lẽo nhìn tên nam nhân mới đến không chớp mắt, chợt tiếng Dạ Yến vang lên:

Các ca ca sao không uống vậy, cả tiểu muội ngoan của ta, em cùng uống với tỷ nào?

Đôi mắt phượng của nàng liếc nhìn họ tỏ vẻ không vui, cả ba chợt rùng mình nói:

_ Vâng huynh uống... uống liền đây, dứt lời cả ba người cầm bầu rượu của mình đưa lên miệng uống cạn.

_ Triều Đàng thấy cứ uống không như vậy khá nhạt nhẽo, nên có ý kiến, nào chúng ta chơi oanh tù xì ai thua thì uống mọi người chịu không?

Vừa dứt lời Dạ Yến lên tiếng hưởng ứng ngay cuộc chơi này, vì nàng nhớ đến lúc còn trong đội đặc cảnh, những khi rảnh rỗi mọi người cũng hay chơi trò này uống rượu, giờ tên này nói làm Dạ Yến nhớ về kỉ niệm ngày xưa.

Dạ Yến đâu dễ buồn tha cho ba vị ca ca kia, thế là cuộc chơi bắt đầu.

Triều Đàng nói cho mọi người biết cách chơi, bắt đầu kéo, búa, bao, cứ như vậy mà cả sáu người la ầm ĩ, người uống nhiều nhất là Trương Dạ Yến, kế đến là Tiểu Thúy tiếp theo là, Đặng Minh và Thanh Phong, cuối cùng là Khắc Trí, còn Triều Đàng vì biết chơi nên không thua mấy, nhưng cũng khá say, lúc này đây ngoài cửa vừa bước vào quán, Thanh Uy đi đến bên bọn họ cuối đầu nói huynh về rồi.

_ Trương Dạ Yến nghe tiếng nói ngược mặt nhìn lên, thấy ca ca dạ về, nàng vui vẻ nói:

_ Ca ca ngồi xuống uống với muội và mọi người, không say không về.

_ Thanh Uy nhìn mặt của Dạ Yến đã đỏ, đang chuyển qua xanh giọng hấn lo lắng nói lớn:

_ Trời ơi sao muội uống nhiều rượu quá vậy? Liếc mắt sang nhìn ba người anh em của mình, Thanh Uy giật mình, há sao tên nào cũng đã say hết rồi, Thanh Uy khẽ rùng mình, cũng mai là không có chuyện gì, chứ nếu như bị người tập kích, với tình trạng say rượu thế này thì làm sao mà bảo vệ phu nhân tướng quân được kia chứ.

Dạ Yến thấy Thanh Uy im lặng không chịu uống, nàng chọt gào to:

_ Huynh có uống với muội không hả sao ngồi thờ người ra đó vậy? Vừa la tay nàng cầm đưa bầu rượu sang Thanh uy rồi nàng cầm bầu rượu của mình lên nói:

_ Muội xin kính huynh, nói rồi nàng đưa lên miệng uống sạch, Thanh Uy bị nàng gào làm cho sợ hấn vội vàng uống sạch bầu rượu.

Uống xong nàng lắc bầu rượu, thấy đã hết, lắc các bình trên bàn cũng đều hết sạch, Dạ Yến đứng lên nói:

Để muội đi lấy thêm rượu, dứt lời nàng quay đầu bước ra hướng quầy hàng của chủ quán mà đi tới, có ai ngờ nàng mới đi được hai bước đã lao đảo muốn té nhào về trước.

Triều Đương mắt vẫn luôn chú ý nàng không rời, nên khi nàng muốn ngã ngửa, hấn kịp vương hai tay ra ôm cả người nàng vào lòng hấn từ phía sau, cổ nàng gần ngay mũi Triều Đương hấn hích một hơi mùi thơm cơ thể nàng, xen lẫn mùi rượu thơm, tạo ra một sự hấp dẫn riêng, làm cho trái tim Triều Đương giờ phút này đập lờ một nhịp.

Ngoài cửa quán một trận cuồng phong kéo đến bên Trương Dạ Yến.

Nơi tại tướng phủ một khắc trước, Tước Thiên sau khi bãi triều bị hoàng thượng gọi lại đàm đạo tới gần giờ Ngọ mới chịu cho hấn về.

Thế là nhanh chân Tước Thiên vội vàng chạy về phủ vì nhớ vị nương tử của mình, nhưng khi bước vào sương phòng, nhìn qua lại trống trải, hấn vội thi triển khinh công đến hoa viên vì nghĩ Dạ Yến ra đó đi dạo, hấn tìm khắp nơi chẳng thấy nàng đâu, mặt hấn giờ đã băng lạnh, mặt nổi đầy gân xanh đỏ, tay nắm lại thành quyền, trái tim của hấn đập dồn dập vì lo lắng, quay lại sương phòng hấn hét to, Đồ quân gia ông mau đến đây, nghe tiếng gọi của chủ nhân ông biết người này đang rất tức giận, ông vội chạy đến trước mặt Tước Thiên ôm quyền hành lễ, vương gia cho gọi tiểu nhân.

Không quay lại nhìn ông, hấn lên tiếng hỏi:

_ Phu nhân của ta đâu? nghe lời hỏi, ông vội vàng trả lời:

_ Dạ phu nhân dẫn bốn hắc y vệ đi dạo chợ trong kinh thành, lát phu nhân về thưa vương gia, nói xong lời ông như được sống lại từ cõi chết, thật là bức người không chịu được mà .

Tước Thiên nghe quân gia nói, tâm tình hấn dịu nhẹ đi đôi chút, rồi lại lên tiếng hỏi tiếp:

_ Nàng đi lâu chưa?

_ Dạ cũng được vài canh giờ rồi thưa vương gia, Tước Thiên phát tay ra hiệu quân gia lui xuống dưới, hấn quay lưng đi gọi người chuẩn bị xe ngựa đi đón nàng trong đầu hấn suy nghĩ " Trương Dạ Yến gan nằng cũng lớn lắm rồi, để xem khi về ta trị tội nàng thế nào nhé ".

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

_Tước Thiên cùng các thị vệ đi khắp trong thành tìm mãi một lúc mà vẫn không thấy, hấn không dám làm ồn ào vì sợ kinh động bá tánh, nên chỉ đành hỏi thăm ít người, trong lòng lo lắng hấn muốn ra khỏi thành để tìm, lúc xe ngựa đi ngang con hẻm một thị vệ kịp nhìn thấy Thanh Uy từ đằng xa hấn bước vào một tửu quán.

Thị vệ vội vàng bẩm báo chủ nhân, Tước Thiên biết chắc phu nhân của mình đang ở đây, hấn vội vàng thi triển khinh công đến trước quán rồi ung dung bước vào bên trong, vừa vào trong hấn tận mắt nhìn thấy một cảnh mà tức muốn ói máu.

Phu nhân của hấn uống rượu say, cả người nàng còn bị tên nam nhân kia ôm vào lòng nữa chứ.

Tước Thiên nét mặt lạnh lùng giọng trầm ấm vang lên:

_ Tên kia buông phu nhân của ta ra mau! tiếng gào vừa dứt, thì cả người của Trương Dạ Yến đã nằm gọn trong lòng của Tước Thiên.

Trương Dạ Yến ngửi được mùi hương bạc hà quen thuộc, nàng liền ngước lên nhìn người đang ôm mình.

" Oa sao lại là chàng nàng thăm suy nghĩ ".

Dạ Yến nở nụ cười rạng rỡ nhìn hấn giọng ngọt ngào khê nói:

_ Phu quân chàng đã về rồi, thấy hấn không nói gì, nàng bắt ngờ nhón chân hôn lên môi hấn một nụ hôn, nàng bạo gan dùng lưỡi liếm lên đôi môi gọi cảm của hấn, hôn xong nàng nhìn hấn nói:

_ Phu quân thiếp nhớ chàng.

_ Tước Thiên vốn dĩ tính sẽ hỏi tội nàng, nhưng tình cảnh này thì hấn buông grooms đầu hàng trước nàng rồi, hấn nhìn nàng liền nói, trong giọng nói đầy sự yêu thương:

_ Ta cũng nhớ nàng nương tử của ta, hấn liền cúi xuống hôn lên môi nàng, lưỡi hấn lần mò vào trong khoang miệng của nàng mút lấy vị thơm tho chỉ của riêng nàng, nụ hôn sâu, mạnh mẽ cắn mút, làm cho Dạ Yến hô hấp không thông.

Thấy nàng khó thở, giờ hấn mới chịu buông tha cho môi nàng, nhưng cánh tay thì vẫn ôm cứng cả người nàng, hấn sợ nếu buông lỏng nàng sẽ bị kẻ khác cướp mất.

Tước Thiên nhìn sang kẻ ôm nương tử của mình, ánh mắt như muốn giết người trước mặt ngay lúc này.

Triều Đương vẫn ôn nhu ôm quyền thi lễ trước hấn:

_ Chào huynh tôi là Triều Đương, tôi làm nghề buôn bán vải lụa hôm nay thật vinh dự được làm bằng hữu với tiểu thư đây, xin lỗi huynh vì đã để nàng quá chén, tại hạ xin phép cáo từ, hẹn ngày gặp lại mọi người.

Dứt lời hấn liền rời đi ra cửa mất, Tước Thiên cuối nhìn người trong lòng, vì say mà hai má của nàng đã đỏ như mặt trời mọc, bốn người hắc y vệ lúc vừa thấy chủ nhân bước vào, cả bốn hốt hoảng tỉnh táo hấn, Khắc Trí lúc này đang ôm Tiểu Thúy say khướt trong lòng hấn, ba người còn lại vội vàng đứng sang bên để bảo vệ hai chủ nhân.

Tước Thiên liếc mắt nhìn bọn họ liền nói:

_ Tính tiền đi, rồi hỏi phủ, cả ba y vệ vội vàng y lệnh, Tước Thiên lúc này ôn nhu đỡ nương tử ra xe ngựa, hấn cứ nghĩ nàng vẫn đi được nên chỉ điều từ phía sau, có ai ngờ đâu, mới đi hai bước Dạ Yến ngã xù, nhanh tay hấn ôm bế lấy nàng vào trong lòng, nét mặt đầy lo lắng hấn gọi lớn:

_ Nương tử... nương tử! Nàng bị làm sao vậy?

Tước Thiên gào lớn:

_ Gọi thái y kỳ Lôi vào phủ gấp cho ta mau, nói xong hấn liền bế nàng lên xe ngựa rồi vội vàng hỏi phủ.

Ở một góc đường có một đôi mắt nhìn hướng xe ngựa chạy mà lòng chua xót vì lần đầu thật sự yêu thương một người nữ nhân, ấy vậy mà nàng đã là hoa có chủ mất rồi.

Ở sương phòng tướng phủ thái y Kỳ Lôi đã có mặt, hấn đang bắt mạch cho Dạ Yến, một khắc trôi qua kỳ lôi nhìn Tước Thiên cười nói:

_ Nàng ấy không sao, chỉ tại uống nhiều nên say thôi, huynh nấu canh giải rượu cho nàng uống là sẽ tốt hơn thôi.

_ Ừ ta cảm ơn biểu đệ nhiều.

_ Huynh đệ với nhau mà sao huynh lại khách sáo như vậy kia chứ.

_ Mà đệ hỏi huynh việc này? Sao huynh lại để nàng ấy uống nhiều như vậy, nàng ấy mới lành vết thương mà thôi đó vương huynh.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Tước Thiên trầm mặc bước đến bên giường, đưa tay đắp chăn cho Dạ Yến cẩn thận, quay sang Kỳ Lôi nói, ta và đệ sang phòng khách đàm đạo.

_ Vâng vương huynh!

Cả hai đi đến phòng khách, gia nhân mang trà và ít bánh ngọt lên cho hai người, rồi liền lui xuống, giờ đây Tước Thiên chợt nghĩ đến việc gì đó mà nhếch mép cười, Kỳ Lôi thấy được nụ cười hiếm hoi của ca ca mình, lòng cũng vui lây.

Trầm mặc hồi lâu Tước Thiên mới nói:

_ Ta lúc sáng vào trong cung châu, và ý muốn về sớm, nhưng lại bị hoàng thượng giữ lại đàm đạo, đến gần giờ Ngọ mới cho về, ở trong phủ nàng thức dậy buồn nên bảo y vệ dẫn nàng đi dạo kinh thành, trong lúc cao hứng mới uống nhiều rượu như vậy, thật ta không biết phải làm sao với nàng ấy đây nữa.

_ Ta yêu nàng ấy, và cũng rất sợ mất nàng, ta muốn giữ nàng trong phủ để không ai có thể cướp mất nàng khỏi tay ta, nhưng thật ra đâu thể làm như vậy mãi được, nàng là người mạnh mẽ không dễ gì thuận theo ý ta, thật sự ta không biết phải làm gì với nàng ấy đây ư?

Kỳ Lôi nhìn thấy vương huynh thờ dài thì hần khê cười, và lắc đầu nói:

_ Vương huynh ơi!.. vương huynh!

_ Huynh thật sự đã gặp phải khắc tinh của đời mình rồi, chúc mừng huynh đó.

Lúc này đây tại sương phòng Trương Dạ Yến dần dần mờ mắt, nhưng men say vẫn chưa tan bớt là bao, nàng ngồi dậy mắt phượng nhìn chung quanh nhưng không thấy ai, trong lòng bực mình suy nghĩ " sao đang uống rượu mà mọi người đi đâu hết cả, bỏ nàng một mình ở đây, thật là bực bội quá đi, nàng liền ngồi dậy rồi nhanh chân xuống giường hướng cửa mà đi.

Thân hình nàng lao đảo mở ra cửa phòng, trước mắt nàng là hai ca ca, hai tay Dạ Yến liền chống nạnh, miệng nàng hét to hét cở vào hai người đang đứng đó:

_ Đây hai ông ca ca của tôi, sao hai ông dám bỏ muội uống một mình vậy.....hả?

Hai người nam nhân nghe nàng la lớn thì hoảng sợ mất vía, bay cả hồn.

Thanh Uy sợ nàng la lớn kinh động người trong tướng phủ, hần vội vàng dùng tay che miệng nàng lại, rồi hai người xuống nước đổ dành nàng.

_ Muội muội ngoan nào, các huynh đâu có bỏ muội đâu, ta đi công việc chút mới vừa về đến thôi mà.

Dạ Yến ngo ngác suy nghĩ chút rồi lại nói, còn những người khác đâu? Thúy Nhi của muội đâu mau gọi ra đây cho muội? Rồi chúng ta còn phải uống tiếp nữa, hay để muội đi gọi họ cho.

Lời nói vừa dứt thì Trương Dạ Yến liền thoát khỏi vòng tay của hai người, nàng chạy nhanh về hướng hoa viên, vừa chạy miệng Dạ Yến vừa gọi lớn, Khắc Trí, Thúy Nhi, Đặng Minh, Triều Đàng các huynh đâu rồi? Mau ra đây cho ta.

Nàng thân thể lẹ làng, mặc dù say, nhưng vẫn mạnh mẽ, nhảy sang bên này, rồi phóng lên chỗ nọ, hai thân y vệ chạy theo sao mặt xanh như tàu lá, miệng thì gọi phu nhân...phu nhân đừng chạy nữa, trong góc tối hai y vệ nghe được ai gọi đến tên mình liền thì triển khinh công xuất hiện, trước mắt họ là, phu nhân muội muội, nàng đang chạy khắp phủ la ó, hai người liền xuất hiện trước mặt nàng, nhìn nàng lời nói nhỏ vừa họ nghe thôi:

_ Máy huynh ở đây này muội làm gì mà náo loạn cả lên như vậy?.

Dạ Yến thấy hai người trước mặt là người mình tìm, đôi mắt phượng giận dữ miệng thét lên:

_ Các huynh này giờ đi đâu vậy? bỏ muội một mình là sao, đồ đáng ghét các huynh, mà phải nha còn Thúy Nhi đâu?.

Khắc Trí Vừa nghe nhắc đến Thúy Nhi thì cả gương mặt hần liền ửng đỏ, vì Khắc Trí đang nhớ đến việc ân ái ngọt ngào vừa qua của hai người, giờ đây Thúy Nhi đã là người nữ nhân của Khắc Trí hần đây, nàng say khướt một mồi vẫn còn ngủ trong phòng của hần trong kia.

Dạ Yến thấy không ai trả lời, nàng lại giận dữ nói:

_ Phải phạt các huynh uống nhiều thêm mỗi người hai bầu rượu nữa mới được, vừa nói mà hai cánh tay nàng chống nạnh, nhìn mắt hết cả hình tượng một phu nhân luôn, Dạ Yến lại nói tiếp:

Còn Triều Đàng đâu, huynh ấy đâu rồi?.

_ Ta phải tìm huynh ấy thách đấu tiếp, lúc này huynh ấy thắng ta hoài, ta không cam tâm, miệng nói vừa dứt chợt Dạ Yến lại vùng bỏ chạy đi, khiến cho bốn hắc y vệ xanh mặt liền chạy theo nàng muốn hốt hơi.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Cả tướng phủ nào động vì cảnh rượt đuổi, mà lần đầu tiên xảy ra, người nữ phu nhân lão đảo chạy trước, bốn nam nhân chạy theo sau, miệng họ gọi in ỏi vang khắp cả tướng phủ.

Trong phòng khách lúc này Tước Thiên đang đàm đạo cùng Kỳ Lôi, quân gia hốt hải chạy vào báo cáo:

_ Vương gia!...vương gia ơi!

_ Chuyện gì? Tước Thiên nghiêm mặt nhìn người bước vào hỏi

_ Dạ phu.....phu nhân.

_ Sao phu nhân của ta thế nào nói mau?

Tước Thiên chợt hoảng loạn khi nghe về nương tử của mình, nét mặt căng thẳng mày kiếm châu lại, đôi mắt sắc bén nhìn quân gia chờ đợi.

_ Dạ phu nhân say rượu chạy khắp nơi trong phủ miệng hình như đang gọi tìm ai đó thừa vương gia, bốn hắc y vệ vẫn còn đang chạy theo phu nhân ở ngoài đó.

_ Há! Nàng tỉnh dậy rồi sao?

_ Đang ở đâu?

_ Dạ hướng hoa viên thừa vương gia.

Quân gia vừa nói dứt lời thì bóng dáng Tước Thiên đã không thấy, hắc đã phóng đi từ lúc nào rồi, chạy theo sau là Kỳ Lôi cùng quân gia.

Tại hoa viên tướng phủ Trương Dạ Yến chạy khắp nơi, miệng gọi Triều Đàng huynh ra đây cho ta, đồ đáng chết ta phải thắng huynh, ra đây cho ta Triều Đàng.

_ Phu nhân.....phu nhân!.....bốn hắc y vệ vẫn chạy theo gọi ầm ĩ, không phải họ không bắt được nàng, nhưng họ không dám đụng vào vị phu nhân của vương gia, vì họ biết tính khí của chủ nhân của mình, người rất ghét kẻ khác đụng chạm đến đồ vật của người, chứ đừng nói chi đây lại là người mà chủ nhân yêu thương hơn cả mạng sống, càng không nên đụng vào nha nếu còn muốn sống.

Trương Dạ Yến chạy đến đứng trên phiến đá ngậy hồ Bích Ngọc, bàn chân nàng đứng thì không đồng nhất, tướng thì lão đảo không vững, mà miệng vẫn gọi in ỏi tên Triều Đàng..Triều Đàng.

Đằng xa một bóng trường bào trắng thì triển khinh công lướt gió đến gần Dạ Yến, Tước Thiên nghe nương tử cứ gọi tên của nam nhân khác, gương mặt Tước Thiên liền nổi đầy gân xanh đỏ vì tức giận, hắc dùng lại cách nơi nàng đứng không xa miệng nói lớn:

_ Nương tử! Nàng đang làm loạn cái gì vậy?

Dạ Yến mãi lo kêu gào không chú ý gì chung quanh, bất chợt có tiếng nói lớn quen thuộc làm nàng giật mình, theo quán tính nàng lùi lại phía sau một bước và thế là.....á.....tùm nàng lọt thẳng xuống dưới hồ Bích Ngọc.

Tước Thiên mặc dù đứng gần nàng, nhưng sự việc xảy ra quá nhanh hắc không kịp chụp nàng lại, tâm hoảng hốt hắc vội nhảy xuống nước hai cánh tay ôm cả người nàng vào lòng mình.

_ Nhìn nàng giọng đầy yêu thương nói:

_ Nương tử nàng có bị làm sao không?

Dạ Yến bất ngờ bị rớt xuống nước mặc dù không bị chìm, nhưng nàng là bị lạnh, vì từ nãy giờ nàng chạy đổ mồ hôi, giờ bị rơi xuống nước lạnh, bất ngờ Dạ Yến chợt

_ Hắc xì.....hắc xì.

Tước Thiên nhìn thấy nương tử hắc xì liên tục, hắc biết nàng bị lạnh, hắc vội vàng bế nàng lên ôm vào lòng, rồi liền hướng sương phòng mà đến.

Cả đám người đứng ngây ngốc nhìn hai người họ mà không ai buồn chớp mắt.

Trong sương phòng hắc gọi người chuẩn bị nước ấm để tắm cho nàng, bế nàng vào phòng tắm, tự tay cởi bỏ y phục ướt của nàng, thả nàng vào thùng nước ấm có cho ít tinh dầu mùi hương xả và hoa oải hương vào mùi thật là dễ chịu, đôi mắt hắc nhìn nàng vừa giặt lại vừa lo.

Gương mặt Trương Dạ Yến giờ đây đã hồng lên vì rượu, mà cũng vì ngượng ngùng, nhưng nàng cũng vẫn để yên cho Tước Thiên hắc tắm cho mình.

Đôi mắt phượng nàng nhắm chặt lại mà không dám mở, vì nàng sợ lại nhìn thấy gương mặt tức giận của tên phu quân lúc này.

Tước Thiên nhìn nàng vẫn chung thủy nhắm hai mắt để trốn tránh, hắc im lặng không nói gì, hai bàn tay đang chà lưng cho nàng giờ đây bắt đầu di chuyển

đến phía trước ngực tròn trịa của nàng mà xoa nắn, đôi gò bồng trắng mịn, mềm mại của nàng bị hai ngón tay của hắn xe nhẹ quấy phá, làm hai nụ hoa liền đứng dựng vì bị kích thích, miệng nàng nhẹ phát ra tiếng rên nhẹ...." hừm...hừm "

_ Tiếng rên ríu yêu kiều của nương tử làm cho thân thể hắn máu huyết liền sôi trào, hắn vội đứng lên bế nàng từ thùng nước ra giường lớn.

Đặt nàng nằm xuống lau khô thân thể nàng, vói tay kéo màng giường ngủ xuống, hắn liền ôm lấy nàng miệng cúi xuống ngậm lấy một bên gò bồng mà liếm mút, tay kia cũng xoa nắn bên còn lại, rồi lại đổi bên, gặm nhấm, liếm mút thỏa mãn, hắn trượt xuống dưới nơi nhạy cảm của nàng, mà cũng là nơi hắn mê mẩn, hai tay hắn tách đôi chân của nàng, mau mở chân ra nương tử để ta được yêu nàng, nghe lời phu quân nói, chân cũng mở rộng ra hơn.

Mắt nhìn nơi yêu thích của mình hắn để đầu vào đó dùng lưỡi ra sức mút, liếm vị ngọt nơi đây, dùng ngón tay xoa nhẹ lên viên trân châu từ chậm rồi nhanh hơn làm cho Dạ Yến cong người vì khoái cảm dâng trào, miệng nàng khẽ nói:

_ Phu quân cho thiếp.....yêu thiếp đi...ừm...thiếp rất khó chịu phu quân.

Tước Thiên nghe nương tử nói, nhưng hắn vờ đi lời nàng, động tác hắn bắt ngờ đưa ngón tay đâm vào sâu nơi hoa huyết rồi lại rút ra" ừm!"

Dạ Yến khẽ rên ríu, tay hắn hoạt động càng lúc càng nhanh hơn làm cho nàng không chịu nổi phải cong người rên ríu cùng lên tiếng năn nỉ:

_ Phu quân! Cho thiếp đi mà, ngón tay càng ra vào nhanh hơn như đang thúc đẩy một cái gì đó từ bên trong người nàng phải tuông ra, nên những lần ra vào cuối này, ngón tay càng mạnh và nhanh hơn nữa và.

_ Á.....á.....ừm...nàng rung mình đẩy chất nước chảy ra từ hoa huyết ra, hắn vội cúi đầu vào hoa huyết mút hết những vị ngọt từ bên trong đó chảy ra, làm cho Dạ Yến rên ríu thỏa mãn, rồi liền nhắm mắt miệng thờ dõc.

Trong lúc này vật to lớn của hắn đã đâm vào sâu bên trong hoa huyết của nàng, hắn ra sức luật động trên người nàng, ra vô đều đặn mỗi lần vô sâu hơn, mạnh mẽ hơn, Dạ Yến chịu không nổi lên tiếng năn nỉ:

_ Phu quân nhẹ chút, thiếp chịu không nổi... á...thiếp chết mất phu quân ơi...á...những lần ra vô cuối cùng hắn cúi xuống gặm nhấm môi nàng, bàn tay xoa nắn ngực nàng làm Dạ Yến rung rẩy vì bị kích thích mạnh mẽ, cái cuối cùng hắn đập mạnh và sâu vào cuối hoa huyết của nương tử cả hai đều phát ra tiếng rên ríu yêu kiều thỏa mãn.

" Ừm... á...ừm lên đỉnh hạnh phúc ".

_ Ta yêu nàng nương tử của ta, từ nay không được uống rượu ở bên ngoài có biết không?.

_ Thiếp biết rồi phu quân!.

_ Ngoan ngoan nàng ngủ tí đi, hắn hai cánh tay ôm chặt lấy người nàng cả hai tiến vào giấc mộng yên ương của riêng hai người.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Xuất cung với vương _ 5

*Sau hơn một khắc cuối cùng Huyết Băng đã an com xong, bàn tay hắn xoa nhẹ bụng và đứng lên, ta nhìn hắn miệng khẽ mỉm cười, bàn tay ta cầm tách trà ấm đưa sang cho hắn, giọng nhẹ nhàng lên tiếng.

_ Anh ăn có vừa miệng không? Lát anh dẫn ta ra ngoài chơi nha?.

Huyết Băng nhìn nàng tay cầm lấy chén trà miệng liền lên tiếng.

_ Nàng là Vương hậu của ta, nàng có thể gọi ta là vương, hay gọi là chàng, hoặc gọi tên của ta, nàng đừng gọi là anh gì đó, các quan lại trong triều nghe được họ cười nàng đó, nàng nấu ăn rất ngon, sau này hãy thường xuyên nấu cho ta ăn với, không được nấu cho ai khác ngoài ta đây nàng có biết không?.

_ Nàng hãy thay y phục khác, ta dẫn nàng ra ngoài chơi.

Dương Hồng Yên ta liền cười tươi sáng khi nghe được ra ngoài chơi, ta nhanh chân đi vào bên trong thay ra bộ y phục gọn gàng theo phong cách của người luyện võ, y phục màu trắng, mái tóc dài mượt mà đen tuyền được ta cột cao lên gọn gàng, ta không đeo trang sức, bên trong đôi giày ống ta cất giấu hai khẩu súng ngắn, vì lúc xuyên qua những vật này đều ở cả trên người ta, trên tay đeo chiếc đồng hồ có cài sẵn la bàn định hướng.

Ta thay xong liền bước ra ngoài lúc này Huyết Băng cũng đã thay xong y phục hắn mặc bộ y phục đơn giản màu đỏ yêu thích của hắn, tóc cột nửa đầu, còn nữa hắn xoa, trên tay là chiếc quạt to, có trạm khắc hoa văn thật là đẹp, dưới thắt lưng có đeo những dây ngọc bội, nhìn sơ rất dễ dàng nhận biết đó

là những miếng ngọc quý giá.

Huyết Băng vừa nhìn thấy ta, hần đứng hình ngay tại chỗ, đôi mắt mở to nhìn ta say mê, chỉ khi nghe được tiếng gọi, hần mới chợt tỉnh.

_ Vương à ta xong rồi chúng ta giờ đi được chưa?.

Nghe ta nói Huyết Băng liền gật đầu, hai cánh tay hần bắt ngờ ôm lấy cả người ta ôm vào lòng, bước đi ra cửa, hần liền thi triển khinh công lướt gió rời khỏi thủ phủ, theo sau là tứ đại hộ pháp riêng của Huyết Băng.

Ra đến phố chợ về đêm nơi đây thật là lộng lẫy, đèn treo sáng khắp nơi, các tửu quán bán buôn tấp nập, các thanh lâu những cô nương xinh đẹp đang đứng trên gác vẫy tay mời gọi khách.

Hồng Yên ta vui thích ghé những gian hàng mua bán trăm cái tóc, ta ngắm nghía mãi mà chẳng chọn được cái nào, rồi lại chạy sang gian hàng bán được liệu, ta hỏi đủ các loại mình cần, chọn xong ta quay sang Huyết Băng cười ngọt ngào bàn tay ta liền nắm lấy tay hần nhẹ nói.

_ Băng à! Chẳng có tiền không trả cho ta đi, ta không có tiền .

Huyết Băng hần được nàng nắm tay cả người hần rung động hần cảm giác như có một nguồn điện chạy khắp nơi trong cơ thể, trái tim đập thình thịch không kiểm soát được, và khi nghe được giọng ngọt ngào của nàng hần tưởng chừng như cả người sắp phải rụng rời, hần vô thức gật đầu lia lịa mà thực ra lúc này hần chẳng nghe được gì nữa.

Hần nắm chặt bàn tay ta, đầu thì cứ gật, cũng không có động tác nào tiếp theo, ta thấy tình hình có vẻ không ổn, ta bực mình gọi lớn.

_ Băng à! Chẳng có nghe ta nói gì hay không hả?.

Bị tiếng hét lớn của ta hần giật mình tỉnh táo, hần nhìn ta nở nụ cười tươi nói.

_ Phu nhân của ta nàng làm gì mà la lớn quá vậy, sẽ không tốt cho cổ họng đâu, ta nghe rồi, đây vàng đây phu nhân muốn mua gì cứ mua đi.

Ta cảm lấy bật vàng ta chần chừ không đưa cho ông chủ tiệm, thật ra ta không biết cách sử dụng tiền ở thời cổ đại này, cuối cùng ta quyết định, cánh tay ta liền ôm đầu hần kéo sát vào mặt mình, ta nói nhỏ trong tai hần.

_ Chẳng hỏi rồi trả dùm ta đi, ta không biết xài loại tiền này. Khi miệng ta nói bên tai hần, hơi nóng ấm của ta vô tình cứ thổi vào bên trong tai hần làm cho cả người Huyết Băng tê dại, cả người hần rung lên, hần đang bị ta khơi lên ngọn lửa dục vọng một cách vô tình.

Nói xong ta thả đầu hần ra khi nhìn lại ta mới phát hiện cả gương mặt hần đỏ bừng, ta lo lắng liền suy nghĩ " chẳng lẽ hần bị bệnh? "

Bàn tay mềm mại của ta liền đặt lên trán Huyết Băng mắt ta nhìn hần miệng nhanh nói.

_ Chẳng có thấy mệt ở đâu không? Sao mà cả mặt chàng đỏ như vậy kia chứ?.

Huyết Băng cười rạng rỡ trong lòng khi thấy nàng đang lo lắng cho mình, bàn tay nắm lấy bàn tay nàng, còn cánh tay phải thì vòng qua ôm eo của nàng kéo nàng lại ôm trong lòng hần, giọng nói ôn nhu đáp lời nàng.

_ Phu nhân ta không bị sao cả, tại nàng đẹp quá làm trái tim phu quân đây rung động, đập nhanh thôi.

_ Há!

Là vậy sao làm ta hết hồn, thôi chàng trả tiền nhanh đi, rồi đi tham quan nơi khác nữa, nói dứt lời ta vì mắc cỡ mặt ta liền ửng đỏ, ta liền bỏ chạy ra ngoài phía trước cửa tiệm mà đứng chờ.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Chân Tình Ở Cổ Đại (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.